

Petr Liška:

„Někdy se dostáváme do situace, kdy klienta chráníme proti jeho vlastní vůli.“

Profil
advokátní
kanceláře
KPMG Legal
(str. 19)

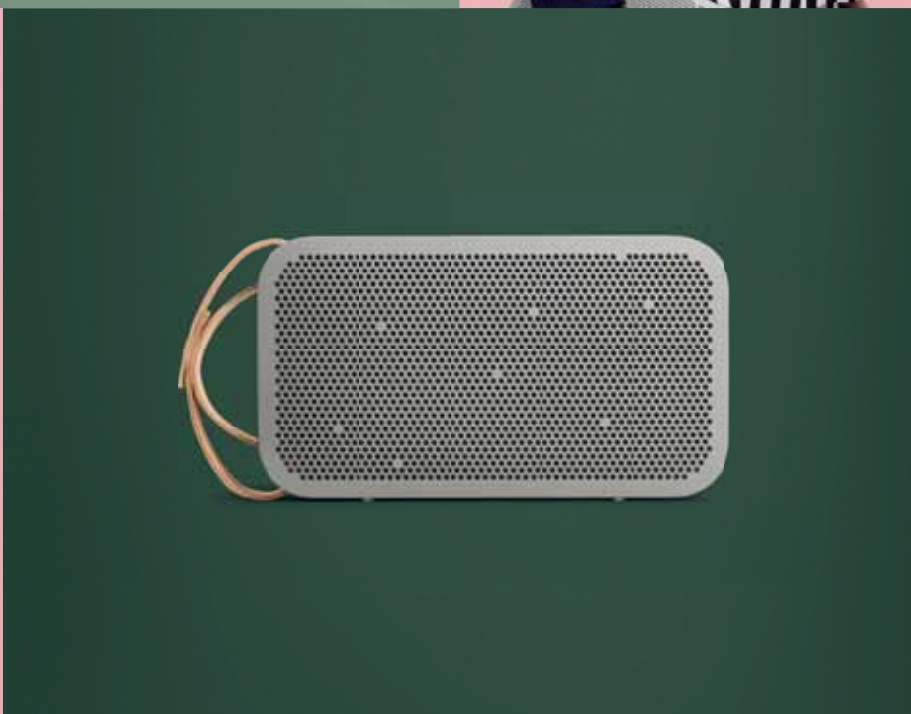

**Když právník
neví, co chce,**
a nedá pokoj,
dokud to
nevyloučí
(str. 25)

Otáčí se kurz
u souběhu
funkcí?
(str. 33)

A2

KAŽDÝ DEN SVÁTEK

S BeoPlay A2 se každý den stane malým festivalem hudby a radosti.

Výkonný přenosný Bluetooth reproduktor BeoPlay A2 je navržen tak, abyste si ho mohli vzít všude s sebou. Skutečný všesměrový zvuk True360 vás bude provázet, kamkoliv se vydáte.

Bang & Olufsen
Jáchymova 4, Praha 1
224 811 234 | www.kd-elektronika.cz

B&O PLAY by BANG & OLUFSEN | Více informací se dozvíte u nás v prodejně nebo na BEOPLAY.COM/A2

obsah

úvodník

- 3 Boj s větrnými mlýny

názory

- 5 Novináři s utrženým uchem
6 Pro jarní osvěžení aneb neznalost zákonů neomlouvá

rozhovor

- 8 Petr Liška: „Někdy se dostáváme do situace, kdy klienta chráníme proti jeho vlastní vůli.“

lidé

- 13 Kdo kam

profil

- 19 Profil advokátní kanceláře KPMG Legal: Organický růst a integrace

z právní praxe

- 25 Když právník neví, co chce, a nedá pokoj, dokud to nevyloučí
29 Solvency II – nová pravidla pro pojišťovny
33 Otáčí se kurz u souběhu funkcí?
36 Kauza Ryneš aneb problematika užívání kamerových systémů za účelem ochrany majetku či osob
41 Právní stát...?
45 Právní puzzle síťové neutrality
48 Zprávy o vztazích v novém kabátě
51 Testy insolvence: Pro koho a proč?
55 Vybrané aspekty koupě závodu z majetkové podstaty společnosti v konkursu
59 Přezkum závazného stanoviska a opravné prostředky proti němu
63 Nabytí vlastnického práva k předmětu díla
67 Úrychlí vzdání se práva na podání námitek uzavření smlouvy?
71 Přípustnost audionahrávky jako důkazu v řízení o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru
75 Hlavní změny pro činnost insolvenčního správce vyplývající z rekodifikace soukromého práva

- 78 Co si počít s námitkami proti výpovědi z nájmu
80 Mobilní ambulance a vyšetřovny k pracovně-lékařským posudkům
83 Pozor na technické předpisy a jejich možnou nevymahatelnost
86 Nezapomínáte zakládat předepsané dokumenty do sbírky listin?
88 Krácení dotací opět jinak
90 Právo společníka na informace a obchodní tajemství
92 „Nemravné“ právní jednání
94 Pojetí a charakter úpravy smlouvy o účtu v novém občanském zákoníku
97 K doručování hmotněprávního úkonu na adresu uvedenou ve smlouvě
100 Pracovní smlouva na pracovišti po novelizaci
102 Odposlechy v trestním řízení: Střet práva na soukromí se zájmem společnosti na objasňování trestné činnosti
104 Podmínky vzniku odpovědnosti státu za škodu ve světle nejnovější judikatury
106 K otázce nutnosti provedení autorizované konverze v případě prokazování kvalifikace výpisem z obchodního rejstříku získaným na portálu <http://justice.cz>

judikatura

- 108 Z aktuální judikatury Nejvyššího soudu

lifestyle

- 124 Bang & Olufsen: Milostná aféra, která trvá již 90 let...
126 Manažer roku Beneš: Zaměstnanci jsou největší hodnotou ČEZ
128 Baleárské ostrovy - Místo, kde si každý najde to své.
131 5 tipů na zabezpečení dat nejen pro právníky
132 Zájem o pasivní byty roste - první etapa Parku Hloubětín byla vyprodána dlouho před dokončením
134 Livingston: Škola, do které by rádi chodili i dospělí

- 138 TPA Horwath řeší otazníky kolem daně z nabytí nemovitých věcí
140 Česko trápí nedostatečné kapacity škol a školek, řešením jsou modulové stavby
142 S dotačními programy na národní i evropské úrovni pomůže EDIFICE finance
145 Bydlení v jedné z nejatraktivnějších pražských čtvrtí a jen 7 minut od centra?
146 Prague Convention Bureau ocenílo kongresové velvyslance
148 V programu Nová zelená úsporám lze od 15. května žádat o dotace na tepelná čerpadla
150 Zlatá koruna 2015: Slaví malé banky a velké pojišťovny
152 JUDr. Tomáš Sokol: „Chce to prostě vyzkoušet“
154 Pohodlí cestování
156 The Mark Luxury Hotel Prague

NE VŠECHNY PROBLÉMY LZE ROZPOZNAT NA PRVNÍ POHLED.

- Korporátní právo, M&A
- Obchodní právo, smluvní právo
- Právo nemovitostí, stavební právo
- Compliance, kartelové právo
- Podpora a poradenství českým podnikatelům při vstupu na německý trh
- Finanční právo
- Pracovní právo
- Soudní řízení, rozhodčí řízení, mediace
- Duševní vlastnictví
- Nový občanský zákoník – projekty implementace, školení

MY ŘEŠÍME PROBLÉMY DO HLOUBKY!

Advokátní kancelář Ueltzhöffer Klett Jakubec & Partneři je sdružením advokátů, které se vyznačuje obchodním myšlením a podnikatelským přístupem – právě tak, jak je tomu u společností našich klientů. Poskytujeme právní služby v českém, slovenském, německém a anglickém jazyce.

Boj s větrnými mlýny

Kdyysi se bojovalo o zrno, nyní se bojuje s korupcí. Prostě, život je boj (to se také říkalo, nevím, jestli se stále říká). V každém případě se potvrzuje, tehdy i nyní, že důležitější než výsledek je činnost sama. To asi i celkem logicky, když výsledky se tehdy i nyní nedostavovaly a nedostávají.

Bojovat o něco, co by mohlo být výsledkem běžné kvalitní práce, byl nesmysl, dalo se to ale dobře prodat a bylo vidět, že konkrétní bojovníci jsou kvalifikovaní, odhodlaní, prostě lidé na správných místech. Bojovat proti něčemu, co by při běžné kvalitní práci nenastalo je nesmysl, dá se to ale dobře prodat a je vidět, že konkrétní bojovníci jsou kvalifikovaní, odhodlaní, prostě lidé na správných místech.

Bylo by to k smíchu, kdyby to nebylo k pláči. Neskutečné množství lidí našlo svoji seberealizaci, hlavně ale svoji živnost, ve hře

a v předstírání, které je nakonec ekonomicky výhodnější než mnoho smysluplnějších činností. A veřejnost nejenže to akceptuje, veřejnost je tomu ještě ráda.

Vezměme si například boj s korupcí. Byl bych nerad, aby si snad někdo myslel, že popírám existenci korupce, naopak. Korupce pochopitelně existuje a existovala, a pokud se s ní někdo nesetkal, tak měl prostě pouze štěstí. Dokonce bych řekl, že současný stav je pouze důsledkem postupného vývoje, který pokračuje z minulého režimu a ten také pokračoval z režimu předchozího, a ten možná z předchozího? A tak dále a tak dále. Jak rád bych viděl, kdyby bylo možné ten boj úspěšně vybojovat, obávám se ale, že to z povahy věci není možné. Je to tak, jako kdybychom se snažili zcela vyhubit parazity žijící v lidském těle. Možná se to podaří, bude to ale, abych opět použil rčení, situace: operace se zdařila, pacient zemřel. Neznamená to ale ani, že vše necháme být. Stejně ale jako u nevyléčitelné nemoci se budeme snažit omezovat její následky a průběžně se budeme snažit hledat příčiny a ty se snažit odstraňovat při současném uvážlivém zkoumání toho, co v širších okolnostech může neuvážené odstranění negativních příčin způsobit někde jinde, kde jsme na to doposud ani nepomysleli. Jenže vše co jsem uvedl, znamená, že to půjde pomalu, neznatelně, mnohdy ani nebude skoro možné poznat, že konkrétní pozitivní vývoj je následkem uvážené činnosti a může být přičítán jen a pouhé nahodilosti. No, a pokud se to spojí s obecnou nedočkavostí, tak se vždy najde někdo, kdo vše slíbí hned. Veřejnost, nemaje historickou paměť a tuto i odmítající, protože nechce slyšet nepříjemné věci, pochopitelně souhlasí. Sliby se plnit nedaří (ani nemůže, protože zázraky se nedějí), tak neexistenci výsledku je třeba nahradit o to větším úsilím a je-li to třeba, ještě více podepřít nalezením viníků, sabotérů a jiných podvrtných žvlů.

Vesměs se jedná o ty, kteří slibovaným šťastným zítřkům nevěřili, čímž, někteří i veřejně, podřývali úsilí o dosažení lepšího příštího. Jednoduché, rychlé, jinak to ani nejde, kdo by také chtěl slyšet, že je hlupák.

S rozvojem internetu jsem si spojoval naděje, že tak, jak se zlepšil obecná informovanost, dojde k rozvoji kritického myšlení a klamání občanů již nebude možné v takové míře. Někdo z minulosti by mohl říci, jak může být někdo tak naivní. No, mohl. Asi totiž, aby se splnil můj předpoklad, by bylo třeba, aby lidé chtěli. No a lidé chtějí, pokud mají nějakou motivaci. Kde jí ale nalézt, když vesměs může být ve sféře duchovní (platí pouze pro šťastnější část světa, kde nehrozí bezprostřední riziko ztráty života a základních lidských práv kdykoliv a bez příčiny), to vlastně nikoho nezajímá. Navíc jsme se ještě dostali do stavu, kdy klamání se dostává do ještě vyšší fáze. Zatímco dříve bylo klamání spíše amatérské, nyní již elity až na výjimky o skutečném obsahu buď nepřemýšlí, nebo přemýšlí, ale protože vědí, že splnit sice nelze, což ale nelze ani přiznat, používají výrazně efektivnější metody mateření, komplikovanější a i obtížněji odhalitelné. Takže je nějaká cesta k řešení mimo zázraku? Nevím, snad ten zázrak. No a tím jsem předvedl praktickou ukázkou zcela nesmyslného boje s větrnými mlýny. ●

Mgr. Jaroslav Vaško

Pobočky:

- Praha: Sokolská 39, 120 00 Praha 2, tel.: 221 995 216-218, vyřizuje pohledávky DP hl.m. Prahy
- Přerov: nám. T.G.Masaryka 11, 750 02 Přerov, e-mail: akprerov@akbsn.eu
- SR: Špitálska 10. P.O.Box 22, 811 08 Bratislava, Slovenská republika

Naše kancelář poskytuje právní služby ve všech oblastech práva, zejména v oblasti práva obchodního, občanského – procesního i hmotného, správního, rodinného, pracovního a trestního. Zabýváme se i rozhodčím řízením. S nárůstem klientely a rozšířením poskytovaných služeb jsme zřídili další pobočku v Praze a pobočky v Přerově a ve Slovenské republice. Právní služby poskytujeme v jazyce českém, anglickém, francouzském, německém a polském. Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák je členem mezinárodního sdružení International Jurists a může prostřednictvím tohoto sdružení zajistit poskytování právní služby po celém světě.

**Advokátní kancelář
byla vyhodnocena jako
„Právnícká firma roku“
v oblasti trestního práva
za rok 2010, 2011, 2012, 2013 a 2014.**

Novináři s utrženým uchem

Ne že bych nějak trpěl na příslaví. Občas se ale nějaké vcelku strefí. Na to, o čem budu psát, by pasovalo třeba to o chození s džbánem pro vodu a utrženým uchem.

V příběhu, který následně zmíním se utrhlo následkem rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR. A zůstalo v ruce novinářům, co si mysleli, že právo utajit zdroj informací je úplně a zcela absolutní. Jako by nějaké právo bylo absolutní, že ano. Nemyslel si to ani senát zmíněného soudu, když v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl: „...ani ochrana novinářského zdroje informací nemůže být bezbřehá. Je tomu např. v případech, kdy informace je předána osobou činnou ve státním orgánu či instituci, přičemž taková osoba nemá oprávnění předmětnou informaci poskytnout komukoli jinému, tedy ani novináři“. A vysvětlil, že když přesto k poskytnutí informace dojde, nelze právo na ochranu zdroje respektovat, pokud motivem bylo ztížit nebo dokonce zmařit vyšetřování případné trestné činnosti nebo k předání došlo současně či výhradně ze zistných důvodů.

Nějakou dobu, tak asi dvacet let, jsme svědky bujícího přesvědčení některých novinářů, že mohou napsat cokoliv a že ve jménu svobody slova a smějí úplně všechno. Třeba tu svobodu proměnit v tyranii těch, co mají přístup k médiím. K tomu už zbývá než dodat, nikoliv mudrosloví, ale citát. „Moc korumpuje a absolutní moc korumpuje absolutně“. A tak, vlivem nesprávně pochopené svobody jako práva bez odpovědnosti zmatovalo pár novinářů zcela zkorumpovaných svou mocí v jedince, pře-

svědčené, že díky ní si nejen mohou psát co chtějí, ale také mají právo jakoukoliv informaci ukrást. Samozřejmě, že ve jménu ještě většího blaha lidstva. No a taky trochu ku své slávě a potěše, jakož i lepší obživě. Občasných žalob na ochranu osobnosti se statečně nebáli, protože ty dopadaly na vydavatele a to ještě se zpožděním řady let, takže celý efekt, včetně případné omluvy nebyl příliš velký. Pročež se stalo tak již zmíněnou módou kašlat na to, že ten, kdo informace předává porušuje své zákonné povinnosti a sděluje něco, o čem by měl služebně mlčet. A dost možná že ne zrovna z pěkných důvodů.

Znechucení nad takovými poměry tu bylo už dost dlouho a tiše bobtnalo. Kdyby byli zmínění novináři trochu pozorní, což ovšem opilým mocí nikdy nehrozilo, museli by nutně registrovat rostoucí obláčky na nebi jejich virtuální svobody. Docela pěkným mrakem, ze kterého i udeřilo, bylo třeba rozhodnutí ESLP ve věci Colm Keena a Geraldine Kennedy ca Irsko z 30. září loňského roku. Zmíněný soud odmítl stížnost novináře a editorky proti nepřijemnostem, které si vysloužili nevydáním dokumentů, požadovaných speciálním vyšetřovacím tribunálem. Šlo o materiály které jim „kdosi doručil“ a měli velmi senzitivní obsah. Mimořádně korupčního charakteru. Takže je promptně zveřejnili a pak, když po nich zmíněný tribunál žádal vrácení s tím, že máří jeho práci, tak nejen odmítli, ale ještě je pro jistotu zničili. Což se jim dost nevyplatilo. Jen na nákladech soudních řízení je totiž ta legrace stála 393 055,42 eur. Tak šli do Štrasburku a tam je, slušně ale rozhodně vyhodili.

Přitom ESLP byl po léta ochráncem svobody těch, kterým říká hlídací psi demokracie. Ale čeho je moc, toho je příliš.

No a logicky muselo přijít něco podobného i u nás. I u nás je nemalá část veřejnosti, zejména té odborné, ať jde už o policisty, státní zástupce, soudce nebo advokáty znechucena způsobem, jakým se navenek dostávají různé informace, speciálně obsah trestních spisů a ještě speciálněji, obsahy odposlechů. A nebo záznamy z policejních akcí. Nechme stranou občasné přestřelky mezi státními zástupci

a obhájci o tom, kdo vlastně informace vynesl, nicméně ani jedna ze stran si nemyslí, že by šlo o dovolený a správný postup, toliko se navzájem obviňují z toho, kdo se protiprávnosti dopustil. Ale podstatou příběhu jsou novináři, kteří zveřejňují intimity, za které už posléze sklízeli kritiku snad ode všech, ale pořád se tvářili tak, že na ně nikdo nemá, protože oni mají svůj § 16 tiskového zákona, který je opravňuje odmítnout sdělit zdroj informace. No, jak se zdá, ne tak úplně. A tak policie napíchla novináře, který zveřejnil tajné informace, aby zjistila, kdo mu ty interní lahůdky nosí a ohrožuje vyšetřování. Novinář se durdil a chtěl, aby NS ČR věc přezkoumal. Což soud odmítl, protože novináři zatím nikdo oficiálně nesdělil, že byl odposloucháván, a že už to skončilo. Což je podmínka přezkumu. Ale taky mu sdělil výše citované.

Rozumím tomu, že novinář elementární ochranu svého zdroje potřebuje. Ale ne na to, aby zdroj kradl informace, a pak s nimi obchodoval a škodil. Kromě toho, jednou věcí je mlčení o zdroji a úplně jinou odposlech novináře za účelem odhalení toho zdroje jinak. O tom v tiskovém zákoně nic není a jde tedy jen o to, jak široce vykládat ono právo utajit zdroj informace. Ač si někteří publicisté mysleli, že jejich strom roste do nebe a moře jim je po kolena, soud to viděl poněkud jinak. A lze předpokládat, že u toho už zůstane. ●

JUDr. Tomáš Sokol,
advokát

Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák

Pro jarní osvěžení

aneb neznalost zákonů neomlouvá

Nevím jak Vy, vážení čtenáři, ale já už mám takřka nulovou kapacitu vnímání problémů s novým občanským zákoníkem, zákonem o obchodních korporacích, změnami v systému vzdělávání koncipientů, návrhy novel o bagatelních pohledávkách, kriminalizací jednání právnických osob, směrnici na výběr dodavatelů právních služeb, odměňováním volených členů orgánů, nájmy, ustanovováním insolvenčních správců, popíráním rodičovství a dalšími evergreeny našeho profesního života. Čímž vůbec nesnižují význam dané problematiky, ani náhodou! Toto jsou zajisté otázky, které si musí klást každý z nás, a co víc – nacházet na ně i odpovědi. Neznalost zákonů neomlouvá nikoho, jak známo, a nás právníky už vůbec ne! My musíme znát všechno, čím nás zákonodárce zásobuje, a kromě znalosti musíme tyto zákony být schopni aplikovat v praxi ve prospěch našich zaměstnavatelů, klientů, přátel i nepřátel (zde v neprospěch). A právě při procesu memorování právních předpisů mě zaujalo, že se při studiu neustále setkávám se stejnými stěžejními tématy a po určité době se pravidelně dostávám do stavu naprosté letargie, končící hlavou položenou na pracovní desce stolu a stavem, který bych nazval téměř bezvědomím. Zlé jazyky by řekly, že chrním, což není zcela přesné, protože částečně vnímám, že bych měl číst dál, ale tematika je evidentně natolik hutná, že vyžaduje pauzy. Snažím se s tím samozřejmě bojovat, ale většinou marně. Zvláště po obědě je stupeň mé pozornosti právní problematice pravidelně snížen, ostatně to je důvodem, proč moji klienti mají nárok na 20% slevu mezi 13:30 a 15:00 h (naopak v pátek od 13 h pracuji s příplatkem 100%, a to až do 16 h. Pozdější příplatek by klienti již neunesli.

Dlouho jsem přemýšlel, kde je chyba. Proč nejsem stále plně soustředěn, hladový po nových předpisech, proč neklikám s železnou pravidelností na literaturu, judikaturu, upevňuji si tak zvláště karpální muskulaturu, proč se nehlásím s dotazy na seminářích, proč nepřednáším rozdychtěným posluchačům škol všeho druhu, spolků, sborů, krajů, obcí či jiných občanských uskupení? Po dlouhé analýze vlastního já jsem na to konečně přišel. Analogicky s jinými oblastmi – když je něčeho moc, je toho leckdy příliš. Pokud čtu na výše uvedená témata články a komentáře všeho druhu pořád dokola, má pozornost rychle uvadne jako květina, darovaná ženě, z níž se později vyklubou muži. Což dnes funguje snadno, aneb změna pohlaví je dnes naprostá banalita i díky novému o.z., ale to bych zabíhal.

Takže to chce změnu. Změna je život. Nikdo není schopen jíst každý den kaviár a pít jen pravé šampaňské. Je třeba číst něco jiného, a to buď radikálně – v jiné profesi, anebo v té samé, ale přesto něco změnit. Na radikální změny nejsem, ostatně na příkladu mých přátel, kteří mě jistě nebudou žalovat, mohu tvrdit, že spousta právníků nemůže dělat nic jiného, než být právníky. Jsme asi opravdu zvláštní druh a přeřadit nás do průmyslu či zemědělství by asi nepřispělo k dramatickému růstu HDP. Ponechám-li tak předchozí variantu stranou a zůstanu věrný profesi, zbývá změna toho, co čtu. A tady mohu poskytnout skutečně hodnotný návod, jak rozjasnit unavenou mysl a naplnit Vaše nitra spalující touhou po poznání. A k tomu mi stačí pro začátek jen několik namátkově vybraných, nedávno publikovaných předpisů ve Sbírce zákonů.

Stačí se třeba jen začíst do podmínek provádění agroenvironmentálně-klimatických opatření v nařízení vlády. Již samotný název je drama-

tický, navíc výraz „agroenvironmentálně“, to je skutečně nádherná čeština, resp. nová, řekl bych světová čeština, která se nebojí sblížit s anglosaskou kulturou, zde navíc dokonce v agrární oblasti. Slovo agrární je samozřejmě již dostatečně známo v našich kruzích díky jednomu stálému rozhodčímu soudu při jedné komoře, která je rovněž agrární. Pokud se někomu zdá, že samotný název nařízení není až tak dramatický, hned v jednom z úvodních článků se dočítám, že agroenvironmentálně-klimatická opatření jsou tvořena dále vyjmenovanými podopatřeními! To je skvostná formulace, nebojím se napsat téměř puzzle. Sice asi nikdy nezjistím, co byla ta opatření, ale jsem vděčný alespoň za ta podopatření. Anž bych chtěl papouškovat text zákona, zmíním ta nejvíce vzrušující podopatření: mezofilní louky, vlhkomilné louky – pozor! Hnojené i nehnojené! Nebo ochranu chřástala polního, čejky chocholaté či nektarodárné biopásy. Dál už je to méně dramatické, ale i tak je skvělé vědět, že někdo používá pouze metodu introdukce roztoče *Typhlodromus pyri* ve formě letorostů révy vinné z dílu půdního bloku, kde je již *Typhlodromus pyri* usídlen, anebo jiný neaplikuje herbicidy v mezířadí a manipulačním prostoru vinice (zde chápu tak, že by si asi zbytečně postříkal náčiní). Nevím jak Vy, ale právo tohoto druhu mě skutečně neuspává. Pojďme však dál, vzrušení ještě není konec.

Úžasné je i prosté sdělení Ministerstva vnitra, dříve tak obávaného, dnes již demokratického, o vyhlášení voleb do zastupitelstev obcí jako Ovesná Lhota nebo Vonoklasy. Možná jsem romantik, ale samotné názvy ve mně vyvolávají touhu nasednout na vlak a jet se tam podívat. Pokud tam vedou koleje.

Pokud mě ovšem rozechvěje pár vesniček, jak se asi klepu rozčilením při čtení sdělení Mini-

sterstva zahraničních věcí o seznamu států, kam lze jezdit jen s občanským průkazem? Jen považte! Albánie, Bosna a Hercegovina, Černá Hora (neplést s vrcholem Černé hory s malým „h“ v Krkonoších, tam můžete do lanovky i bez občanky), Makedonie a Srbsko! No at mi nikdo netvrdí, že je studium právních předpisů nuda!

A další lahůdka – nařízení vlády, kterým se stanoví vzory hodnotního označení příslušníků bezpečnostních sborů s krásným barevným označením výložek příslušníků Policie. Nejkrásnější jsou samozřejmě označení brigádního generála, generálmajora a generálporučíka. Jsou hodně žlutá, kdo ví, možná jsou z ryzího zlata? Každopádně doporučuji každému pečlivě nastudovat, může se hodit. Při silniční kontrole bude jistě policista mile překvapen, pokud ho budete správně titulovat, naopak při pouliční demonstraci se může hodit vědomost o tom, jaká šarže Vás praštila pendrekem.

Posledním skvostem, o němž se zmíním, je vyhláška o vydání zlaté mince „Žďákovský obeloukový most“ po 5.000 Kč. Most je nádherný, mince rovněž, doporučuji jich mít co nejvíc.

Doufám, že jsem alespoň u některých z Vás vzbudil opravdovou touhu po poznání i těch předpisů, které jste dosud ve Sbírce zákonů ignorovali, a tak přispěl k Vašemu hlubšímu vzdělání. ●

.....
JUDr. Josef Vejmelka,
advokát
Vejmelka & Wunsch s. r. o.

 VEJMEKLA & WUNSCH
 ADVOKÁTI ATTORNEYS AT LAW RECHTSANWÄLTE

Petr Liška:

„Někdy se dostáváme do situace, kdy klienta chráníme proti jeho vlastní vůli.“

Ředitel úseku právní služby České spořitelny a.s. a místopředseda Unie podnikových právníků ČR **Petr Liška** se v rozhovoru pro EPRAVO.CZ Magazine ohlíží za úspěšnou implementací NOZ a ZOK uvnitř České spořitelny, představuje práci interního právního týmu banky a ví, co na českém právním řádu trápí české podnikatele. Unii podnikových právníků vnímá jako funkční identitu a je rád že se jejím prostřednictvím daří sdružovat a vzdělávat podnikové právníky.

Pane docente, jak dlouho se věnujete práci podnikového právníka, a proč jste se vlastně vydal tímto směrem, zlákal vás tradiční klasické, možná řekl bych, komerční procesy?

Právníkem v komerční sféře jsem od roku 1993, kdy jsem přešel ze služeb státu, do té doby jsem dělal legislativu nejdříve na ministerstvu, pak v letech 1990 až 1993 na úřadu vlády a tím jak skončila federace, tak tím vlastně jsem pocítil potřebu také zkusit něco v oblasti práva soukromého. Aniž by to tehdy bylo spojeno s nějakými speciálními výhodami, prostě to byla spíš

oblast porovnání toho, co se člověk naučil při vytváření práva v porovnání s tím, co se naučí nebo co pak je potřeba z hlediska aplikace práva tzn. jeho výkladu, jeho použití v praktickém životě. Takže to bylo to, co mě lákalo a co mě do dnes neopustilo, to praktické využití práva v podmínkách soukromého právního subjektu, zejména použití soukromého práva.

Co je vlastně náplní práce šéfa právního odboru ČS?

Ve spořitelně je to zařízeno tak, že šéf právního útvaru samozřejmě odpovídá za právní kulturu v té dané instituci, tzn. za dodržování právních předpisů danou institucí a musí si k tomu tedy vybudovat tým, který bude pracovat v jednotlivých oblastech, kterými se banka a zároveň obchodník s cennými papíry zabývá. Ve spořitelně to v podstatě obsahuje oblast pasivních obchodů, tzn. přijímání vkladů až u od veřejnosti nebo od korporací i přes tedy dnes aktivní obchody, tzn. poskytování úvěrů a pak následné vymáhání třeba nesplacení úvěrů. Takže to jsou asi právní služby s tím, že samozřejmě z všechno neodpovídá úsek právní služby, ta oblast už se dnes hodně specializuje, takže máme specializované útvary pro vymáhání pohledávek a insolvenční právo, pro podporu úvěrů v oblasti korporací, to už jsou dnes oddělené útvary, ale jinak se tedy zabýváme hlavně podporou banky v ostatních oblastech a to už v nejširším slova smyslu.

Jak velký je ten tým?

Současný tým představuje 40 lidí s tím, že z toho je zhruba 30 právníků, zbytek jsou nějaké řecké podpůrné činnosti, byt s právním zaměřením.

Takže v podstatě větší advokátní kancelář. Kde je ta hranice, co si řešíte interním týmem a co zadáváte externím advokátním kancelářím?

U nás je to postaveno na principu, že hlavní těžiště práce by mělo být uvnitř společnosti, tzn. že hlavní těžiště práce by měli vykonávat právníci, tak je v podstatě nastavena právní služba. S tím, že pokud se předává externím

právníkům, tak to musí mít nějaký zvláštní důvod. Zvláštní důvod spočívá buď v tom, že je to záležitost, která vyžaduje nějakou řecké expertní přidanou hodnotu, tzn. někoho, kdo se v té problematice specializuje nebo je tam nějaký zahraniční prvek, tzn., je tam potřeba znalosti cizích právních řádů, anebo to je samozřejmě otázka reputační, tzn. někdy je pro korporaci výhodnější, když u soudu vystupuje za ní třeba advokát a bude mít možnost lépe argumentovat než zaměstnanec společnosti. To jsou asi ty základní důvody, proč se banka rozhoduje pro externí právníky.

Působíte také na katedře obchodního práva PF UK – jak lze skloubit tyto dva světy dohromady?

Má to samozřejmě svá pozitiva, to byly důvody, proč jsem k tomu vlastně kdysi přistoupil, že jsem cítil potřebu neustálého vzdělávání se v právním světě a pochopil jsem, že toho nelze docílit tím, že člověk bude sedět někde a studovat jenom odbornou literaturu a judikaturu, ale že to potřebuje nějaký soustavný přísun konzultací s akademickou stranou. Tak jsem vlastně přistoupil k tomu, že jsem si řekl, že tím, že budu někde učit, takže tím se budu i učit sám, připravovat se na to. Navíc to samozřejmě přinášelo i poznání toho, jak dnes ti mladí dorůstají, jaké znalosti mají, co je zajímavé.

A v neposlední řadě to přináší i efekty spočívající v tom, že člověk pak přijde na jednání, a když se mu tam objeví jeho student, který třeba u něj obhajoval svoji diplomovou práci nebo chodil k němu na seminář, tak hned to jednání probíhá v mnohem lepší atmosféře. Nehledě k tomu, že můžu vybírat z těch kolegů studentů potenciální kandidáty na práci ve spořitelně. Jak to jde skloubit – čím dál tím obtížněji, protože samozřejmě povinnosti v bance jako takové, tak i povinnosti na vysoké škole rostou a vyžaduje to práci o sobotách a o nedělích a vyžaduje to práci i o dovolených. Takže si pravidelně беру týden dovolené na rekreaci a zbytek dovolené vyčerpám na plnění různých povinností, které spočívají prostě v publikační činnosti, přípravě atd. To je jediný způsob jak to zvládnout.

To asi známe všichni. Jací jsou vlastně Ti dnešní studenti? Já si pamatuji, že za nás drtivá většina toužila vstupovat do advokacie, stát se advokátem. V dnešní době přesytenosti advokátního trhu pozorujete nějakou změnu v tomto jejich myšlení?

Samozřejmě nelze mluvit obecně o studentech jako celkovém segmentu, protože oni jsou různí. Můžeme říct, že průměrný student, tak jak já ho vnímám, většinou o své budouc-

nosti ani žádnou velkou představu nemá, ani si ji nijak nevytváří. Bere to tak, že momentálně studuje, že si ta léta musí užít a musí se pobavit, strávit tím čas, snaží se fakultou do jisté míry projít. Pak jsou samozřejmě studenti, kteří jsou, řekl bych, extrémně zapálení pro studium a ti i nějakou představu mají a už většinou pak s tou představou pracují, třeba i na té škole, že si vybírají speciální vyučující, dnes ta možnost tady je, vybírají si i předměty, které si zapisují jako povinně volitelné. Jedou například i na nějaké studijní cesty nebo

mají i možnost pracovat, při tom získávat nějaké informace a ti se soustavně připravují na to, aby uspěli třeba u špičkových advokátních kanceláří nebo někde jinde. Ale myslím si, že část studentů si víceméně říká: no až dokončím školu, pokud ji vůbec dokončím, protože ten tlak ani nemusí zas až tak velký být, tak pak uvidím, ono se to nějak vystříbí, takže tak to asi momentálně vypadá. Úkolem nás pedagogů v podstatě je snažit se připravit i tyto studenty pro praktický život a žít s tím, že to nebude tak jednoduché. Myslím, že celkově je dnes situace taková, že tím, že vlastně věk lidí neustále roste a že v tomto slova smyslu se dožívají lidé vyššího a vyššího věku, tak v tomto ohledu si myslím, že jsou i produktivní delší a delší dobu, že nemají důvod, aby řadu těchto povolání opouštěli. Třeba v advokacii pozorujeme to, že někteří advokáti vlastně dokud jim to trochu jde, tak prostě tu práci vykonávají a nic jim v tom nebrání, a pak se samozřejmě ta místa neuvolňují a ti mladí mají problém se prosadit, to je to, myslím si, na co narážíme.

S úřadujícím ministrem Robertem Pelikánem jste vlastně kolegové z fakulty. Jak hodnotíte jeho návrh na povinné zapojení absolventů do praxe, který, řekl bych, téměř plošně akademická obec odmítla?

No, já neznám detaily toho návrhu, já vím, že s tím v zásadě přišel. Já nepovažuji zapojení do praxe za něco negativního, já si myslím, že to nějaké přínosy má. Konec konců, i v dřívější době některé studentské činnosti byly spojené s praxí. Já pořád mám tendenci to do jisté míry – být mi to někteří lékaři nemají úplně za dobré – porovnávat s medicínou, tam se přece běžně praktikuje ve špitálech. Tak jestli by se právníci také neměli do toho zapojit, ale samozřejmě měla by to být míra taková, aby se vlastně mohli věnovat studiu. Proč by se neměli zapojit do nějaké právní činnosti? Proč by se nemohli v těch volných chvílích a naprosto s rozumem zapojit do nějaké právní praxe a poznat a lépe se profilovat kam vlastně chtějí jít, to je to co já říkám, že většina těchto lidí dnes stojí na okraji a přemýšlí o tom, že školu musí nějak prožít a pak se uvidí. Na druhé straně to také bude znamenat vytvořit ten zájem o to. Třeba na půdě unie podnikových právníků, když diskutujeme o tom, jestli v podstatě podniky nebo korporace mají dnes o studenty zájem a v jakém rozsahu. Jedna věc je jim dát nějakou práci, aby něco množili, nahlíželi do databází nebo někdy telefonovali, druhá věc je skutečně se jim věnovat tak, aby měli představu, že nějakou práci odvádějí a že tedy toto je ta právníčnina, kterou jednou budou dělat. A to už zase znamená trochu se tím zaměstnávat a neznamená to, že by jenom toho člověka

přijali na pracoviště a nechali ho někde v nějaké místnosti sedět třeba s asistentkou, aby jí pomáhal telefonovat. Tzn., že musí tedy mít nějakého právníka, který se mu bude věnovat, musí mít nějaký program, musí se něčeho účastnit – to se obávám, jestli na to budou ty korporace dostatečně vybavené z hlediska zdrojů, protože to zatěžuje.

Ale určitě bych to úplně nezavrhoval, považoval bych to za hledání, ale musely by se pro to promyslet a vytvořit podmínky a získat se pro to i základní svazy, komory, které by pro to podmínky uměly vytvářet.

Toto budou asi moci zabezpečit velké korporace, kde se prostě ten jeden člověk na to může vyčlenit nebo můžou na to najít nějaký systém, jak to udělat. Ale tam, kde je třeba jeden právník – tak tam ten zaměstnavatel může mít docela problém se tomu věnovat a jak si na sebe přivázat někoho dalšího. Myslím si, že i pro stát by to mohlo být velmi atraktivní, protože já si pamatuji, že jsem jako student kdysi dělal praxi na státním zastupitelství a nadchlo mě to. Do konce jsem potom velmi silně uvažoval o tom, že po skončení PF budu působit jako státní zástupce, tehdy tedy jako prokurátor, protože to bylo velice zajímavé. Pustili mě k psaní žalob, pustili mě k řadě spisů, se kterými jsem se musel seznámit, a pracoval jsem tam a bylo to pro mě velmi přínosné.

Jste místopředsedou Unie podnikových právníků, jak se daří sdružovat české podnikové právníky?

Já si myslím, že je to významný počín, že vůbec taková unie existuje a že dokáže mít nějaký společný zájem a nějakou společnou organizaci, protože přece jenom víme, že jsme zaměstnanci a že to nás do jisté míry limituje, že je to trochu rozdílné, když je stanovena nějaká komora přímo ze zákona, vytváří se tedy prostě povinně komora, tak tady je to spíš o té práci a o tom, že se musíme snažit pro ty podnikové právníky vytvářet nějaké podmínky a mnohdy to ti naši zaměstnavatelé ani nepovažují za něco, co by mělo mít velký přínos. Já si myslím, že ta práce za tu dobu, jak jí sledují, je velmi dobrá. Unie je vnímána zejména v oblasti vzdělávání, což je pro podnikové právníky něco co je velmi potřeba, neustále. Ale už se dnes prosazuje i v oblasti třeba nějakých legislativních doporučení, stává se připomínkovým místem mnoha předpisů, že se tam mohou prosadit další a další oblasti, že si vytvořila i nějaké, řekl bych, otázky nebo zviditelý prostor pro nějakou reprezentaci i nejdítelování podnikových právníků, byť to samozřejmě vždycky bude mít ten limit toho, že jsme zaměstnanci a že nejsme ty suverénní osoby, které můžeme o tom rozhodovat. Ale myslím si, že to je velmi dobrá funkční identita.

Jsou ti lidé aktivní? Je tam aktivní poptávka po vzdělávacích akcích? Protože vlastně klasické komory stojí na pilířích regulatoriky, kontroly a vzdělávání. První dvě složky tady odpadávají, takže to gro celkem logicky musí být vzdělávání. Podnikovým právníkem je jakýkoliv právník v této zemi, který působí interně, asi to číslo nevím, jestli to máte zmapované, těžko ho dohledat, zajímá je to?

Samo o sobě, to že není unie, řekl bych, obligatorní, něco jako advokátní komora, kde advokát musí být, aby se účastnil, tak to samo o sobě vede k tomu, že ti podnikové právníci do toho vstupují vlastně dobrovolně, takže když někdo vstupují v dnešní době dobrovolně a platím tam nějaký členský příspěvek, tak by to asi mělo reprezentovat můj zájem, takže já se domnívám, že ano. A to, že ta čísla rostou a to že zájem roste a objevuje se u dalších a dalších právníků, tak to svědčí o tom, že zájem tady je a že se té oblasti vzdělávání daří vystihovat témata, která jsou pro podnikové právníky zajímavá, že se zřejmě dají vytvářet i takové podmínky, za kterých oni jsou ochotni to absolvovat, protože s tím jsou spojené nějaké výdaje, jak peněžní, tak časová náročnost atd. To si myslím, že je velmi pozitivní a že unie vcelku hospodaří s vyrovnanou ekonomikou, tak to svědčí o tom, že ten hlavní cíl – vzdělávání právníků plní svůj účel – to si myslím, že nemůže být zpochybnitelné.

Pojďme krátce ještě k ČS. Jak tak velká korporace jako je ČS zvládla implementaci nového soukromého práva a co se v praxi ukázalo jako nejproblematičtější?

Zvládli jsme to v zásadě bez vážných potíží, protože jsme nastoupili cestu implementace už někdy v roce 2012, hned poté co vyšel právní předpis ve sbírce a věnovali jsme se tomu nepřetržitě vlastně až do jeho nabytí účinnosti. Získali jsme pro to tady většinu banky, to znamená, že to netáhli na svých bedrech jenom právníci, byť to tedy samozřejmě hlavně právníci vedli, ale muselo se do toho samozřejmě zapojit IT, museli se do toho zapojit i organizátoři z hlediska procesů atd. V podstatě jsme nečekali, nesppekulovali, o tom, jestli předpis bude odložen nebo, že nenabude účinnosti vůbec, ale řekli jsme si, že musíme udělat všechno pro to, abychom byli připraveni. Pokud se něco změní, tak to samozřejmě budou zmařené náklady, ale nic se nedá dělat.

Takže z tohoto hlediska to dopadlo dobře, kdy už máme vlastně přes rok tento zákon v účinnosti, tak jsme nezjistili, žádné zásadní velké problémy, protože nepřestali jsme uvěřovat, nepřestali jsme přijímat vklady, nepřestalo fungo-

vat zástavní právo. Víme, že některé instituty se třeba nepodařilo rozvinout, tak jak bychom si přáli, že ještě pořad máme nějaké problémy z hlediska třeba svěřeneckých fondů a jejich obhospodařování, jsou pořád otázky využití práva stavby a jeho financování a další, že tu nefungují přesně třeba některé věci týkající se notářů a jejich provádění zápisu přímo a že s katastrofem nemovitostí se na některé věci musíme v detailech sladit, že tam jsou nějaké lhůty. To všechno je pravda, ale naše banka funguje, žádné zvláštní problémy jsme nezjistili. Loni, když se začalo mluvit o zásadní novelizaci, tak jsme byli jedni z prvních, kteří jsme říkali, že necítíme žádnou extrémní potřebu tento předpis okamžitě změnit, protože to samozřejmě představuje určitou právní nejistotu. My jsme něco zavedli, do něčeho jsme investovali a teď v momentě, kdy se o tom začalo mluvit, tak už spousta zaměstnanců za námi chodila a říkala – počkejte, my tady chceme něco nového zavést a co vlastně? Máme s tím začínat, když se mluví o tom, že se to bude dělat jinak, a máme vůbec tady to provádět, tyhle úpravy v IT, když to bude všechno jiné?

To co jsme zjistili, že začíná být velkým problémem, to je obecně, řekl bych, právní povědomí. Musím říct, že u klientů je velmi malá informovanost o tom, co se v právním řádu změnilo a už i dnes klienti vlastně očekávají od banky určité právní poradenství, což nevím, jestli je úplně optimální. A má to mou do jisté míry rezervaci, protože banka přece jenom vystupuje jako obchodní partner a do jisté míry je to protistrana smluvní, takže aby poskytovala ještě poradenství té druhé smluvní straně je vždycky otázka nějakého konfliktu zájmů, při posuzování třeba plných mocí nebo při posuzování různých smluv a dohod atd. Takže tady stoupají požadavky na interní právní službu, aby vytvářela podporu, a to si myslím, že je nezvratitelný stav, že lidé vůbec si řekli – to právo je pro nás dnes něco cizího, my vlastně nechceme otevřít tuhle skříňku, na to jste tady vy právníci a dělejte to za nás. Já myslím, že jsem zažil dobu, kdy jsem vstoupil do banky v devadesátém třetím roce, kdy vlastně právník jenom doplňoval, byl jakousi nadstavbou pro lidi na pobočkách nebo na centrále, pro různé produktové manažery a odborníky na problematiku, že oni to znali perfektně jak v té praxi, tak i měli nastudované právní úpravy, oni prostě věděli všechno o tom, věděli, kdy vydalo ministerstvo nějaký metodický pokyn, kdy národní banka měla nějaké výkladové stanovisko, všechno to věděli a od té doby je to úplně překlápilo do pozice, že oni v podstatě o tom vědí minimálně, většinou jen to, co jim ti právníci, jak se říká poskytnou jako servis, nalejou do hlavy a očekávají od toho právníka stoprocentní servis se vším všudy. To, že jim řekne, co v té úpravě je, že jim to vysvětlí, že jim garantuje, že to takhle bude, že jim průběž-

ně bude dodávat ty informace a že všechny problémy, které s tím vzniknou, se konec konců u toho právníka vyřeší. Toto považuji za velmi vážný zásah do stávajícího stavu, kdy vlastně občanský zákoník a celá úprava soukromého práva lidí na to nepřipravila. Já vím, že jsme tady kdysi debatovali i o tom, v těch dvou letech legiscvakance, že by společnost měla být nějak informována i sdělovacími prostředky, televizi apod. Bylo tady spousta projektů, které si sem chodily pro sponzoring, ale žádný z těch projektů jsem nakonec v TV nezaznamenal, který by lidem nějakou jednoduchou formou vysvětloval změny občanského zákoníku a připravil je na to, třeba nějakým komiksem nebo něčím podobným. V tomhle já vidím největší problém a v tom vidím i další problém, který tady bude, že se nám lidé čím dál víc dostávají do situace, že o těch věcech vlastně vědí strašně málo a je to pro ně něco cizího.

Měl jsem tady dvě otázky a na obě už jste mi v podstatě odpověděl, první byla: Máte, předpokládám, desetitisíce firemních klientů, co jim podle vás vadí na české legislativě?

Komplikovanost, časté změny, mnoho věcí přichází z EU jako přísná regulatorika, takže je to do jisté míry omezuje, tím samozřejmě i mnohdy vzniká vyšší nákladovost i časová náročnost. Já to vždycky říkám i studentům – vezměte si to tak, že dnes třeba v oblasti finanční je to úplně extrémní, že se dostáváte do situace,

že když třeba budete chtít investovat do cených papírů nebo investičních nástrojů, tak že tam ten bankéř nebo osoba, která s vámi bude jednat, je povinná zjistit, jak dalece tomu rozumíte, jaký jste odborník, musí vás upozornit na to jaká to má úskalí, v podstatě, když jste laik, tak téměř by vám to měla vymlouvat. Teď si to srovnajte třeba s takovým prodávacem automobilů, neměl by on tedy k takovému zákazníkovi přistupovat stejně? Jak dlouho máte řidičák? Kolik aut jste řídil? Jak silnou kubaturu? Kolik jste měl nehod? Já bych vám doporučil, abyste si tohle auto vůbec nekupoval a jak tak na vás koukám, vy byste auto neměl mít vůbec. No, to by se přece svět úplně postavil naruby, ale my jsme se dostali do téhle té situace, že vlastně v rámci tohohle my poučujeme proti sobě, to je až řekl bych někdy extrémní, paradoxní, někdy se dostáváme do situace, kdy toho klienta chráníme proti jeho vlastní vůli.

Úplně poslední otázka na závěr: O novelizaci NOZ se mluví hodně, o novelizaci zákona o obchodních korporacích tolik slyšet není. Je podle vás nezbytně nutná jeho novelizace, a pokud ano, tak které pasáže pokládáte za nejproblematictější?

Nemám nikde známky toho, že by tam byly vyslovené nějaké velmi vážné problémy, jsou tam samozřejmě výkladové problémy, které mohou způsobit v konkrétních situacích trochu trauma, ale přijde mi to, že je to trochu a jen v ně-

kterých případech, např. teď jsme uspořádali valnou hromadu a nyní podle zákona o obchodních korporacích musíte poslat 30 dní předem pozvánku, kde uvedete všechna usnesení, která tam budete přijímat. Podle stávajících pravidel a výkladů k nim, byste tam teoreticky měli uvést i usnesení o tom, kdo bude předsedou valné hromady, protože valná hromada volí předsedu, ale 30 dní dopředu můžete mít záměr, který se vám nakrásně nepodaří splnit, protože ten dostane chřipku nebo ztratí hlas nebo nějaký jiný důvod. Co s tím? Jak to řešit? Koukáte na ty výklady a všichni krčí rameny a nevědí, jestli se to vůbec může konat nebo nemůže. Já chápu, že potřebuji vědět usnesení, kterým se určuje nějaká důležitá otázka, abych se rozhodl, jestli mám přijít na valnou hromadu nebo ne, ale jestli tu valnou hromadu povede Liška nebo Opička, to mě zase až tak nezajímá. To jsou takové drobnosti, které možná nejsou úplně dotažené, ale zase, že by to dělalo tak ohromnou práci nebo problém, nezaregistroval jsem. Určitě se řešila otázka zapojení zástupců zaměstnanců v dozorčích radách akciových společností. To je problém s politickým přesahem. Já jsem trochu svým způsobem konzervativní, takže já říkám, když už jsme to zvládli, tak to nechme chvíli žít, než se zase pustíme do nějaké novelizace, protože ta může přinést další problémy. ●

**Autor: Miroslav Chochola
Foto: Boris Stojanov**

lidé

Jan Myška

Wolf Theiss oznámila příchod nového partnera

Jan Myška přichází do Wolf Theiss z pražské pobočky mezinárodní advokátní kanceláře Allen & Overly, v níž byl posledních 13 let partnerem a také vedoucím jejího korporátního oddělení.

Erik Steger, Managing Partner firmy, uvedl: „Jsme velice rádi, že se k nám připojil **Jan Myška** jako partner naší pražské kanceláře. Jan bude bezpochyby velkým přínosem pro tuto pobočku a jsme si také jisti, že významně přispěje celé naší firmě i každé z našich 13 kanceláří ve střední a jihovýchodní Evropě.“ ●

Ivo Keltner

Advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners jmenovala nového partnera

Advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners jmenovala 26. partnerem Iva Keltnera, experta na bankovníctví a finance.

ně, Frankfurtu a Mnichově, zejména se zaměřením na státy střední a východní Evropy. V advokátní kanceláři bude zodpovědný za právní poradenství podle českého i anglického práva bankám, ostatním finančním institucím a velkým korporacím, působícím na českém i slovenském trhu, a to zejména v oblasti transakcí s mezinárodním aspektem. Ivo Keltner vystudoval práva na právnické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, poté dokončil doktorská studia na právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze a dále získal titul LL.M. v oboru Mezinárodní finance na Harvard Law School v Cambridge (USA). Ivo hovoří anglicky, německy, rusky a španělsky. ●

Lukáš Hejduk

Dva noví partneři v pražské kanceláři CMS

Lukáš Hejduk a Patrik Przychoda z mezinárodní advokátní kanceláře CMS Prague byli nově jmenováni partneři. Pražská kancelář má tak nyní 10 partnerů při celkovém počtu 31 právníků. Celosvětově firma jmenovala 39 nových partnerů.

skytuje klientům poradenství zejména v souvislosti s investicemi, provozem a fungováním hotelových zařízení. Lukáš je absolventem Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. S pražskou kanceláří CMS spolupracuje od roku 2006.

Patrik Przychoda je jedním z hlavních členů týmu zabývajícího se právem obchodních společností a těžištěm jeho činnosti je především transakční práce. Poskytuje poradenství klientům působícím napříč všemi sektory, avšak nejčastěji radí klientům v souvislosti s M&A transakcemi ve finančním sektoru a pravidelně také poskytuje poradenství bankám, pojišťovněm a dalším finančním institucím ohledně jejich investic v České republice, včetně všech souvisejících regulačních otázek. Patrik má rovněž značné zkušenosti s poradenstvím ohledně restrukturalizace podniků, včetně spin-off, přeshraničních fúzí, squeeze-outů, a to jak pro regulované tak i neregulované společnosti. Mezi jeho nedávné zkušenosti patří poradenství bance LBBW v souvislosti s prodejem její české dceřiné společnosti bance Expobank, či poradenství mBank v souvislosti s prodejem její české faktoringové společnosti UniCredit Bank. Patrik je absolventem Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze a absolventem magisterského studia v oboru ekonomie. S pražskou kanceláří CMS spolupracuje od roku 2002. ●

Patrik Przychoda

Lukáš Hejduk je klíčovým členem pražského týmu zabývajícího se právem nemovitostí a výstavby. Poskytuje klientům komplexní právní poradenství zahrnující M&A nemovitostní transakce, projekty v oblasti výstavby, pronájmy, prodeje a zpětné pronájmy kanceláří, maloobchodních a průmyslových prostor, či poradenství v oblasti investic v rámci tzv. projektů výstavby na zelené louce. Lukáš má rozsáhlé zkušenosti s poskytováním poradenství fondům, soukromým investorům, developerům či bankovním a finančním institucím. Lukáš je rovněž jedním z vedoucích členů skupiny zabývající se poradenstvím v sektoru Hotel & Leisure v celém regionu střední a východní Evropy a po-

Jiří Vlastník

Vejmelka & Wünsch oznámila jmenování nového partnera

JUDr. Jiří Vlastník, PhD. se stal novým partnerem advokátní kanceláře Vejmelka & Wünsch, s.r.o.

Jiří Vlastník spolupracuje s kanceláří Vejmelka & Wünsch od r. 2009. Ve své praxi se zaměřuje zejména na řešení právních sporů a poradenství v oblasti obchodního a občanského práva včetně Evropského práva. Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze a Policejní akademii České republiky. ●

Michal Hink

Advokátní kancelář Dentons jmenovala nového partnera

Dentons oznámila jmenování Michala Hinka partnerem. Spolu s ním bylo v rámci 22 kanceláří globální firmy jmenováno dalších 47 partnerů. Počet partnerů pražské kanceláře Dentons stoupl na 8. Dále tak posilujeme nemovitostní praxi v České republice.

Michal Hink nastoupil do Dentons (tehdy Salans) v roce 2004 poté, co pracoval po dobu pěti let v kanceláři Weil, Gotshal & Manges v Praze. Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze a hovoří plynule česky a anglicky. Michal pravidelně radí investorům v širokém spektru reálných transakcí. Je jedním z předních odborníků v oblasti nemovitostního práva v České republice. Prestižní nezávislá hodnotící publikace Chambers Europe 2015 (ve které je pravidelně uváděn již od roku 2009) jej zařadila do Band 2 v oblasti nemovitostního práva v České republice. ●

Annamária Tóthová

Nová partnerka advokátní kanceláře Dvořák Hager & Partners

Novou partnerkou advokátní kanceláře Dvořák Hager & Partners se stala Annamária Tóthová, která předtím působila na pozici vedoucí advokátky a s advokátní kanceláří Dvořák Hager & Partners spolupracuje od roku 2006.

Annamária Tóthová se ve své praxi zaměřuje zejména na oblast práva životního prostředí, regulaci infrastrukturálních projektů, nakládání s odpady a obaly, a dále na oblast stavebního práva a práva nemovitostí, energetického práva a regulovaných činností. Vystudovala Právnickou fakultu Vídeňské univerzity, Obchodní fakultu Ekonomické univerzity ve Vídni a Obchodní fakultu Ekonomické univerzity v Bratislavě. Kromě slovenštiny hovoří plynule německy a anglicky. ●

PPS
advokáti

Důvěra a podpora našich klientů, stejně jako pracovní nasazení a výsledky celého našeho týmu jsou hlavními faktory dosavadního úspěšného fungování završeného ziskem ocenění » **Právníká firma roku pro regionální kancelář** « v soutěži pořádané společností EPRAVO.CZ

Na trhu právních služeb od roku 2002

Hradec Králové

Velké náměstí 135/19
500 03 Hradec Králové
Tel: +420 495 512 831-2

Praha

Římská 14
120 00 Praha 2
tel. +420 224 237 905

Vysoké Mýto

Jiráskova 154
566 01 Vysoké Mýto
tel. +420 465 423 200

Rychnov nad Kněžnou

Poláčkovo náměstí 85
516 01 Rychnov nad Kněžnou
tel.+420 494 321 351

Kolín

Chelčického 1380
280 02 Kolín
tel. +420 777 783 098

www.ppsadvokati.cz

Challenging the status quo in Real Estate.

Czech Law Firm of The Year Award
in Development and Real Estate projects:
2009, 2010, 2011, 2013 and 2014 by epravo.cz

Dentons. The Global Elite law firm
created by Salans, FMC and SNR Denton.

DENTONS

Know the way

dentons.com

© 2015 Dentons

Prokop Verner

Allen & Overy oznámila povýšení do funkce counsel

Advokátní kancelář Allen & Overy oznámila, že seniorního advokáta Prokopa Verneru povýšila do funkce counsel. Prokop povede korporátní praxi pražské kanceláře Allen & Overy.

Prokop Verner působí v Allen & Overy od roku 2004 a specializuje se na domácí i přeshraniční fúze a akvizice a oblast korporátního práva. Působil jako právní poradce u řady mezinárodních transakcí v regionu střední a jihovýchodní Evropy. Kromě toho je Prokop uznávaným spe-

cialistou v oblasti telekomunikací, médií a technologií a v oblasti ochrany osobních údajů, včetně regulatorních záležitostí. Právní publikace CHAMBERS o Prokopovi napsala: „Protistrany i klienti velmi chválí Prokopovy vyjednávací schopnosti a kvalitu dokumentů, které vytváří. Klienti oceňují, že Prokop je ‘velmi pečlivý a naslouchá potřebám klientů’ “. Prokop absolvoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze v roce 2002 a v roce 2004 získal titul Executive MBA v oblasti financí na odborné škole pro obchod a management ESCM ve Francii.

Allen & Overy ve své celosvětové síti povýšila do funkce counsel 33 právníků v 15 kancelářích a pěti oborových praxích (bankovníctví, obchodní společnosti, kapitálové trhy, soudní spory a daně). ●

Natálie Rosová

Schönherr rozšiřuje své týmy pro bankovníctví a finance a pro pracovní právo

Schönherr posiluje svůj tým pro bankovníctví a finance přijetím Natálie Rosové a pracovněprávní tým o advokátku Denisu Zzulku.

Natálie Rosová přichází do Schönherr s předchozími zkušenostmi v mezinárodních i lokálních advokátních kancelářích. Specializuje se především na bankovní a finanční právo, finanční regulaci a právo kapitálových trhů. Zkušenosti získala mimo jiné s poskytováním právního poradenství v rámci finančních transakcí. Zaměřuje se na oblast finančních služeb a regulace bankovního sektoru včetně zastupování klientů v licenčních a sankčních řízeních před Českou národní bankou. Natálie Rosová absolvovala studium na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Dále studovala na Universitě d'Auvergne ve Francii a na London Metropolitan University ve Velké Británii.

Denisa Zzulka před příchodem do advokátní kanceláře Schönherr získávala odborné zkušenosti v lokálních advokátních kancelářích a poslední tři roky působila na pozici podnikového právníka ve společnosti České Radiokomunikace. Specializuje se především na oblast pracovního práva, přípravu a vyjednávání pracovních smluv pro top management, hromadné propouštění zaměstnanců, kolektivní vyjednávání a pracovněprávní spory. Denisa Zzulka vystudovala Právnickou fakultu Karlovy Univerzity a absolvovala studium na Právnické fakultě Univerzity Passau/Pasov. ●

Denisa Zzulka

*Milují náš
dům teď patří
mé exmanželce.*

Život je plný zvrátů a každý
z nich si žádá rozhodnutí.
Swiss Life pomáhá svým klientům
rozhodovat se správně v oblasti
správy privátních financí
a majetku již od roku 1857.

844 111 444

www.swisslifeselect.cz

premium@swisslifeselect.cz

KPMG Legal:

Organický růst a integrace

KPMG Legal v roce 2015, jak byste se krátce představili?

RH: Úspěch. Spokojení klienti.

Jak velká je dnes vaše kancelář?

RH: Za těch pět let jsme narostli na 30 právníků, bez akvizic jiných firem. To je pro nás důležité, děláme hodně multidisciplinárních projektů a všechny naše týmy musí dobře spolupracovat s kolegy z jiných částí KPMG, kteří nejsou právníci a často mluví úplně jiným jazykem – i když na první pohled připomíná češtinu nebo jinou pracovní řeč.

Jaká je struktura práce KPMG Legal? O firmách, které jsou tak úzce napojeny na poradenskou nebo auditorskou matku, převládá na trhu názor, že jsou spíš podnikovými právníky poradenské společnosti. Když byste to měl rozdělit do skupin, kolik procent práce, kterou děláte, přijde z trhu, kolik procent přijde ze sítě a kolik procent děláte na transakcích, které vám generuje to spojení?

MK: My máme odlišnou pozici od ostatních podobných kanceláří v tom, že pro nás samozřejmě korporátní práce je důležitá, ale vůbec není těžištěm. Jedním z největších ta

hounů našeho růstu je finanční sektor a regulatorní práce, na kterou se specializujeme. Naopak je to naše kancelář, která stále více zapojuje kolegy z KPMG.

Jaké jsou tedy klíčové specializace kanceláře? Zmínil jste regulatoriku, zmínil jste korporátní právo, chápu dobře, že asi finanční právo, tenhle směr bude hrát nepochybně velkou roli...

MK: Ano, a také pracovní právo a transakčně právní práce, plus sporná agenda včetně daňových litigací.

MH: Model, kdy různé kanceláře cítí, že je potřeba ke klasické právníčině něco přidat, začíná být velmi populární. Je to, myslím, cesta dobrým směrem a klienti možnost „one stop shop“ velmi oceňují. Ale zdaleka ne všichni jsou schopni tuto komplexní službu dodat ve větším a hlubším rozsahu. Jsme rádi, že spolupracujeme mimo jiné s největším týmem daňových poradců na českém trhu. Zejména ve finanční a transakční práci je to velká výhoda.

Jste první, kdo mi říká, že ekonomická nebo účetní větev kanceláře negeneruje tolik byznysu pro advokáty.

MK: To je přirozený vývoj. Přísun práce z této strany byl velice důležitý na začátku, dnes u řady velkých projektů stojí hned od začátku společně. V některých oblastech už převažuje i spolupráce opačným směrem.

Rostete personálně, jak jste zmínil, nepochybně i objemově a transakčně. Jak se díváte na trh právních služeb roku 2015, na jeho strukturu, možná i na jeho budoucnost?

MH: Trh právních služeb si prošel velkým šokem před několika lety a myslím si, že všichni si uvědomují, že už se pravděpodobně nikdy nevrátí tam, kde byl. To platí o to víc pro rutinní a v podstatě komoditní právní služby. Trh je segmentován natolik, že se vždy najde někdo, kdo tu komoditní službu dokáže dodat v podobné kvalitě, s trochu horším brandem, přístupem nebo časovými možnostmi, ale za výrazně nižší cenu. To určitě není model ekonomického fungování naší advokátní kanceláře.

MK: Proto se soustředíme na právní služby specializovaného charakteru, buď s úzkou provázkou na jiné služby, které advokátní kanceláře běžně neposkytují, nebo se zvláště expertizou, kterou si snažíme kontinuálně budovat, například v oblasti investičních fondů. Rutinní právní služby k tomu samozřejmě dodáváme za cenu, která je obvyklá na trhu,

klienti i tyto služby potřebují a my jim je vždy poskytneme. Ale není to něco, v čem bychom chtěli předhánět konkurenci.

RH: Naší výhodou paradoxně je, že k založení kanceláře došlo v době, kdy byl trh velmi dole, příliv zahraničních investic se zastavil, transakcí bylo relativně málo. Naše kancelář neměla šanci snadno vyrůst na zakládání společností nebo nemovitostní tsunami. Korporátní projekty, se kterými my jsme začínali, byly spíš exitové. Proto si myslím, že základ našeho modelu je v tomto zdravější. Nestihli jsme se namlsat smetany a nepotřebujeme si od ní odvykat.

Říkal jste, že jste neakvírovali žádnou advokátní kancelář, za pět let se tady vzalo 30 právníků. Odkud přišli?

RH: Abychom vybudovali strukturu obchodního modelu správně, museli jsme samozřejmě nabrat středně seniorní lidi, kteří přicházeli z ostatních advokátních kanceláří. Pět let existence nám ale umožňuje to, že už nám dozrávají lidi, které jsme brali velice brzy po škole nebo s relativně menšími zkušenostmi a měli prostor rychle vyrůst. Nemuseli se odnaučovat některé návyky a jsou schopni velice efektivní spolupráce s kolegy, kteří mluví úplně jiným jazykem, protože jsou ekonomové, inženýři, účetní, počítačová magové, prostě nejsou právníci a právníkům v podstatě nerozumí. Ale pro úspěch velkých multidisciplinárních projektů je právě komunikace a správné řízení projektu naprosto kritické. A to je často samo o sobě velká hodnota, kterou klientům dodáme – dostanou v jednom balíku přibaleno i mých starostí s řízením a koordinací jinak komplexního projektu.

Když bych lehce odbočil k implementaci institutu nového soukromého práva. Je tam nějaká odlišnost v tom, co jste dělali, když jste měli za zády poradenskou skupinu?

MK: Zrovna nové soukromé právo je transparentní ukáзка přidané hodnoty multidisciplinarity. Přepisování smluv je jen špička ledovce, firmy se musely přenastavit organizačně i procesně. Zejména u velkých finančních institucí jsme dokázali nabídnout celkovou adaptaci obchodních procesů, přičemž úprava dokumentace se nakonec z hlediska rozsahu ukázala být spíše menší částí potřebných změn. A co slyšíme od klientů je, že je velká výhoda dostat tým, který umí připravit a odřídit velkou systémovou implementaci a zároveň zná nový občanský zákoník.

Asi bychom mohli dlouze diskutovat o tom, co se v novém občanském zákoníku povedlo a co se nepovedlo. Když máte

tuhle tu komplexní zkušenost, jsou nějaké momenty, které vidíte opravdu jako extrémně problematické?

MH: Rozhodně nikoli extrémně. Tak jako všichni kolegové, kteří dělají korporátní projekty, jsme se trochu prali s možností výplaty vlastních zdrojů u akciové společnosti nebo třeba formou plné moci u zahraničních investorů. Dnes tam žádnou zásadní překážku nevidíme. Řadu věcí, které nová úprava přinesla, rozhodně vítáme.

Mimořádně rodinné firmy. Správa rodinného majetku je velmi sexy téma u většiny advokátních kanceláří v posledních měsících...

MK: My k této oblasti přistupujeme možná z trochu jiného směru než ostatní. Správa rodinného majetku bylo pro nás vždy téma už z pohledu daňového plánování, které tady bylo vždycky. Zároveň v českém právu některé potřebné instrumenty chyběly, ale vždycky bylo možné najít řešení. Takže my změny v souvislosti s novým občanským zákoníkem, zejména svěřenské fondy, vnímáme prostě jako doplnění něčeho, po čem beztak byla významná poptávka a co tady chybělo.

RH: Pro nás to je ale stále tradiční téma správy majetku z hlediska pomoci klientům s nastavením modelu správy, který jim bude vyhovovat, s postupem předání dalším generacím, přípravě ochranných mechanismů, vykonávání kontrolních funkcí. Samotná správa majetku třeba ve významu svěřenského správcovství s touto rolí může být konfliktní. Touto cestou jít nechceme, samotná správa naší službou není a nebude. Rádi spolupracujeme a budeme spolupracovat s profesionálními správci.

Mimořádně, jak moc využíváte světové sítě KPMG při těchto typech transakcí?

MH: Samozřejmě denně. Můžeme si relativně jednoduše „sáhnout“ do jakékoliv jurisdikce, kterou potřebujeme, a využít tým, který osobně známe. Je to pro tento typ práce extrémně důležité. Podnikatelské nebo investorské aktivity našich klientů, ať už jsou to velké korporace nebo majetné fyzické osoby, jsou dnes samozřejmě globální. Není možné nabízet nějakou službu na klíč s relativně vzdálenými korespondujícími firmami, respektive využívat v podstatě jenom nějaké telefonní kontakty. V tomto ohledu má zavedená síť obrovské výhody.

Kde vidíte KPMG Legal za pět, deset let?

RH: Neopustíme ten model, který jsme tady nastílnili. Osvědčil se, rozhodně nemá význam ho radikálně měnit. Soustředění na služby

s vysokou přidanou hodnotou právě ve spolupráci s ostatními profesionály naší sítě má obrovský potenciál. Na tom se nic nezměnilo a toto chceme spíše prohlubovat než se snažit zvětšit podíl v komoditnějších segmentech právních služeb. Určitě je budeme dělat, protože klienti je potřebují a je to doplněk naší práce, ale nemůže to být základ.

Z dat, které nasbíráme během roku z trhu, třeba za loňský rok jsou jasně vidět trendy, že obory typu trestní právo, daně, duševní vlastnictví, veřejné zakázky prudce meziročně rostou. Je to něco co vás láká, další specializace nebo zůstanete na té premiové službě, kterou jste definoval na začátku?

RH: Já se domnívám, že člověk by měl vždycky zůstat ambiciózní, otevřený, odvážný, ale pořád s nohama na zemi. Řekneme s jednou nohou na zemi. A to přílišné rozmáchnutí je

něco, kde je vždy vhodné být opatrný. Abyste dokázal ve větším rozsahu a jako ekonomický model kvalitně poskytovat specializovanější služby typu trestní právo nebo právo duševního vlastnictví, není úplně ideální jít cestou jednoho dvou korporátních právníků, který v přestávce mezi transakcemi odbíhá k soudu. Tady je určitě vhodnější spolupracovat s kanceláři specializujícími se na tyto právní obory.

Teď mě napadla třeba varianta – tohle je velká poradenská firma, problematika trestní odpovědnosti právnických osob a nastavení procesů v korporacích...

MK: Tomu se samozřejmě věnujeme, ale je to věc limitovaná provazbou do oblasti odpovědnosti statutárních orgánů, propojená s životem korporátních klientů, takže tady to smysl určitě dává. Ovšem naše klientská skupina je logicky velmi podobná klientské sku-

pině KPMG na globální úrovni. A KPMG nebude nikdo primárně hledat pro služby v oblasti trestního práva.

Závěrem nějaké zajímavé skončené mandáty kanceláře?

MH: My úplně nestavíme image na tom, že bychom generovali a zveřejňovali seznamy transakcí a jejich velikost. Ani si nemyslíme, že je to z hlediska důvěrnosti advokátní práce vhodné a že by se to našim klientům líbilo. Pro nás je zajímavá řada unikátních velkých expertních projektů. Nemůžu nezmínit právě ty regulatorní, jako je zakládání nových pojišťoven, zakládání velkých investičních fondů, a teď nemyslím nástroj nějaké vulgární daňové optimalizace, ale jako zajímavý finanční produkt pro širší veřejnost. Chceme se nadále soustředit na projekty, kde dodáme významnou přidanou hodnotu spolu s kolegy ze sítě KPMG. To je naše velká konkurenční výhoda. ●

Radek Halíček,
řídící partner

Radek je zakládajícím partnerem kanceláře KPMG Legal a členem nejvyššího vedení KPMG v České republice. Je absolventem Právnické fakulty Univerzity Karlovy, studoval též technické obory, management a účetnictví. Specializuje se zejména na finanční a daňové právo. Mezi jeho klienty patří nejvýznamnější banky, pojišťovny, investiční společnosti a fondy.

Radek vlastní průkaz dopravního pilota. Svůj volný čas stále zkouší dělit mezi tři děti, pilotování letadel, vrtulníků, potápění, jachting a bojové sporty.

Martin Kofroň,
vedoucí advokát

Martin vede právní tým advokátní kanceláře KPMG Legal od jejího založení v roce 2010. Vystudoval obor Právo na Právnické fakultě Univerzity Karlovy a obor Ekonomika a řízení na Stavební fakultě ČVUT.

Významnou část své právní praxe věnoval problematice soukromoprávního i regulatorního rámce poskytování finančních služeb, a to i v rámci své publikační a přednáškové činnosti. Ve své nynější advokátní praxi se vedle práva obchodních korporací zaměřuje na oblast investičních společností a fondů. Vedle rodiny hraje v jeho životě důležitou roli sport v nejrůznějších podobách, i když kopačky již před časem vyměnil za tenisovou raketu a pohorky. Kromě sportu rád relaxuje u dobrého filmu nebo zajímavé knihy, ať už v klasické nebo audio podobě.

Martin Hrdlík,
senior advokát

Martin je advokátem s více než desetiletou praxí a v KPMG Legal působí prakticky od jejího vzniku. Absolvoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy.

Specializuje se především na korporátní právo, transakce a restrukturalizace, regulatorní problematiku a pracovní právo. Má významné zkušenosti také v oblasti soudního a rozhodčího řízení, včetně mezinárodních arbitráží. Pravidelně se věnuje přednáškové a publikační činnosti.

Volný čas rád tráví se svou rodinou nebo sportem, zejména jízdou na koni.

Iva Baranová,
advokátka

Iva se v průběhu celé své dosavadní osmileté praxe zaměřovala na finanční sektor a bankovníctví. Před příchodem do KPMG Legal působila v mezinárodní advokátní kanceláři v týmu poskytujícím právní rady při zajištění financování, a to jak na straně věřitelů, tak dlužníků. Absolvovala rovněž půlroční stáž v londýnské bance zaměřenou právě na tuto oblast. V současné době se Iva specializuje především na problematiku investičních společností a investičních fondů a úspěšně pomáhá klientům s různými, zejména regulatorními, aspekty tohoto dynamického odvětví. Volný čas tráví se svými svěřenci z taneční skupiny, na cestách za kulturními zážitky nebo relaxačním cvičením jógy.

Viktor Dušek,
advokát

V advokacii Viktor působí od roku 2004. Ve své praxi se zaměřuje především na právo obchodních společností, transakce, regulativu zejména v oblasti pojišťovnictví, ochranu osobních údajů a právo životního prostředí. Klienty zastupoval i v řadě civilních, rozhodčích a správních řízení. V rámci kanceláře má Viktor na starosti korejskou klientelu a pomáhá tak realizovat její významné investice v České republice. Problematice zahraničních investic se aktivně věnoval již před svým příchodem do KPMG Legal. V letech 2011 – 2013 byl členem kontrolní komise Asociace pro mezinárodní investice a podílel se tak na řadě projektů v oblasti podpory přímých zahraničních investic a rozvoje českého podnikatelského prostředí. V KPMG Legal je odpovědný za oblast CSR a koordinuje poskytování pro bono právních služeb pro neziskový sektor. Volný čas nejraději tráví s rodinou na horách a již více než 20 let hraje tenis za Bohemians Praha.

Irena Kolárová,
advokátka

Irena je advokátkou s více než devítiletou praxí. V KPMG Legal působí od roku 2012. Před tím působila v přední české advokátní kanceláři. Absolvovala Právníckou fakultu Univerzity Palackého a studium na Erasmus Universiteit Rotterdam v Nizozemí. Specializuje se především na korporátní právo, transakce a restrukturalizace a obchodní právo obecně. Má však také zkušenosti v oblasti nemovitostního práva a bankovníctví a financí. Její hlavní specializací jsou však fúze a akvizice (včetně těch přeshraničních). Svůj volný čas ráda tráví v přírodě, cvičením jógy, meditacemi, kulinařským experimentováním nebo cestováním do exotických zemí.

**Linda Kolaříková
(Čechová),** advokátka

Linda se zařadila do týmu KPMG Legal v roce 2012 po pětileté zkušenosti v pražské pobočce mezinárodní advokátní kanceláře. Absolvovala Právníckou fakultu Univerzity Karlovy a studium na Aarhus Universitet v Dánsku. Specializuje se především na oblast občanského, korporátního a obchodního práva včetně komplexních restrukturalizací skupin společností, a také na oblast regulatoriky. Intenzivně se věnovala rekodifikaci soukromého práva a jejím dopadům především na oblast bankovníctví a pojišťovnictví. Pravidelně se zabývá novou legislativou a její implementací do procesů obchodních společností. Mimo právo se Linda ráda baví především sporty spojenými s vodou, ať už v kapalném nebo pevném skupenství. Kromě nich ji zaměstnává i nikdy nekončící péče o zahradu.

Kontakt

**KPMG Legal s.r.o.,
advokátní kancelář**
Pobřežní 1a, 186 00 Praha 8
Tel.: + 420 222 123 111
Fax: + 420 222 123 100
www.kpmg.cz

ÚSTAV LÉKAŘSTVÍ A KOSMETIKY

nabízí převratnou novinku

VITAL INJECTOR

Toužíte po viditelném omlazení a hydrataci pokožky? Přicházíme s novou a především účinnou službou právě pro vás!

Vital Injector připomíná „pistoli“, kterou vyškolený lékař přikládá na ošetřovanou plochu kůže. Ta vytvoří podtlak, přisaje se na kůži a z hlavičky pistole vyletí pět jehliček, jež do dermis vpichují kyselinu hyaluronovou. Vzhledem k možnosti naprosto přesného zvolení hloubky i dávky materiálu, který se uvolní při jednom výstřelu u všech vpichů, dosahujeme dokonale rovnoměrné hydratace celé ošetřované plochy.

Docílíme tak úžasného a okamžitého výsledku! A vy se můžete těšit z mladistvého vzhledu a hydratované pokožky!

Navštivte Ústav lékařství a kosmetiky a svěřte se do péče zkušených odborníků v oblasti estetické medicíny na klinické úrovni. Jsme zařízení s nejdelší tradicí a nejvíce zkušenostmi v České republice. Již od založení ÚLK v roce 1958 jsme právem považováni za prestižní pracoviště. Zároveň je pro nás samozřejmostí využívání nejnovějších technologií a nejkvalitnějších metod, přípravků a přístrojů při každém zákroku.

Tvář ÚLK Diana Kobzanová
s prim. MUDr. Mirkou Pelechovou

Nabízíme Vám i mnoho dalších služeb estetické medicíny:

- Face lift bez skalpelu pomocí biodermálních 3D nití
- Ultrapulzní frakční CO₂ laser
- Mikrojehličková frakční radiofrekvence
- Cévní a epilační lasery
- Korekce mimických vrásek botulotoxinem
- Beautytek Light
- A mnoho dalších...

Více informací o službách ÚLK naleznete na:

www.ulk.cz

Ústav lékařství a kosmetiky

Vyšehradská 49 - Emauzy

128 00 Praha 2

Tel.: 221 964 111

email: prijem@ulk.cz

Komentáře Wolters Kluwer

Nejrozsáhlejší komentářová řada

K dispozici také jako knihovna v systému ASPI

Občanský zákoník

Komentář

Jiří Švestka, Jan Dvořák, Josef Fiala a kolektiv

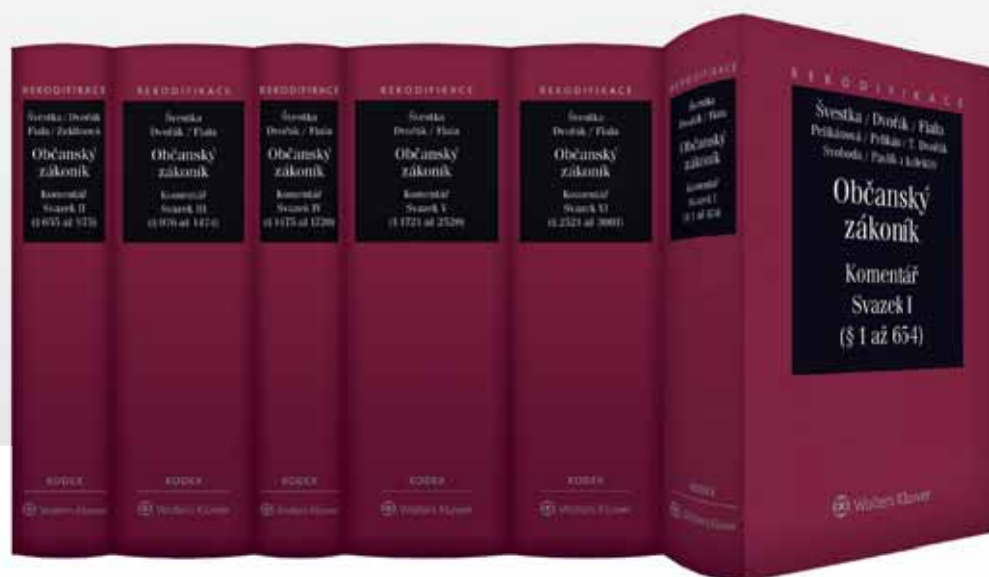
První kompletní komentář k novému občanskému zákoníku na trhu!

Nejdůležitější změnu našeho právního řádu, rekonstrukci soukromého práva provedenou zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem, komplexně vykládá komentář kolektivu autorů pod vedením prof. JUDr. Jiřího Švestky, prof. JUDr. Jana Dvořáka a prof. JUDr. Josefa Fialy.

Komentář svým zaměřením i zvoleným autorským kolektivem z řad vysokoškolských pedagogů, advokátů, notářů a dalších předních právních odborníků významně usnadňuje řešení počátečních aplikačních a interpretačních problémů, které při uvádění nového občanského zákoníku nastávají.

Komentář získal prestižní ocenění **Autorská cena 2015**

Karlovarské právní dny
za nejhodnotnější právní publikaci roku

Celý komentář k dispozici také v systému ASPI

Když právník neví, co chce, a nedá pokoj, dokud to nevyloučí

Určitě se s tím již setkal každý z nás: v závěrečných ujednáních konkrétní smlouvy se zčistajasna zjevuje sběrné ujednání, kterým jsou bez náhrady vylučována četná ustanovení právního předpisu. Jednalo-li se v minulosti o spíše ojedinělou záležitost, po rekonstrukci soukromého práva se s touto praxí doslova „roztrhl pytel“. Někdy až nesmyslně obšírné vylučování ustanovení nového občanského zákoníku („NOZ“) ze smluv rozhodně nepovažuji za správnou cestu, neboť ve svém důsledku může způsobit větší chaos ve vzájemných právech a povinnostech smluvních stran, než kdyby daná ustanovení vyloučena nebyla.

S NOZ a nově nabytou širokou smluvní volností přichází též větší odpovědnost za výsledek – sepsání smlouvy. Sepsání jakýchkoli smluv, a obzvláště pak smluv o nájmech prostor sloužících k podnikání, které jsou uzavírány zpravidla na delší časová období, je totiž stále podceňovanou disciplínou. Problémy při jejich tvorbě jsou dále prohlubovány negativními historickými zkušenostmi, když nyní ve zvýšené míře panují (často nemístné) obavy o výklad některých zákonných ustanovení. Přitom mám za to, že právě úprava v NOZ je obecně mnohem srozumitelnější než v dříve platných právních předpisech.

Důvodem může být nedostatečná pozornost věnovaná významu zásad, na kterých nové soukromé právo spočívá, zejména pak zásadě autonomie vůle a s ní související zásadě dispozitivnosti.

Zásada autonomie vůle, výslovně zdůrazněná v § 1725 NOZ, je výchozí zásadou celé nové

úpravy smluvního práva. Závisí tedy výlučně na smluvních stranách, aby se svobodně dohodly, zda si vybrané podmínky smlouvy ujednají po svém anebo zda chtějí, aby se jejich konkrétní právní vztah řídil úpravou obsaženou v zákoně (která by měla představovat jakýsi ideál spravedlivého uspořádání vztahů). Jedním z projevů této zásady pak je dispozitivnost zákona. Autoři smluv se tak v rámci své kreativity nemohou odchýlit pouze od „výslovných zákonných zákazů“, a těch je v úpravě smluvního práva skutečně poskrovnu (o to větší význam ale mají). Případnou donucující povahu zákonného pravidla rozhodně není možné dovzít z pouhé dikce zákona (kdy je pro větší srozumitelnost volen stručný a direktivní jazyk zpravidla vyjádřený v rozkazovacím způsobu), vždy se musí jednat o výslovný zákaz. To lze dokumentovat třeba na § 2210 odst. 1 NOZ, který stanoví, že: „Ukáže-li se během nájmu potřeba provést nezbytnou opravu věci, kterou nelze odložit na dobu po skončení nájmu, musí ji nájemce strpět, ...“ – i když je zde použit pojem „musí“, jde jistě o dispozitivní pravidlo a strany mohou toto ustanovení změnit či vyloučit.

V praxi mnohem častější je situace, kdy strany ve smlouvě výslovně ujednají pouze pro ně důležité podmínky s tím, že ve zbytku se smlouva řídí zákonnými ustanoveními (a to i v možných budoucích situacích, na které smluvní strany při uzavírání smlouvy vůbec nepomyslely). Takové smlouvy jsou však nejobtížnější z pohledu jejich vyjednávání a sepsání, když je důležité správně a přesně formulovat jednotlivá ujednání tak, aby v konfrontaci se zákonným textem nebudila pochybnosti a aby je stejně vykládala i protistrana.

Za jednu z největších chyb při tvorbě smlouvy považují paušální vylučování konkrétních paragrafů NOZ bez jakékoli náhrady. V tomto případě se smluvní strany vystavují riziku značné nejistoty při jejím výkladu, když nebude zřejmé, jak má být takto vzniklá mezera vyplněna – smlouva mlčí a zákonné ustanovení bylo výslovně vyloučeno. Následné doplňování smlouvy soudem, který by měl dohledat hypotetickou vůli stran odvozenou z jejího účelu smlouvy, považují spíše za loterii než chtěný důsledek vyjednávání.

Dále, vyloučení vybraných ustanovení pouhým číselným označením některých paragrafů se v případě novelizace či zrušení právního předpisu může autorovi taktéž nevyplatit. Například u dlouhodobých smluv (jakými jsou typicky nájemní smlouvy) může ležce nastat situace, že předpis, na který bylo bez dalšího odkazováno, resp. jehož ustanovení bylo vyloučeno, bude zrušen.

Přitom k vyloučení dispozitivních ustanovení NOZ dochází automaticky, a to výslovným

ujednáním stran, které si svá práva a povinnosti ujednají ve smlouvě odlišně od ustanovení NOZ. Je tudíž zcela zbytečné dotčené ustanovení NOZ ještě, zpravidla prý „pro jistotu“, výslovně vylučovat.

Na příkladech tří často vylučovaných ustanovení NOZ se pokusím demonstrovat nevhodnost takového postupu; konkrétně se jedná o (i) ustanovení o nezbytných opravách pronajaté věci (§ 2210 NOZ), (ii) ustanovení upravující možnosti předčasného ukončení nájemní smlouvy a (iii) ustanovení regulující situaci tzv. podstatné změny okolností (§ 1765 a násl. NOZ).

Pominu-li fakt, že celá úprava nájmu prostor určených k podnikání v NOZ je nešťastná (viz zejména nepřesné a nesrozumitelné odkazy v tak zásadních otázkách jako je předčasné ukončování nájmu či nesystematické užívání přídavných jmen), cílem vylučování této právní úpravy by měla být snaha o větší jistotu smluvních stran a nikoli opak.

Ustanovení § 2210 NOZ obsahuje pro drtivou většinu pronajímatelů v podstatě neakceptovatelné právo nájemce ukončit nájem bez výpovědní doby bytí i jen po prvním dni, kdy mu z důvodu provádění oprav pronajaté věci je znemožněno její užívání. Není pochyb o tom, že právo nájemce pronajatou věc nerušeně užívat je jeho zásadním právem a podstatou celého smluvního vztahu. Pronajímateli ale musí být umožněno provádět opravy a nelze vyloučit, že se jejich provedení může zkomplikovat či prodloužit. Uvedený důsledek předvídaný NOZ je nepřiměřeně tvrdý a neodpovídá potřebě praxe.

Avšak, bude-li takové ustanovení pouze vyloučeno bez dalšího (přičemž z ostatních ujednání smlouvy nebude dále vyplývat, že strany tímto chtěly zcela vyloučit právo nájemce ukončit nájemní vztah za dané situace), jaké bude překvapení pronajímatele, když mu nájemce v komentované situaci od smlouvy odstoupí s odkazem na ustanovení § 2001 NOZ ve spojení s § 1977 NOZ, a to pro porušení pronajímatelovy povinnosti umožnit nájemci nerušené užívání předmětu nájmu. Přitom vhodnější způsoby jsou minimálně tři: (i) uzavření jednoduché ad hoc smlouvy před zahájením provádění takové opravy (jednoznačně se bude jednat o nejběžnější situaci tam, kde spolu smluvní strany normálně komunikují), (ii) explicitní a důsledně omezení možnosti předčasného ukončování nájmu anebo (iii) zakotvením dostatečně vyčerpávající vlastní smluvní úpravy řešící situaci provádění oprav pronajaté věci.

Obdobně, vyloučí-li strany ustanovení § 2314 NOZ, zbavuje se tím pronajímatel, mnohdy nevědomky, v zásadě pro něj prospěšné úpravy námitkového řízení. Nájemce se totiž sám zbaví možnosti soudního přezkumu oprávněnosti

pronajímatelem dané výpovědi (nezaměřovat s přezkumem její neplatnosti), nevznese-li proti ní včas námitky. To by mělo vést ke zrychlení případných soudních řízení o vyklizení neoprávněně užívaných nemovitostí.

Naproti tomu ustanovení § 2307 NOZ, které u podnikatelských nájmu nešťastně odkazuje na pododdíl o nájmu bytu, lze dostatečně bezpečně vyloučit jednoduchou (ale dostatečně přesnou) formulací obecných podmínek pro předčasné ukončení smlouvy s tím, že jiné možnosti dané zákonem se nepřipouštějí.

Autoři smluv taktéž velmi často zapominají, že mnohem efektivnější a přesnější zbraní než vylučování četných ustanovení NOZ, může být explicitní vzdání se práva, které NOZ nově umožňuje.

Typickým případem, kde se vzdání se práva jasně nabízí, jsou ustanovení NOZ na ochranu proti změně okolností – zejména pak ustanovení § 1764 a násl. NOZ. Předmětná ustanovení NOZ považují za velice praktická a vstřícná k oběma smluvním stranám; zákon adresátům v zásadě říká: jedná se o váš vztah, tak se snažte domluvit mezi sebou, a to i pro případ, že nastanou zcela mimořádné a nepředvídané okolnosti – pokud se však nedomluvíte, dáváte soudu zcela volnou ruku k tomu, aby autoritativně rozhodl.

Nepochopení tohoto vzkazu může vést ke zděšení z možného dopadu komentovaného ustanovení NOZ – soud stranám z jimi těžce vybojované smlouvy vyškrtá všechna striktně jednostranná ustanovení v jejich prospěch a oni tak budou „poraženi na hlavu“. To ovšem není cílem těchto ustanovení; záměrem zákonodárce zcela zjevně bylo, aby v extrémních situacích, které mohou nastat (protože nastávají), byly smluvní strany motivovány k tomu, aby svým oboustranným vyjednáváním našly pro obě strany přijatelné řešení – čímž by se a priori mělo předejít soudním sporům. A jelikož se do nesnází může díky změně okolností dostat kterákoliv ze smluvních stran, může toto ustanovení, pokud nebude vyloučeno, zachránit i ji.

Má-li však některá ze smluvních stran skutečně potřebu uvedená ustanovení vyloučit, zákon sám ji dává přímý návod, jak to učinit: nikoli vyloučením uvedeného pravidla, ale vzdáním se práva dovolávat se těchto ustanovení NOZ (viz § 1765 odst. 2 NOZ); takové vzdání se práva pak může učinit jen jedna ze smluvních stran nebo obě. ●

Mgr. Roman Pečenka, partner
PRK Partners s.r.o., advokátní kancelář

Specialisté na hospodářskou soutěž.

hospodářská soutěž

energetika

veřejné zakázky

compliance

Praha

Bratislava

MARCO MIRELLI

Santoni shoes

Pro každou příležitost

DISCOVER MORE

www.marcomirelli.com

PRAHA

HANSPAULKA, Na Kuthence 1, +420 725 325 523
BY APPOINTMENT ONLY

BRATISLAVA

CITY GATE, Laurinská 19, +421 910 920 240
OTEVŘENO 7 DNÍ V TÝDNU

Solvency II

– nová pravidla pro pojišťovny

Pojišťovací sektor se v současné době připravuje na zásadní změny, které přináší směrnice Solvency II,[1] navazující prováděcí nařízení[2] a obecné pokyny Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění (dále jen „EIOPA“). Nový regulatorní režim přináší pro činnost pojišťoven a zajišťoven (dále společně jen jako „pojišťovny“) řadu nových pravidel a institutů, přičemž nový režim se stane účinným od 1. ledna 2016.

Cílem tohoto příspěvku je představit strukturu Solvency II a její klíčové prvky, jejich promítnutí do zákona o pojišťovnictví a souvisejících předpisů a předestřít očekávané dopady nového režimu.

I. Struktura Solvency II

Cílem Solvency II je implementovat regulatorní přístup založený na hodnocení rizik, robustnější systém měření a řízení rizik a tomu odpovídající účinný řídicí a kontrolní systém. Obdobně jako tomu bylo v případě pravidel pro banky Basel II, zavádí Solvency II strukturu tří pilířů. Jedná se o oblast kvantitativních požadavků (1. pilíř), kvalitativních pravidel (2. pilíř) a tržní disciplíny (3. pilíř).

(i) První pilíř

První pilíř Solvency II představuje kvantitativní požadavky kladené na pojišťovny, které zahrnují především výpočet technických rezerv vycházející z tržního ocenění a s tím související tržní oceňování investičního portfolia pojišťoven pro všechny nástroje (bez výjimky). Základní prvky 1. pilíře tvoří výpočet solventnostního kapitálového požadavku a minimálního kapitálového požadavku. Tyto kapitálové požadavky cílí na efektivnější krytí podstupovaných rizik.

Solventnostní kapitálový požadavek určuje minimální výši ekonomického kapitálu, přičemž

zohledňuje všechna kvantifikovatelná rizika podstupovaná pojišťovnou. Solventnostní kapitálový požadavek má zajistit, že pojišťovna bude soustavně schopna plnit své závazky v průběhu následujícího 1 roku, a to s pravděpodobností nejméně 99,5%. Za účelem výpočtu solventnostního kapitálového požadavku budou mít pojišťovny mimo standardní formule možnost využít i tzv. interní modely, přičemž Solvency II stanoví pravidla pro používání a testování interních modelů včetně procesu změn těchto modelů a dále pravidla pro schvalování ze strany orgánů dohledu, a to jak pro individuální, tak pro skupinové modely. Minimální kapitálový požadavek potom představuje minimální výši vlastního kapitálu a je určen tak, aby odpovídal kapitálové přiměřenosti, a to s pravděpodobností nejméně 85%. Vzhledem k tomu, že solventnostní kapitálový požadavek a minimální kapitálový požadavek jsou kalkulovány pro odlišné účely, jsou aplikovány odlišné metody. Kvantitativní požadavky 1. pilíře jsou dále upřesněny v prováděcím nařízení a v obecných pokynech EIOPA, zejm. pak oblast technických rezerv, vlastních zdrojů, solventnostního kapitálového požadavku a standardního vzorce.

V rámci 1. pilíře zavádí Solvency II také nová pravidla pro investování, především pro stanovení přípustných aktiv, investičních limitů a finančního umístění. Přitom ve vztahu k investicím do sekuritizovaných cenných papírů nebo nástrojů lze investovat pouze v případě, že původce, sponzor nebo původní věřitel si zachovává významný čistý ekonomický podíl na podkladových aktivech.

(ii) Druhý pilíř

Druhý pilíř Solvency II zavádí kvalitativní požadavky na řídicí a kontrolní systém – vytvoření kontrolních systémů pro finanční a kapitálové procesy, nastavení řídicích úrovní a kontrolních funkcí zahrnující interní řízení rizik, compliance a interní audit. V rámci požadavků tohoto pilíře mají pojišťovny povinnost zakotvit a provádět tzv. proces posuzování rizika a solventnosti (FLAOR – Forward Looking Assessment of Own Risks). FLAOR představuje komplexní hodnocení fungování risk managementu a kontrolních procesů v rámci pojišťovny, validaci výsledků 1. pilíře, a je tak nezbytnou součástí strategie a střednědobého výhledu pojišťovny. FLAOR však není pouze kvantitativním hodnocením, ale zahrnuje i identifikaci, posouzení a řízení rizik včetně možných budoucích rizik. Mezi kvalitativní požadavky 2. pilíře Solvency II patří i povinnost zajistit určení vlastního kapitálového požadavku. Dále jsou v rámci tohoto pilíře stanoveny pravomoci dohledových orgánů a požadavek na úzkou koordinaci řízení rizik a kapitálu.

(iii) Třetí pilíř

Třetí pilíř Solvency II zakotvuje požadavky na zveřejňování informací a regulatorní reporting na individuální i skupinové bázi. V rámci harmonizace požadavků na transparentnost stává třetí pilíř na plně standardizovaných šablonách pro informační povinnost. Požadavky jsou dále kladeny na transparentnost, zejména vůči všem dotčeným osobám, kterými jsou pojistníci a další oprávněné osoby, akcionáři atd., dále na úplnost, spolehlivost a srozumitelnost předkládaných informací. Cílem požadavků na předkládané informace je reflektovat podstatu a složitost podnikání pojišťovny. Jednotná forma předkládání informací má potom zajistit konzistentnost a vzájemnou porovnatelnost mezi pojišťovnami.

II. Novela zákona o pojišťovnictví

Ačkoliv Solvency II zavádí zcela nový režim pro pojišťovací a zajišťovací sektor, zákonodárce zvolil pro její implementaci formu no-

vely (nikoliv nového zákona), a to s ohledem na nutnost dodržet transpoziční práce do určitého data tak, aby nebyla národní úprava v rozporu s úpravou unijní. Pravidla obsažená v Solvency II se promítnou především do zákona č. 277/2009 Sb., o pojišťovnictví (dále jen „zákon o pojišťovnictví“), jehož novela byla dne 23. února 2015 schválena vládou a následně předložena k projednání Parlamentu ČR. Změny obsažené v novele se dotknou mj. řídicího a kontrolního systému, systému řízení rizik, vnitřní kontroly a auditu, pravidel pro kapitál či pravidel v oblasti dohledu. Účinnost novely je navržena k 1. lednu 2016.

(i) Řídicí a kontrolní systém

Pravidla pro řídicí a kontrolní systém obsažená v novele zákona o pojišťovnictví jsou založena na tezi, že některým rizikům lze čelit pouze adekvátními požadavky v oblasti řízení a kontroly a nikoliv jen stanovením požadavků kvantitativních. Základními prvky řídicího a kontrolního systému pro pojišťovny jsou tak vhodná organizační struktura s jasným vymezením pravomocí, účinné předávání informací a dále funkce řízení rizik, compliance, vnitřní audit a pojistně-matematická funkce. Novela upřesňuje požadavky na osoby v klíčových funkcích (způsobilost, důvěryhodnost) a základní povinnosti představenstva a dozorčí rady. Řídicí a kontrolní systém má být vždy přiměřený povaze, rozsahu a složitosti činnosti pojišťovny.

(ii) Systém řízení rizik, vnitřní kontroly a auditu

Systém řízení rizik, compliance a vnitřního auditu tvoří kontrolní prvky řídicího a kontrolního systému. Systém řízení rizik zahrnuje strategie a postupy nezbytné pro soustavnou identifikaci, sledování, správu a interní ohlašování rizik. Systém řízení rizik má za cíl podchytit všechna rizika podstupovaná pojišťovnou, tedy nejen rizika zahrnutá do výpočtu solventnostního kapitálového požadavku, ale i rizika, která do jeho výpočtu zahrnuta nejsou. Zohledněno je mj. i upisování pojištění a tvorba technických rezerv, řízení aktiv a pasiv, investice (zejména do derivátů a podobných závazků), řízení rizika likvidity a rizika koncentrace či řízení operačního rizika. V rámci systému řízení rizik se novela zabývá i problematikou zajištění a dalších technik snižování rizik.

Nová pravidla pro pojišťovny dopadají též na systém vnitřní kontroly včetně vnitřního auditu. Pojišťovny jsou povinny zavést takový systém vnitřní kontroly, který zahrnuje postupy účtování a postupy řízení, rámec vnitřní

kontroly, vhodné mechanismy informování na všech úrovních pojišťovny nebo zajišťovny a funkce kontroly zajišťování shody s předpisy (compliance). Stejně tak je pojišťovna povinna zavést účinnou, objektivní a na provozních funkcích nezávislou funkci vnitřního auditu, která zahrnuje posuzování vhodnosti a efektivnosti systému vnitřní kontroly a dalších prvků řídicího a kontrolního systému.

(iii) Outsourcing

Prísnejším regulatorním požadavkům je podroben i outsourcing činnosti pojišťovny. Pro externí zajištění některých funkcí nebo činností musí mít pojišťovna písemnou koncepci a musí přijmout taková opatření, která efektivně zabrání vzniku nepřiměřeného rizika vyplývajícího ze selhání poskytovatele služby. Základním východiskem při outsourcingu je zachování odpovědnosti pojišťovny za plnění povinností stanovených zákonem o pojišťovnictví nebo přímo použitelným právním předpisem EU. Ustanovení o outsourcingu směřují především k minimalizaci rizika, že se v důsledku problémů na straně externího poskytovatele služeb dostane pojišťovna do situace, kdy nebude moci plnit požadavky stanovené právními předpisy.

Vedle obecného požadavku na obezřetný postup při outsourcingu jsou pro externí zajištění rozhodujících nebo významných činností pojišťovny stanoveny detailní požadavky. Přitom outsourcing rozhodujících nebo významných činností pojišťovny není přípustný, pokud by vedl k podstatnému zhoršení kvality řídicího a kontrolního systému pojišťovny, nadměrnému zvýšení operačního rizika, zhoršení možnosti České národní banky (dále jen „ČNB“) nebo jiného orgánu dohledu, kterému pojišťovna podléhá, sledovat plnění jejích povinností, nebo narušení kvality a nepřetržitého poskytování služeb pojistníkům. Pojišťovna je povinna o rozhodnutí externě zajistit rozhodující nebo významnou činnost předem informovat ČNB.

(iv) Pravidla pro kapitál

Zcela zásadních změn doznává úprava kapitálu pojišťovny. Kapitálem se ve smyslu novely rozumí součet primárního kapitálu a doplňkového kapitálu. Primární kapitál tvoří hodnota aktiv převyšující hodnotu závazků (dluhů) snížená o hodnotu vlastních akcií držených tuzemskou pojišťovnou a hodnota podřízených závazků. Doplňkový kapitál potom tvoří položky jiné než primární kapitál, které lze použít k absorbování ztrát (nesplacený základní kapitál, k jehož splacení nebyla podána výzva, akreditivní a záruky atp.). Položky doplňkového kapitálu, ke kterým se přihlíží při stanovení kapitálu pojišťovny, podléhají předchozímu schválení ČNB. Základ-

ní principy stanovené zákonem o pojišťovnictví pro kapitál jsou dále podrobně rozpracovány v prováděcím nařízení.

Novela zavádí pro všechny pojišťovny povinnost udržovat použitelný kapitál nejméně ve výši solventnostního kapitálového požadavku, a to s ohledem na celý rozsah činnosti pojišťovny. Solventnostní kapitálový požadavek zohledňuje nejméně riziko upisovací, tržní, úvěrové a operační, které zahrnuje právní riziko a vylučuje rizika vyplývající ze strategických rozhodnutí a reputační rizika. Solventnostní kapitálový požadavek lze stanovit buď podle standardního vzorce, který bude upravený vyhláškou a prováděcím nařízením, v kombinaci s částečným interním modelem, nebo prostřednictvím úplného interního modelu. Výpočet solventnostního kapitálového požadavku prostřednictvím úplného interního modelu nebo částečného interního modelu podléhá předchozímu schválení ČNB včetně schvalování případných změn.

Na základě novely bude pojišťovna povinna současně trvale udržovat použitelný primární kapitál nejméně ve výši minimálního kapitálového požadavku počítaného s čtvrtletní frekvencí. Minimální kapitálový požadavek odpovídá té výši použitelného primárního kapitálu, pod níž by pojistníci a další oprávněné osoby byli vystaveni nepřijatelné úrovni rizika, pokud by pojišťovna pokračovala ve své činnosti. Výpočet minimálního kapitálového požadavku se bude plně řídit prováděcím nařízením, přičemž spodní hranice minimálního kapitálového požadavku bude stanovena v zákoně o pojišťovnictví.

(v) Dohled ČNB

Významných změn dozná také dohledová činnost ČNB. Dle nové textace vykonává ČNB dohled v pojišťovnictví v zájmu ochrany pojistníků, pojištěných a oprávněných osob a s ohledem na zachování finanční stability pojišťoven. Reformulace principů sledovaných výkonem dohledu ČNB signalizuje posun k více proaktivnímu přístupu ČNB při výkonu dohledu a implicitně zakládá oprávnění ČNB i na situace ohrožovací, tj. i na případy, kdy ještě nedošlo k porušení právní povinnosti.

Předmětem dohledu ČNB je mj. hospodaření pojišťovny, splnitelnost závazků, výpočet solventnostního a minimálního kapitálového požadavku či dostatečnost použitelného kapitálu. Součástí dohledu ČNB je i následný přezkum a vyhodnocení řídicího a kontrolního systému, technických rezerv, kapitálových požadavků, pravidel investování, kvality a dostatečnosti kapitálu (tzv. Supervisory Review Process „SRP“). Dohled je vykonáván jak nad jednotlivými pojišťovnami, tak nad skupinou.

Novela zakotvuje pro ČNB řadu nových dohledových oprávnění – např. možnost navýšit solventnostní kapitálový požadavek, nařídí pojišťovně předložit ozdravný plán či plán krátkodobého financování. ČNB je současně oprávněna požádat EIOPA o vyhlášení mimořádné zhoršené situace. Za nesplnění povinností stanovených zákonem o pojištnictví nebo prováděcím nařízením je ČNB oprávněna uložit pojišťovně pokutu až do výše 50 milionů Kč. O uložených sankcích ČNB informuje EIOPA a Ministerstvo financí.

(vi) Sdílení informací pojišťovnami

Novela cílí i na výměnu informací mezi samotnými pojišťovnami. Pojišťovny mají mít snazší možnost vzájemně se informovat a sdílet informace o skutečnostech týkajících se pojištění fyzických a právnických osob a jeho zprostředkování včetně informací o zmocněncích účastníků pojištění a dalších osobách zúčastněných na škodné nebo pojistné události, a to za účelem prevence a odhalování pojistného podvodu a dalšího protiprávního jednání.

III. Přehled prováděcích norem a harmonogram dalších kroků

(i) Vyhlášky ČNB

Solvency II bude kromě zákona o pojištnictví transponována také do vyhlášek ČNB. Národní legislativa bude doplněna přímo použitelnými předpisy Evropské unie a obecnými pokyny EIOPA. Po nabytí účinnosti novely zákona o pojištnictví zákonodárce předpokládá přijetí následujících vyhlášek ČNB:

Vyhláška o žádostech podle zákona o pojištnictví, která bude upravovat povolení k provozování pojišťovací či zajišťovací činnosti, schvalování změn v činnosti, schvalování změn v kvalifikovaných účastech, schvalování převodu pojistného kmene a kmene zajišťovacích smluv a schvalování přeměn společnosti.

Vyhláška, kterou se provádí některá ustanovení zákona o pojištnictví, která bude upravovat zejména podmínky pro použití interního modelu pro výpočet solventnostního kapitálového požadavku, jeho výpočet podle standardního vzorce, úpravu bezrizikové výnosové křivky, zprávu o ověření řídicího a kontrolního systému auditorem, ověření informací ve zprávě o solventnosti a finanční situaci auditorem a uveřejňování informací.

Vyhláška o způsobu předkládání, formě a náležitostech výkazů pojišťovny a zajišťovny, která bude upravovat plnění informační povinnosti pojišťovnami vůči ČNB.

(ii) Navazující změny zákonů

V souvislosti s novelizací zákona o pojištnictví dozná změny i zákon č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, a zákon č. 340/2006 Sb., o činnosti institucí zaměstnaneckého penzijního pojištění.

(iii) Evropský rámec

V souvislosti se změnami, které přináší Solvency II, dochází na evropské úrovni k přijetí prováděcích nařízení k procesům schvalování, ke všem třem pilířům a nařízením k transparentnosti dohledu, které bude v budoucnu doplněno nařízením k některým kvantitativním a kvalitativním požadavkům, reportingu, poskytování informací a k dohledu. Aktuálně lze zmínit např. Prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/460, kterým se stanoví prováděcí technické normy, pokud jde o postup pro schvalování interního modelu, Prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/461, kterým se stanoví prováděcí technické normy, pokud jde o postup společného rozhodování o žádosti o používání skupinového interního modelu nebo Prováděcí nařízení Komise 2015/462, kterým se stanoví prováděcí technické normy, pokud jde o postupy pro povolení orgánů dohledu ke zřízení zvláštních účelových jednotek (SPV) a pro spolupráci a výměnu informací mezi orgány dohledu.

Stejně tak i EIOPA bude postupně vydávat celou řadu obecných pokynů k Solvency II, mj. k procesu schvalování, jednotlivým pilířům či k interním modelům.

IV. Očekávané dopady nového režimu

(i) Dopady v návaznosti na 1. pilíř Solvency II

S ohledem na zavedení nových kvantitativních požadavků budou pojišťovny především povinny vytvořit kapitálové modely a nástroje, které budou schopny podpořit procesy řízení rizik a kapitálu. Pojišťovny budou současně povinny prověřit strukturu kapitálu a zajistit dodržení nových regulatorních požadavků ve vztahu ke svému obchodnímu modelu a organizační struktuře, povaze aktiv, do kterých investují technické rezervy.

(ii) Dopady v návaznosti na 2. pilíř Solvency II

V rámci požadavků tohoto pilíře mají pojišťovny povinnost zakotvit a provádět proces posuzování rizika a solventnosti FLAOR a přizpůsobit své procesy jeho principům včetně kompletní revize řídicího a kontrolního systému. Současně budou pojišťovny povinny naplnit požadavky na transparentnost a přizpůsobit se požadavkům různých regulatorů.

(iii) Dopady v návaznosti na 3. pilíř Solvency II

V návaznosti na požadavky na tržní disciplínu budou pojišťovny povinny nastavit vhodné procesy pro poskytování informací a reporting vůči dohledovým orgánům, ratingovým agenturám a akcionářům. Dále budou pojišťovny povinny nastavit efektivní systém správy dat za účelem výpočtu rizik a současně efektivní procesy komunikace mezi jednotlivými odděleními pojišťovny. Pojišťovny budou v neposlední řadě povinny uplatňovat systém kontinuálního vzdělávání zaměstnanců.

V. Závěrem

Novela zákona o pojištnictví transponující Solvency II představuje markantní změnu regulatorních podmínek pro činnost pojištnictví. Novela zatím ještě nebyla vydána ve Sbírce zákonů, na druhou stranu je zřejmé, že komplexní povaha nového režimu vyžaduje dostatečnou přípravu, revizi vnitřních postupů a předpisů a v některých případech také celého řídicího a kontrolního systému. ●

Mgr. Zdeněk Husták, of counsel
JUDr. Klára Kubáňová, advokátní koncipient
BBH, advokátní kancelář, s.r.o.

Poznámky

- [1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu
- [2] Např. Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/35 ze dne 10. října 2014, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu.

NovaVoice®

profesionální software pro převod mluveného slova do textu

**IDEÁLNÍ ŘEŠENÍ
PRO PRÁVNÍKY A ADVOKÁTY**

Řešení pro právníky a advokáty vyvíjíme **v úzké spolupráci s právníky různých zaměření**, abychom dosáhli naplnění potřeb každodenní praxe při pořizování spisů, jako jsou smlouvy, výpovědi, podání, a další typy právních dokumentů. Jazyk odpovídá specifickému charakteru a odbornosti právnických oborů.

NovaVoice®

CO DOSTANETE

Rozpoznávání mluvené řeči (diktátu)
a převod do textové podoby v reálném čase.

Editovací rozpoznávaného textu
a možnost úprav do výsledné podoby.

Zvukovou stopu nadiktovaného
souboru – přehrávání diktátu.

Vytváření šablon, vyvolávání hlasovým příkazem.

Přepisování zvukové stopy z diktafonu.

Jednu licenci pro několik počítačů.

Odborné školení, maximální servis.

NovaVoice®

OCENĚNÍ

Křišťálový disk
2008

Česká hlava
2009

Consulting Company Novasoft, a. s.,
Cedrová 1236, 252 42 Jesenice u Prahy

+420 261 220 064
novavoice@ccnovasoft.cz
www.novavoice.cz

Otáčí se kurz u souběhu funkcí?

Málokteré právní téma je tak často diskutováno a budí tak negativní emoce, jako je tzv. souběh funkcí. Připomeňme, že za souběh funkcí se považuje stav, kdy jedna a tatáž osoba vykonává v pracovním poměru obchodní vedení a zároveň je v téže společnosti statutárním orgánem nebo jeho členem. Zatímco praxe toto řešení dlouhá léta využívá, judikatura se k němu stavěla odmítavě, a i když zákonodárce souběhy připustil, v rámci rekodifikace bylo toto řešení opět vypuštěno – ať již úmyslně či nedopatřením. V poslední době se zdálo, že se situace již uklidnila a že se společnosti i manažeři, byť neradi, s názorem Nejvyššího soudu smířili. Jenže Nejvyšší soud si v nedávné době připravil další překvapení.

Vzácně konstantní judikatura Nejvyššího soudu...

Problém souběhu funkcí spočívá v tom, že není zakázán zákonem, ale jeho zákaz vyplývá z judikatury a velká část manažerů a společností tak o něm dlouhou dobu nevěděla. Všechno

započal Vrchní soud v Praze, který dovedl, že činnost statutárního orgánu nevykonává fyzická osoba v pracovním poměru.[1] K tomuto rozsudku se následně ve své judikatuře přihlásil Nejvyšší soud, který ji převzal a dodal, že to ovšem nebrání tomu, aby (tato osoba) navázala s touto společností pracovní poměr nebo jiný pracovněprávní vztah, pokud jeho náplní není výkon činnosti statutárního orgánu.[2]

Od roku 2000 pak existuje více než desítky rozhodnutí Nejvyššího soudu, která tento závěr podpořila. Mají jedno společné, a to že postupně rozšířily hranice souběhu funkcí. Jestliže první judikáty hovořily o nemožnosti vykonávat v pracovním poměru funkci předsedy představenstva či být zároveň generálním ředitelem, následně „neprošel“ souběh funkcí ani na pozici ředitele provozovny či

technického manažera. K názoru Nejvyššího soudu se navíc zcela jednoznačně přiklonil i Nejvyšší správní soud pro účely sociálního zabezpečení.[3]

... až do nedávna

Věc se tak zdála být (až na změny v právní úpravě od roku 2012 a 2014) relativně jasná. Z názorů Nejvyššího soudu vyplynulo, že v pracovním poměru nemůže být vykonávána v podstatě žádná manažerská činnost, kterou lze, byť jen okrajově, zařadit pod obchodní vedení. Protože obchodní vedení je široký pojem, který zahrnuje v podstatě veškerou každodenní exekutivu, zdálo se nemožné, aby byl člen statutárního orgánu zároveň ve společnosti zaměstnán na jiné než zcela „řadové“ pozici.

Do této situace však jako blesk z čistého nebe zasáhl rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. 21 Cdo 496/2014. Nejvyšší soud zde řešil souběh funkcí, kdy tatáž osoba byla zaměstnána jako obchodní ředitel a zároveň místopředseda představenstva akciové společnosti. Nejvyšší soud se od své dřívější judikatury zcela nečekaně odklonil a dovedl, že šlo o platný souběh funkcí a že tedy pracovní smlouva na pozici obchodního ředitele byla platná. Nejvyšší soud argumentoval v novém rozsudku tím, že činnost vykonávanou obchodním ředitelem nelze zařadit pod obchodní vedení akciové společnosti, protože obchodním vedením není věcně vymezená organizační a řídicí činnost na určitém úseku společnosti, vykonávaná za přímé podřízení jejímu generálnímu řediteli.

Co mohlo vést ke zvratu?

Než ale definitivně připustíme, že jde o odklon od dosavadní judikatury, pokusme se nejprve identifikovat argumenty, které Nejvyšší soud vedl k přijetí výše uvedeného názoru. Z judikátu lze vysledovat konkrétně tři argumentační linie.

Obchodní ředitel v daném případě zabezpečoval mimo jiné řízení činnosti „smluvní dopravy“, zabezpečování činnosti skladů, zajišťování průzkumu trhu a logistické činnosti, vedení objednávkového systému a dokumentace o vydání a převzetí výrobků a zboží, stanovování cen výrobků, služeb a materiálů, zabezpečování ochranných pomůcek a pracovních oděvů pro zaměstnance a další činnosti, což nespadá pod obchodní vedení, kterým je organizování a řízení podnikatelské činnosti společnosti, včetně rozhodování o jejich podnikatelských záměrech a zabezpečení řádného vedení účetnictví společnosti.

Tato definice obchodního vedení však není úplná a již dříve judikatura dospěla k závěru, že pod obchodní vedení lze zařadit mimo jiné například řešení optimálního způsobu řízení společnosti, zásobování, odbytí, zavádění marketingu, reklamu, řízení zaměstnanců, rozhodnutí o postupu při vymáhání pohledávek nebo řešení závazků společnosti.[4]

Navíc lze připomenout, že již dříve Nejvyšší soud pro účely souběhu funkcí dovedl, že pod obchodní vedení lze zahrnout též jízdy do Hornbachu, vyhledávání dokumentů v archivu družstva nebo předávání podkladů insolvenčnímu správci.[5]

Samotné vymezení činností, mezi něž spadalo mimo jiné provádění nákupů surovin, materiálů a služeb, stanovování cen, předkládání prodejních plánů, apod., tak rozhodně nelze považovat za nespádající do obchodního vedení. Tento argument tedy sám o sobě nemůže obstát.

Činnost obchodního ředitele byla pouze úseková, kdežto obchodní vedení je všeobecné. Ani tento argument neodůvodňuje odchýlení se od dřívější judikatury, neboť jestliže dříve Nejvyšší soud nepřipustil souběh funkcí u úsekové vymezeného technického manažera[6], těžko tentýž argument obstojí u obchodního ředitele.

Činnost obchodního ředitele byla vykonávána za přímé podřízení generálnímu řediteli. Toto hledisko by mohlo naznačovat, že v projednávané věci byla skutečně vykonávána závislá práce. Muselo ale jít o závislost pouze zdánlivou. Pokud totiž byl obchodní ředitel zároveň místopředsedou představenstva, pak byl nutně z pozice člena statutárního orgánu nadřízeným i generálnímu řediteli a tedy v konečném důsledku i sebe sama. Ani u tohoto argumentu tak nelze dospět k závěru, že by odůvodňoval závěr přijatý Nejvyšším soudem.

Naděje nebo zbytečné problémy?

V celkovém vyznění tak nejnovější rozsudek Nejvyššího soudu představuje odklon od dosavadní dvacetileté konstantní judikatury a vnáší nejistotu do právních vztahů mezi manažery a společnostmi. Jako takový je třeba jej dle našeho názoru i chápat: Jako ojedinělý výčnělek v řadě rozhodnutí, z nichž jinak jednoznačně vyplývá závěr o nepřipustnosti souběhu funkcí.

Dokud tedy Nejvyšší soud uvedené závěry nezopakuje ve více rozhodnutích nebo (v lepším případě) nepředloží v obdobné věci případ k rozhodnutí velkému senátu, který by blíže vy-

světlnil, za jakých okolností je souběh funkcí přípustný, není na místě jásat, ale spíše naopak. Jednou uvjasněnou situací se totiž znovu stává mlhavou.

Do všeho navíc ještě zasahuje nová právní úprava, protože zatím všechna rozhodnutí se týkala právní úpravy platné a účinné do 31. 12. 2011. Následně v letech 2012 a 2013 právní úprava souběhu funkcí při splnění striktních podmínek předepsaných § 66d obchodního zákoníku připouštěla. Nové soukromé právo od 1. 1. 2014 o souběhu funkcí mlčí a většina odborné veřejnosti se postupně přiklonila k závěru, že souběh funkcí není nadále přípustný.

Jakkoliv tedy nejnovější judikatura za určitých okolností souběh funkcí připouští, není z ní jasné, kudy vedou jeho hranice. Jediným bezpečným řešením tak nadále zůstává se souběhu funkcí oblohou vyhnout a buď pro společnost pracovat na základě pracovní smlouvy, nebo v ní zastávat funkci člena statutárního orgánu na základě smlouvy o výkonu funkce, ale ne obojí zároveň. ●

Dr. Pavel Randl, LL.M., advokát
Mgr. Michal Vrajík, advokát
Randl Partners
advokátní kancelář, člen Ius Laboris

Randl Partners
advokátní kancelář attorneys at law

Poznámky

- [1] viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 4. 1993, sp. zn. 6 Cdo 108/92.
- [2] viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. 21 Cdo 11/98.
- [3] viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. 3 Ads 119/2010.
- [4] viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 2006, sp. zn. 5 Tdo 94/2006, ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. 29 Odo 1262/2006, a ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. 29 Cdo 3139/2007.
- [5] a [6] viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3066/2013.

Exekuce.cz

O VYMÁHÁNÍ VÍME VŠE.

Exekutorský úřad Přerov, JUDr. Tomáš Vrána, soudní exekutor
Komenského 38, 750 02 Přerov

Telefon/Phone | +420 581 216 030, Fax | +420 581 738 020

Email | urad@exekuce.cz

Internet | www.exekuce.cz

Kauza Ryneš aneb problematika užívání kamerových systémů za účelem ochrany majetku či osob

Rok 2014 byl z pohledu upřesňujících výkladů Soudního dvora Evropské unie týkajících se soukromí poměrně plodný. Zatímco se stále ještě hovoří o důsledcích slavného případu Google, poněkud menší spor mezi fyzickou osobou a českým Úřadem pro ochranu osobních údajů („Úřad“) dospěl v Lucemburku do závěrečné fáze v prosinci. Jeho dopad na občany EU však nemusí být o nic méně významný, neboť se týkal jevu, jehož rozmach jsme jistě všichni zaznamenali – používání kamerových systémů zpravidla určených pro ochranu majetku či osob.

Předběžná otázka

Dne 11. prosince 2014 Soudní dvůr vydal rozsudek v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané Nejvyšším správním soudem České republiky ve věci C-212/13 František Ryneš proti Úřadu. Předběžná otázka se týkala výkladu čl. 3 odst. 2 směrnice 95/46/EU o ochraně osobních údajů („Směrnice“) vylučujícího některé druhy zpracování dat z její působnosti. Český soud chtěl především vyjasnit „výjimku vztahující se na domácí činnosti“, podle níž se pravidla ochrany osobních údajů nevztahují na zpracování údajů fyzic-

kou osobou při výkonu činností, které mají výlučně osobní či domácí povahu. Dalo by se říct, že tuto výjimku Soudní dvůr celkem jasně vyložil před více než 10 lety ve věci Lindqvist (C-101/01). Avšak současný případ nebyl tak jednoznačný jako běžné zveřejňování osobních údajů na internetu, kterého se týkal původní případ.

Kauza z malého města

Příběh pana Ryneše začal v roce 2007, kdy se snažil chránit sebe, svou rodinu a svůj maje-

tek tím, že na svůj dům nainstaloval na doporučení Policie ČR stacionární kameru, která umožňovala sledování a nahrávání vstupu do domu. Kamera rovněž snímala okno, které v posledních dvou letech neznámý útočník pravidelně rozbíjel, část úzké ulice a vchod do protějšího domu. Podle spekulací útoky souvisely s jeho prací novináře, jelikož často odhaloval nepříjemné pravdy dokumentující život na maloměstě. Nedlouho po instalaci kamery došlo k dalšímu útoku; podle záznamu dvě osoby rozbily okno prakem. Na základě trestního stíhání zahájeného Policií ČR jeden z obviněných podal stížnost u Úřadu a příběh

se začal odvíjet dvěma směry, z nichž ani jeden neměl pro pana Ryneše šťastný konec. Zaprve trestní soud rozhodl, že ze záznamů nelze pachatele identifikovat, a útočníci byli obvinění zproštěni. Zadruhé Úřad dospěl k závěru, že kamerový záznam představuje zpracování osobních údajů dle § 4 písm. e) zákona č. 101/2001 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů („Zákon“) a že došlo k porušení těchto povinností: nebyl získán souhlas subjektů údajů (§ 5 odst. 2 Zákona), subjekty údajů nebyly informovány (§ 11 odst. 1 Zákona) a nebyla splněna informační povinnost o tomto zpracování vůči Úřadu (§ 16 odst. 1 Zákona). Následně byla panu Rynešovi udělena pokuta ve výši 1 500 Kč. Tato symbolická částka měla podle Úřadu odrážet okolnosti, za nichž k porušení pravidel ochrany osobních údajů došlo.

Rízení před Městským soudem v Praze

Proti následnému rozhodnutí předsedy Úřadu (jímž byl výrok prvostupňového rozhodnutí pouze doplněn o vymezení doby, během které k vytykánému protiprávnímu jednání prokazatelně docházelo) podal František Ryneš žalobu k Městskému soudu v Praze. V ní mj. s odkazem na zprošťující rozsudek trestního soudu poukazyval na skutečnost, že kamerový záznam neumožnil identifikaci pachatelů, tudíž osoby na něm zachycené nebyly určeny či určitelné a ve smyslu § 4 písm. a) Zákona nemohly být shromážděné informace osobními údaji a Zákon na instalaci a provozování předmětného kamerového systému nedopadá. Soud nicméně ve shodě se žalovaným Úřadem konstatoval, že nemožnost spolehlivé identifikace dvou obviněných vyslovená trestním soudem neznamená nemožnost identifikace jakékoli osoby na záznamu zachycené. Problematikou byla v této souvislosti shledána především skutečnost, že kamerový systém snímal vchod protějšího domu, jehož obyvatelé představovali omezenou skupinu, která byla či mohla být panu Rynešovi bezprostředně známá. Na základě záznamu reportáže České televize o celé kauze, v níž žalobce při komentování promítaného záznamu ze svého kamerového systému jednoznačně identifikoval právě jednoho z obyvatel protějšího domu, pak došel soud k závěru, že kamerový systém identifikaci osob skutečně umožňoval. V další podstatné námitce argumentoval žalobce ustanovením § 5 odst. 2 písm. e) Zákona, dle kterého byl oprávněn zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů, protože účelem zpracování osobních údajů byla ochrana jeho majetku. Soud však označil i tuto námitku za nedůvodnou, když s poukazem na větu za středníkem předmětného ustanovení, která stanoví, že zpracování osobních údajů za úče-

lem ochrany práv a právem chráněných zájmů nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života, konstatoval, že nebyly splněny zákonné podmínky pro aplikaci výjimky z povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů, a to především právě ve vztahu k sousedům žalobce obývajícím protější dům. Kamerový systém totiž zaznamenával a ukládal také údaje o příchodech a odchodech těchto sousedů, jakož i údaje o tom, zda byli někým doprovázeni. Soud tak dal vyšší váhu ochraně soukromého a osobního života sousedů žalobce před ochranou majetku žalobce. Konečně ani argumentu, že zpracování osobních údajů prováděl pan Ryneš výlučně pro osobní potřebu a Zákon se tedy na něj dle § 3 odst. 3 nevztahuje, soud nepřisvědčil („osobní potřebou žalobce jistě není soustavné monitorování pohybu osob na veřejné komunikaci před domem“), a žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud a předběžná otázka

Poslední možností tak bylo požádat o přezkoumání věci Nejvyšší správní soud (NSS). NSS evidentně váhal, zda by se na používání kamer k ochraně vlastního majetku nebo života (proti trestné činnosti) mohla vztahovat výjimka týkající se tzv. domácí činnosti podle § 3 odst. 3 Zákona, resp. čl. 3 odst. 2 druhé odrážky Směrnice. NSS v této souvislosti poukázal na odlišnou praxi v členských státech Evropské unie, např. zákony o ochraně osobních údajů v Rakousku, ve Španělsku a Belgii se na tuto formu zpracování osobních údajů vztahují, zatímco ve Velké Británii nebo Irsku je praxe opačná. NSS citoval britský Úřad komisaře pro informace (ICO), podle něhož „je použití kamer pro omezené osobní účely z aplikace [zákonu na ochranu osobních údajů] vyloučeno. To se vztahuje na případy, kdy fyzická osoba kamerový systém používá k ochraně svého bydliště před vloupáním i v případě, že kamera snímá ulici nebo jiné oblasti v blízkosti jejího bydliště“. NSS proto Soudní dvůr požádal o rozhodnutí, „zda čl. 3 odst. 2 druhá odrážka Směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že provozování kamerového systému, při kterém je obrazový záznam zachycující osoby ukládan formou nekonečné smyčky do takového nahrávacího zařízení, jako je pevný disk, umístěného fyzickou osobou na jejím rodinném domě za účelem ochrany majetku, zdraví a života majitelů domu, přičemž takový systém zabírá též veřejné prostranství, představuje zpracování údajů prováděné pro výkon výlučné osobních či domácích činností ve smyslu uvedeného ustanovení“.

Následně rozhodnutí Soudního dvora lze mezi jinými tendencemi v rozšiřující se oblasti re-

gulace ochrany údajů chápat jako logický krok. Nejsme nicméně přesvědčeni o tom, že z jeho důsledků budeme mít jasný prospěch. Je zajímavé, že Evropská unie není v této otázce jednotná (jak shrnul generální advokát Niilo Jääskinen ve svém vyjádření k této věci). Zatímco rakouská, portugalská a španělská vláda, Evropská komise a Úřad byli proti uplatnění této výjimky, vláda česká (zastoupená názorem Ministerstva vnitra – povšimněme si nesouhlasu s Úřadem), italská, polská a vláda Spojeného království trvaly na názoru, že na takovéto zpracovávání, i když kamery sledují veřejné prostranství, by se regulace na základě Směrnice vztahovat neměla. Generální advokát pak vyjádřil svůj názor a objasnil argumenty, podle nichž se výjimka týkající se osobních a domácích činností v tomto případě nepoužije. Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr nezopakoval všechny jeho argumenty, zmíníme je níže zvlášť.

Působnost směrnice a obecný princip použitelnosti výjimek

Předně by působnost výjimky (a evropského práva obecně) neměla záviset na vůli zpracovatele údajů – „výlučná osobní či domácí povaha“ zpracování osobních údajů nemůže být dle stanoviska generálního advokáta určována podle subjektivního úmyslu správce osobních údajů, které nejsou objektivně ověřitelné pomocí vnějších faktorů a nejsou ani relevantní ve vztahu k subjektům, jejichž údaje jsou shromažďovány (a jejichž práva a zájmy jsou tak dotčeny). Proto i kdyby byl kamerový systém určen k ochraně pouze jediné osoby (nebo jejích nejbližších příbuzných), nemělo by to sloužit jako podklad pro rozhodnutí, zda se Směrnice použije. V takovém případě by to znamenalo právní nejistotu, pokud zpracovatel údajů v budoucnosti změní názor. Posouzení proto vycházelo čistě z restriktivního výkladu výjimky týkající se osobních a domácích činností: výjimka se může vztahovat pouze na činnosti, které jsou výlučně osobní či domácí z hlediska objektivních kritérií.

Soudní dvůr se pak dále zabýval pouze otázkou „výlučnosti“ se zpracovávány údaje zamýšlených osobních či domácích činností: jelikož bylo sledováno veřejné prostranství, činnosti se neměly omezovat pouze na osobní nebo domácí okruh dotčených osob. Generální advokát navíc zdůraznil, že opačný přístup by měl za následek bezdůvodné rozlišování provozu kamerového systému na soukromém domě od typicky bytového domu v podilovém spoluvlastnictví (kde by byl vztah k domácímu okruhu ještě slabší). Jako doplňující poznámku pak generální advokát zmínil, že

zápisy z kamer byly předány veřejným orgánům, čímž muselo dojít k dalšímu zásahu (bez ohledu na zákonnost takového zásahu) do základních práv subjektů údajů. Podmínka „výlučnosti“ tedy splněna nebyla. V odpovědi na položenou předběžnou otázku tedy Soudní dvůr konstatoval, že výjimka uvedená v čl. 3 odst. 2 druhé odrážka Směrnice se na provozování kamerového systému umístěného za účelem ochrany majetku, zdraví a života na rodinném domě a zachycujícího též veřejné prostranství nevztahuje.

Ačkoliv se tím předběžná otázka nezabývala, Soudní dvůr (a před ním i generální advokát Jääskinen) zřejmě s ohledem na absurdní situaci pana Ryneše (evidentně si chránícího své oprávněné zájmy, a přitom pokutovaného za porušení formálních pravidel) dále podotkl, že právo zpracovávat osobní údaje za účelem ochrany svých oprávněných zájmů lze i tak uplatnit na základě několika výjimek, o nichž se Směrnice zmiňuje, například zpracovávání osobních dat bez souhlasu subjektu údajů [článek 7 písm. f)], poskytování méně informací o zpracování (článek 11 odst. 2) a řady dalších odchylek, mezi něž patří principy týkající se kvality údajů (článek 6 odst. 1), právo na přístup (článek 12) a zveřejňování zpracování, resp. notifikační povinnost vůči Úřadu (článek 21). Všechny tyto odchylky musí být nějakým způsobem zavedeny do vnitrostátního práva. Pokud tomu tak není, musí správce splnit veškeré požadavky stanovené ve Směrnici.

Zpátky doma

Rozsudek Soudního dvora vzal NSS poměrně rychle na vědomí a již po dvou měsících vydal své rozhodnutí (1 As 113/2012), které překvapivě navzdory negativní odpovědi Soudního dvora na položenou předběžnou otázku dopadlo pro pana Ryneše pozitivně. NSS totiž dosavadní rozhodnutí v kauze Ryneš zrušil a věc vrátil zpět k novému řízení Úřadu, přitom ve svém rozsudku učinil několik zajímavých postřehů, které jsou vzkazem jak pro českého zákonodárce, tak pro Úřad samotný.

Předně NSS označil český zákon za příliš paušalizující ve srovnání s některými sofistikovanými pravidly v zahraničí, čímž poukázal na to, co Soudní dvůr uvedl v závěru – zatímco Směrnice umožňuje při vnitrostátní transpozici využít řadu výjimek (a více či méně účinně negovat nebezpečnou paušalizaci obecně aplikovaných pravidel), český zákon tuto Směrnici v podstatě pouze jednoduše opisuje a daných výjimek nevyužívá. Nutno podotknout, že před časem se Úřad pokoušel o prosazení zvláštní úpravy týkající se kamerových systémů a právě zjednodušení pro do-

mací bezpečnostní systémy v návrzích bylo obsaženo, nicméně po opuštění této iniciativy naopak administrativní aparát Úřadu zvolil represivnější přístup v několika podobných kauzách majících dokonce kriminální podtext jako u pana Ryneše.

Že však Úřad možná vnitřně s tímto tématem stále bojuje, naznačila další poznámka NSS, když odmítl ponechat v platnosti sankci (byť symbolickou) v situaci, kdy samotný Úřad není konzistentní v informacích, které zveřejňuje, resp. ve správní praxi při výkladu a aplikaci § 3 odst. 3 Zákona vůbec. Pokud tak v posledních letech v jedněch materiálech či případech poukazuje na přísný postup vůči provozovatelům kamerových systémů a v jiných naopak nabádá účastníky k řešení sporů plynoucích z instalací kamer občanskoprávní cestou (tedy podle úpravy sousedských vztahů), nemožno se adresátů spolehnout na to, jak mají být příslušná pravidla vykládána a pak ani nemůže Úřad, jehož rozhodování v těchto typových věcech bylo ostatně dle NSS taktéž „nepředvídatelné a svévolné“, takto „zmatené“ účastníky pokutovat.

NSS také uštědřil Úřadu políček v otázce posuzování přiměřenosti a adekvátnosti provozu kamerového systému, když striktní požadavek vůbec nezasahovat do práv okolních subjektů (Úřad radí, jak vhodně namířit kamery, aby tento požadavek splnily) považuje za „smutný důkaz toho, že je [Úřad] naprosto odtržen od realit běžného života.“

NSS taktéž zcela zřejmě naslouchal Soudnímu dvoru ve vztahu k dalším výjimkám Směrnice uplatnitelným v případě pana Ryneše, když po provedení velmi podrobného testu proporcionality, zohledňujícího specifické aspekty případu, konstatoval, že provozování kamerového systému panem Rynešem bylo vskutku nezbytné pro ochranu práv a právně chráněných zájmů správce dle § 5 odst. 2 písm. e) Zákona, aniž by zpracování osobních údajů bylo v rozporu s právem subjektů na ochranu jejich soukromého a osobního života, protože k provozu kamerového systému nebylo v tomto případě třeba souhlasu subjektů údajů dle § 5 odst. 2.

Nakonec NSS potvrdil, že informační povinnost o kamerovém systému vůči subjektu dle § 11 odst. 1 (např. formou cedule informující o přítomnosti kamery), jakož i povinnosti notifikace kamerového systému Úřadu dle § 16 odst. 1 Zákona se s ohledem na vyžadované principy obecnosti zprostit nelze. S tímto závěrem se za stávající právní úpravy lze ztotožnit, nicméně Úřad jen pár dní po rozsudku NSS vydal stanovisko č. 1/2015 k provozování kamery v motorovém vozidle se záběrem mimo toto vozidlo, ve kterém notifikační povinnost

negoval. Ačkoliv lze takový výklad vítat, nemyslíme si, že tím Úřad nabídl vyšší úroveň konzistence, kterou by adresáti právních norem, které Úřad společně se soudní mocí vykládají, měli oprávněně očekávat.

Reakce Úřadu na sebe nenechala dlouho čekat a pouhý den po vydání rozsudku se na jeho stránkách objevilo stanovisko, v němž rozhodnutí NSS označuje za „špatn(ou) zprávu“ pro všechny občany ČR, zejména pro ty, kteří si v desítkách až stovkách na Úřadu pro ochranu osobních údajů stěžují na to, že soused umístil kameru tak, že sleduje jejich majetek, vstup do domu apod., a to bez jejich vědomí a souhlasu“. Pomíjíme, že takovéto vyjadřování Úřadu o rozsudcích NSS, které jsou pro něj závazné, není nejvhodnější. Na druhé straně to dokumentuje fakt, že problematiku soukromých kamerových systémů snímajících za účelem ochrany majetku či zdraví také veřejná prostranství nejspíš nelze ani ve světle rozsudku NSS považovat za uzavřenou. Domníváme se, že v podobných věcech půjde vždy o konkrétní okolnosti případu a pečlivé poměřování proporcionality výkonu a omezení práva jednotlivých aktérů. Tedy v podstatě o poměřování konkurenčních zájmů vyplývajících již z obecné úpravy ochrany osobnosti a soukromí v § 88 odst. 1 a § 90 občanského zákoníku. ●

Richard Otevřel, senior advokát
František Korbel, partner
Havel, Holásek & Partners s.r.o.,
advokátní kancelář.

Největší česko-slovenská advokátní kancelář s mezinárodním dosahem

- I Havel, Holásek & Partners s kancelářemi v Praze, Brně, Ostravě a Bratislavě je s týmem více než 180 právníků největší česko-slovenskou právníčkou firmou
- I Komplexní právní poradenství a související daňové služby ve 12 světových jazycích. Kancelář poskytovala právní poradenství ve více než 60 zemích světa, až 70 % případů zahrnuje mezinárodní prvek
- I Více než 1000 klientů, z toho 70 společností uvedených v seznamu největších firem Fortune 500, 40 společností z Czech Top 100 a 7 společností z Czech Top 10
- I Kancelář je součástí tří z deseti nejprestižnějších mezinárodních právních sítí: World Law Group, State Capital Group a Interlaw, které sdružují celkově více než 250 předních světových právnických firem
- I Kancelář je podle historických výsledků všech sedmi ročníků oficiální soutěže Právnická firma roku podle celkového počtu nominací a titulů nejúspěšnější českou advokátní kancelář v rámci tohoto hodnocení

Právnická firma roku
v České republice
(2011, 2012, 2014)

WHO'SWHOLEGAL

Klienty nejlépe hodnocená
právní firma
v České republice
(2010, 2013, 2015)

Právnická firma roku
v kategorii Fúze a akvizice
v České republice
(2013, 2014)

1. místo v celkovém počtu
realizovaných fúzí a akvizic
v České republice
(2009–2013)

Nejúspěšnější kancelář
podle počtu nominací
a titulů všech sedmi
ročníků soutěže

1. místo mezi domácími
právní firmami
(2009–2012)

PRACTICAL LAW COMPANY

„SingleCase mi
šetří čas a peníze.“

„Oproti předchozímu systému
je to obrovský krok kupředu.“

VRATISLAV URBÁŠEK
URBÁŠEK & PARTNERS

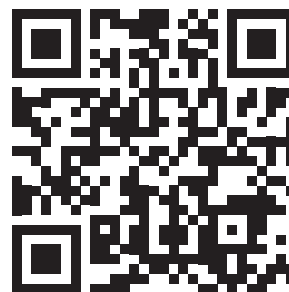

VYZKOUŠEJTE SI UŽ DNES, JAK
TO VYPADÁ V BUDOUCNOSTI
PRÁVNÍCH DOKUMENTŮ

Dáme vám 30 dní na zkoušku.
Bez závazku.

PRO VÍCE INFORMACÍ NAVŠTIVTE
NAŠE STRÁNKY WWW.SINGLECASE.CZ
A NEBO VOLEJTE +420 739 475 360.

Právní stát...?

Kde soudí ten, kdo obviňuje, tam platí násilí, a nikoliv zákon. (Syrus Publilius)

Vláda zákona nebo vyhlášek?

Dne 30. 4. 2015 vyšla ve Sbírce zákonů ČR vyhláška č. 101/2015 Sb., která s účinností od 1. 8. 2015 novelizuje vyhlášku č. 355/2013 Sb. o úředních hodinách provozovny, o označování sídla a provozovny a o činnostech, které je insolvenční správce povinen zajišťovat v provozovně.

Nelze přitom než konstatovat, že tato vyhláška je učebnicovou ukázkou nepochopení smyslu a účelu podzákonné normotvorby. Ta nemá a ani nemůže sloužit k výkladu zákona (v daném případě zákona č. 311/2007 Sb., o insolvenčních správcích). Tím by totiž došlo k nepřipustnému zásahu jak do moci zákonodárné, tak do moci soudní, která již výklad zákona podala (viz níže). Zákonnou normu může měnit jen zákonodárce, nikoliv exekutiva, a to dokonce i kdyby k tomu byla zákonodárcem (protiústavně) zmocněna.[1]

Vyhláška č. 101/2015 Sb. nerespektuje výklad zákona o insolvenčních správcích zaujatý Občanskoprávním a obchodním kolegiem Nejvyššího soudu ČR. Toto kolegium totiž interpretovalo příslušná ustanovení zákona o insolvenčních správcích tak, že skutečný výkon činnosti insolvenčního správce v jeho sídle a provozovně (provozovně) není podmíněn faktickou přítomností insolvenčního správce.[2]

Jestliže tedy daná vyhláška vyžaduje „nepřetržitou fyzickou přítomnost insolvenčního správce (ohlášeného společníka) v provozovně po celou dobu úředních hodin“ nelze než konstatovat, že Ministerstvo spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“) podzákonným předpisem hodlá čelit „nevýhovující“ interpretaci zákona, kterou podala soudní praxe a pokouší se vyhláškou novelizovat zákonný text. Pro uložení povinnosti osobní přítomnosti správce v provo-

zovně podzákonným předpisem přitom chybí zákonné zmocnění, neboť ust. § 5a odst. 8 zákona o insolvenčních správcích toto oprávnění ministerstvu nezakládá. Tím se vyhláška ocitá v rozporu s čl. 2 odst. 3, čl. 79 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když jde o exces moci výkonné při vydávání právních předpisů a ministerstvem předložený text tak de facto popírá dělu moci ve státě.

Nadto nezapomínejme, že podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Nejen že v daném případě není splněna formální podmínka v podobě zákonného zmocnění, ale lze silně pochybovat i o tom, je-li splněna materiální podmínka zachování základních práv a svobod. Pokud se totiž „nepřetržitá fyzická přítomnost insolvenčního správce v provozovně po celou dobu úředních hodin“ něčemu podobá, je to trest domácího vězení, jenž spočívá „v povinnosti odsouzeného zdržovat se po dobu výkonu tohoto trestu v určeném obydlí nebo jeho části v soudem stanoveném časovém období“ (§ 60 odst. 3 trestního zákoníku). Jakoukoliv jinou paralelu v českém právním řádu nejspíš nenajdeme, když srovnání s povinností zaměstnance setrávat na pracovišti není korektní jednak proto, že insolvenční správce vykonává svou činnost nezávisle, na svůj účet a na svou (neomezenou) odpovědnost, jednak proto, že zaměstnancům na rozdíl od insolvenčních správců není upřeno právo na přestávku a na oběd.

O tom, že takto extrémní omezení osobní svobody, pro insolvenční správce nanejvýš urážlivé, ponižující a nedůstojné, není vyváжено přínosem v podobě zkvalitnění insolvenčních procesů, nepochybuje nikdo, kdo má být jen základní mlhavou představou o rozsahu a povaze činnosti insolvenčního správce. Prospěje insolvenčním řízením, pokud bude insolvenční správce na provozovně „přijímat písemnosti“ namísto toho, aby v terénu zjišťoval stav majetku dlužníka a snažil se všemi silami o zachování provozu dlužníkovy závodu? Je žádoucí, aby insolvenční správce na provozovně „shromažďoval podklady pro insolvenční řízení“, zatímco k soudním jednáním posílá zmocněnce, jimž podle insolvenčního zákona může být jakákoliv svéprávná fyzická osoba bez ohledu na dosažené vzdělání a kvalifikaci? Je smysluplné, aby insolvenční správce na provozovně

setrával za účelem „umožnit účastníkům insolvenčního řízení nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do dokladů, na jejichž základě byl sestaven.“ když praxe ukazuje, že ti o nic podobného takřka nestojí, protože jsou s to prakticky vše vyčíst z insolvenčního rejstříku? A zaznamenali tvůrci vyhlášky fenomén bezhotovostních převodů a internetového bankovníctví, požadují-li po insolvenčním správci, aby osobně dlel na provozovně kvůli „umožnění proplácení částek určených pro jednotlivé věřitele v rozvrhovém usnesení“? Kdyby to nebylo ze strany ministerstva myšleno zcela vážně, bylo by to až směšné.

Ve vazbě na uvedené je nutno zdůraznit, že mezi základní postuláty právního řádu patří jeho bezrozpornost. Je nepřijatelné, aby jedna právní norma (vyšší právní síly) svým adresátům určité chování umožňovala a jiná norma (nižší právní síly) to samé chování zakazovala. Logický rozpor, který tímto způsobem vzniká, sice lze odstranit pomocí zvláštních argumentů právní logiky (lex superior derogat legi inferiori), popřípadě použitím dalších interpretačních metod, avšak zároveň je hrubé v rozporu s principem právní jistoty a z něj vyplývajících požadavků.[3]

Lze dodat, že v právním státě nepochybně postup učiněný ve shodě se zákonem, byť v nesouladu s podzákoným právním předpisem, při existenci dvou odlišných alternativ jednání, před orgány veřejné moci ob stojí (pokud jde o soudy, je toto zakotveno výslovně v čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR). Neakceptování tohoto přístupu z jejich strany by bylo čirou svévolí, již by nebylo lze čelit racionálně obhajitelnou argumentací.[4]

Legislativec, žalobce, soudce i kat

Tato na první pohled jasná úvaha má však jeden velký háček, který hraje ve prospěch protiústavního postupu ministerstva a tedy v neprospěch koncepce právního státu. Jím je faktická nemožnost odmítnout dodržování předmětné novely ze strany většiny správců, jakkoliv o její excesivní povaze nemůže být nejmenších pochyb.

Je to z toho důvodu, jelikož ministr spravedlnosti nejen podepisuje vyhlášky upravující činnost insolvenčních správců, ale zároveň rozhoduje o jejich profesním bytí či nebytí, přičemž má v tomto ohledu v podstatě volnou ruku.[5]

Zatímco se totiž soudci, státní zástupci a exekutoři zodpovídají před kárným soudem (jímž je Nejvyšší správní soud), resp. před nezávislou kárnou komisí, potažmo jejím kárným senátem (advokáti), není kárná odpovědnost insolvenčních správců zákonem upravena. Namísto ní je do rukou ministerstva svěřena pravomoc zrušit insolvenčnímu správci povolení vykonávat funkci insolvenčního správce (§ 13 zákona o insolvenčních správcích).

Řízení o zrušení povolení vykonávat činnost insolvenčního správce je správním řízením, které je zásadně neveřejné a písemné. Toto řízení zahajuje ministerstvo (potažmo příslušný referent) ex officio (tedy bez návrhu jakéhokoliv kárného žalobce). Referent, který řízení jménem ministerstva zahájil, v něm též v prvním stupni rozhodne. O opravném prostředku (rozkladu) pak rozhoduje ministr spravedlnosti (na základě nezávazného doporučení rozkladové komise). V této souvislosti je nutno upozornit na ust. § 14 odst. 6 správního řádu, ze kterého vyplývá, že insolvenční správce, se kterým ministerstvo zahájilo řízení o zrušení povolení vykonávat činnost insolvenčního správce, nemá vůči ministroví spravedlnosti k dispozici námitku podjatosti (když u vedoucího ústředního správního úřadu nepřichází dle uvedeného ustanovení vyloučení z důvodů podjatosti vůbec v úvahu). Případná myšlenka, že zárukou objektivitě rozhodování ministra spravedlnosti je rozkladová komise, je absurdní: pokud by totiž byl ministr skutečně podjatý,

nelze mu rozkladová komise jako pouhý poradní orgán zabránit v přijetí určitého rozhodnutí a donutit jej k přijetí jiného.

Nelze tak než konstatovat, že předmětné ustanovení je v rozporu s principem nestrannosti při rozhodování, a jde tedy o zřejmý zásah do práva na spravedlivý proces. Přitom úvaha o podjatosti ministra spravedlnosti – který (jak patrně z jeho životopisu uveřejněném na webových stránkách ministerstva) působil v několika advokátních kancelářích, jejichž členové se zabývají výkonem funkce insolvenčního správce a který proti správcům periodicky mediálně vystupuje – může být jen stěží pokládána za akademickou.

Na právě uvedeném ničeho nemění, že dle náhledu Ústavního soudu představuje ust. § 14 odst. 6 správního řádu bariéru pro uplatnění námitky podjatosti vedoucího ústředního správního úřadu toliko ve správním řízení, nikoli pro její posouzení v soudním řízení správním.[6] Je tomu tak proto, jelikož zrušení povolení ve správním řízení znamená pro insolvenčního správce „ekonomickou smrt“; dle ust. § 31 odst. 4 insolvenčního zákona je totiž insolvenční soud povinen insolvenčního správce, kterému bylo ministerstvem zrušeno povolení, odvolat z funkce. Insolvenční správce, který přijde o veškeré zdroje příjmů (když bude po skončení správního řízení zbaven funkce ve všech insolvenčních řízeních, ve kterých byl ustanoven) a naopak nahromadí nemalé dluhy (související s provozem jeho kanceláře, která bude toliko předávat spisy nově ustanoveným správcům), nebude mít peníze, čas ani sílu účinně se bránit u správního soudu (když mimo jiné není vůbec zřejmé, který subjekt by měl po kasačním rozhodnutí správního soudu obsahujícím výtku podjatosti rozhodovat namísto ministra spravedlnosti).

Dlouhá cesta místo závěru

Jakkoliv se insolvenční správci, kterým bylo zrušeno povolení jako sankce za nerespektování protiústavní vyhlášky, mohou domoci po státu náhrady škody (viz např. náleží Ústavního soudu ČR ze dne 24. 7. 2014. sp. zn. II. ÚS 1430/13), nelze očekávat, že by touto jistě dlouholetou soudní cestou, při které si bude muset žalobce-bývalý insolvenční správce nalézt alternativní zdroj obživy, hodlaty jít zástupy. Nalijme si čistého vína: insolvenčním správcem se může stát jen člověk vysokoškolsky vzdělaný, s nejméně tříletou odbornou praxí, který složí náročnou zkoušku nejen z oblasti práva, ale také ekonomie a účetnictví. Tento typ lidí pravděpodobně nebude marnit čas dlouholetým bojem o zachování své licence v situaci, kdy nese neomezenou odpovědnost za řádný, odborný

a aktivní výkon činnosti, zatímco jsou mu při tom ze strany ministerstva kladeny nesmyslné a racionálně neobhajitelné překážky a sám ministr spravedlnosti neopomene takřka jedinou příležitost, aby jejich práci veřejně haněl a zároveň se holedbal, jak s nimi zatočil.

Jsem však přesvědčen, že alespoň jeden správce tuto cestu podstoupit musí. Ani ne tak pro sebe, jako spíše pro budoucí charakter našeho státu, ve kterém se nesmí tolerovat okázalé ignorování dělbý moci a nabubřelé nerespektování ústavních maxim. ●

JUDr. Oldřich Řeháček, Ph.D.,
advokát, insolvenční správce
CÍSAŘ, ČESKA, SMUTNÝ s.r.o.
advokátní kancelář

Poznámky

- [1] Protože podzákoné právní předpisy smí být vydávány jen v mezích, které zákon stanoví, musí zákon tyto obsahové nebo jiné meze určit výslovně, v každém případě však musejí být zřejmé z smyslu a účelu zákona (Viz Sládeček, V., Mikule, V., Syllová, J. Ústava České republiky, 1. vydání. Praha: 2007, s. 584).
- [2] Viz druhá právní věta připojená k rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 6. 2014, č. j. 2 VSOL 358/2014-B-17, které bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek jako R 91/2014. Je to přitom právě příslušné kolegium Nejvyššího soudu ČR, které schvaluje vybraná rozhodnutí k uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek.
- [3] Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 1 As 14/2006-68.
- [4] Srov. Hanuš, L.: K materiální derogaci (interpretacním derogacním pravidlům), Právní rozhledy 24/2005, s. 898.
- [5] srov. § 13 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích
- [6] viz náleží Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 30/09

CÍSAŘ
ČEŠKA
SMUTNÝ

JINÁ DIMENZE ŘEŠENÍ

www.akccs.cz

2014
právnická
firma
roku

22let

1993
2015

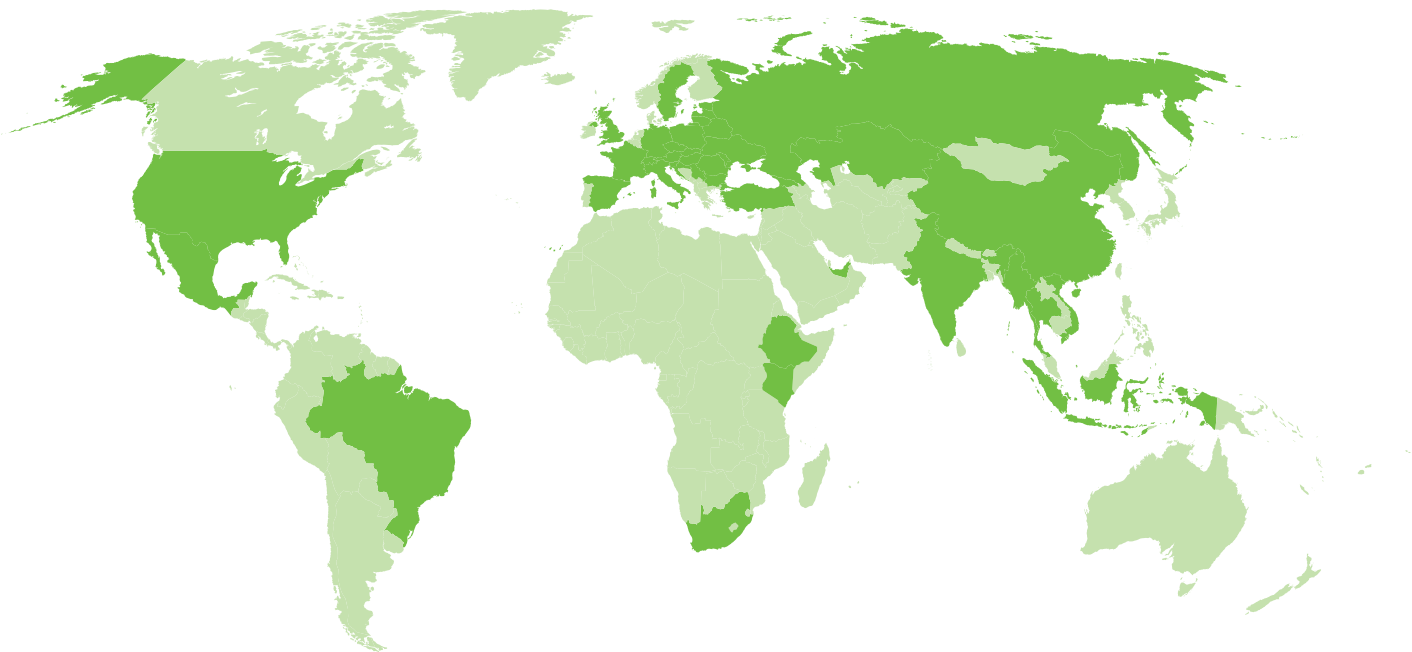
Rödl & Partner

Třikrát po sobě. To už není náhoda!

Rödl & Partner Právnickou firmou roku

v oboru daňového práva.

Trojnásobný důvod k Vaší důvěře.

Praha | Brno

www.roedl.com/cz

Úspěch nezná hranic

> 102 poboček > 46 zemí > jedna společnost

Právní puzzle síťové neutrality

Dnešním světem internetu v posledních letech intenzivně rezonuje téma neutrality sítě a její právní a ekonomické dopady. Síťovou neutralitu zřejmě nelze považovat za téma, které by zajímalo hned širokou veřejnost, na straně druhé však zřejmě nelze přehlížet skutečnost, že rozhodnutí o tomto tématu fakticky ovlivní podobu internetu právě pro celou společnost. Téma síťové neutrality nabývá na důležitosti také v souvislosti s rychlým rozvojem mobilního internetu, kde moderní ICT technologie způsobují, že čím dál větší objem přenášených dat tvoří tzv. streamovaná videa, která, jak známo, jsou náročná na přenosovou kapacitu. Co tedy vlastně je síťovou neutralitou a jaké jsou její právní implikace pro Českou republiku, se pokusíme krátce nastínit v tomto článku.

Síťová neutralita je obecnou zásadou, která je používána v oblasti elektronických komunikací. Jejím obsahem je povinnost poskytovatelů internetu nezvýhodňovat či neznevýhodňovat jednotlivé datové toky dle přenášeného obsahu, velikosti či jiných kritérií. Síťovou neutralitu je možno tedy považovat za zásadu, která zajišťuje zachování svobodného internetu a umožňuje rovnocenný přístup všech uživa-

telů k celému obsahu internetu za stejných podmínek a ve stejné kvalitě a rychlosti. Zároveň je tímto zajištěn také přirozený technologický rozvoj sítě internet. Mnoho inovací přichází takřkajíc „zdola“, tedy od samotných společností, jež by při neexistenci síťové neutrality nemusely mít dostatečné prostředky pro zaplacení nejvyšší rychlosti přenosu dat v rámci sítě internet. Takové korporace by se pak ani nemusely tak snadno dostat do hledáčku uživatelů a nabízet své služby. V téma-

tu síťové neutrality se tedy střetává několik protichůdných, avšak odůvodnitelných přístupů a zájmů k této problematice.

Co se týče relevantní právní úpravy, různé kontinenty tohoto světa mají na problematiku síťové neutrality odlišný názor. Na právní vztahy týkající se síťové neutrality pak aplikují mnohdy zcela rozdílnou právní úpravu. Zatímco v USA se jedná o široce diskutovanou záležitost v rámci široké veřejnosti, v Ev-

ropě je síťová neutralita v posledním období považována spíše za odbornou záležitost. Tento rozdíl může být dán kromě rozdílné právní kultury taktéž odlišnou mentalitou obou kontinentů. Nelze však zřejmě přehlížet také podstatnou tržní odlišnost prostředí na obou kontinentech. Evropa totiž (možná pro některé paradoxně) disponuje rychlejší a pevným internetovým připojením než USA, což zároveň s lepší technologickou vybaveností domácností v USA, nezřídka znamená reálný problém pro občany USA. Jelikož síť přenášející data v USA vyžadují nákladnou investici k tomu, aby byly schopny přenášet data ve vyžadované a jednotlivými uživateli chtěné kvalitě, zamýšlí poskytovatelé internetu, aby majitelé obsahu náročného na přenos (např. YouTube, Netflix a další) platili za garantovanou rychlost přenosu jejich obsahu poplatky. Tímto by však na jedné straně došlo k porušení síťové neutrality, avšak na druhé straně zároveň k určité sanaci nákladných investic, jež je potřeba vynaložit. Americký telekomunikační regulátor na konci února 2015 vydal stanovisko, ve kterém trvá na striktním dodržování síťové neutrality. S přihlédnutím k historickému vývoji však bude nutné vyčkat na výsledky několika soudních sporů mezi americkým telekomunikačním regulátorem a největšími telco společnostmi, které vznikly v důsledku vydání výše zmíněného stanoviska.[1]

Situace na úseku právní úpravy elektronických komunikací je poněkud odlišná. Evropská unie, zvláště pak Evropská komise, vyjadřuje opakovaně svou vůli obsáhnout síťovou neutralitu do svého legislativního rámce. V průběhu času bylo možno zaznamenat několik pokusů o zakotvení síťové neutrality v rámci evropské legislativy. Posledním takovým pokusem, který na tomto poli proběhl, byl návrh nařízení 2013/0309(COD), jenž prošel v prvním čtení evropským parlamentem, avšak na konci roku 2014 nebyl přijat Radou EU.[2] Lze tedy shrnout, že na úrovni evropské legislativy úpravu síťové neutrality momentálně není možné nalézt a v horizontu dvou let zřejmě ani není reálné, vzhledem k náročnosti legislativního procesu Evropské unie, že bychom mohli takovou úpravu očekávat.

V právním prostředí ČR je však situace diametrálně odlišná. Česká platná právní úprava explicitně síťovou neutralitu sice neupravuje, lze se však nicméně setkat s výkladem, že interpretací ustanovení § 63 odst. 5 zákona č. 127/2005 Sb. o elektronických komunikacích, lze zákaz porušování síťové neutrality dovodit právě ze zákazu diskriminace spotřebitele.

Velmi podrobnou úpravu síťové neutrality pro ČR na úseku dozoru nad elektronickými

komunikacemi však vytvořil Český telekomunikační úřad (dále jen „ČTÚ“) ve svém stanovisku Obecná pravidla a doporučení pro využívání řízení datového provozu při poskytování služby přístupu k síti internet (dále jen „Stanovisko“). ČTÚ zde v Pravidle č. 2 výslovně ustanovuje nepřipustnost diskriminace, blokování nebo degradace jednotlivých datových toků. Ve stanovisku je dále upřesněno (cit.): „U služby přístupu k síti internet nesmí být rozlišovány jednotlivé datové toky podle obsahu, služby, aplikace, zařízení, adresy zdroje a cíle určení datového toku za účelem blokování, zpomalení nebo snížení kvality jejich odbavení“. Dále ČTÚ vylučuje také pozitivní diskriminaci, čímž lze rozumět zákaz naopak zvýhodňování jednotlivých datových toků. V pravidle č. 3 pak ČTÚ vyjmenovává výjimky z Pravidla č. 2, které mohou jednotliví poskytovatelé přístupu k síti internet používat, jejich použití však musí být odůvodněné.[3]

Vzhledem ke skutečnosti, že Stanovisko obsahuje také zákaz pozitivní diskriminace jednotlivých datových toků, je zřejmě možné také dovodit, že Stanovisko rovněž zakazuje, na evropském kontinentu nezřídka zejména v posledních měsících používanou metodu, zero-rated-data. V rámci této metody poskytovatel přístupu k síti internet nezapočítává vybraná data do celkového limitu přenesených dat FUP (Fair User Policy), čímž jsou poskytovatelé internetu schopni směřovat uživatele k využívání aplikací a služeb preferovaných poskytovatelem, bez přímého porušování síťové neutrality, jak je definována v některých právních úpravách.

Lze tedy shrnout, že takto důkladná úprava síťové neutrality, jakou poskytuje ČTÚ ve svém výše zmiňovaném Stanovisku, je skutečně značně podrobná. Navíc lze také konstatovat, že úprava vytvořená ČTÚ přesahuje momentální rámec evropské legislativy. Český regulátor se tedy na světové poměry velmi výrazně přiklonil k zachování a dodržování síťové neutrality se všemi aspekty z toho plynoucími. Je otázkou, zda by se i příslušné soudy ztotožnily s argumentací používanou národním regulátorem v případě konkrétních sporů a zuničkovaly tak momentální právní puzzle celé problematiky. ●

Mgr. Ing. David Skopal, advokát
JUDr. Tomáš Ščerba, Ph.D., advokát
Advokátní kancelář
Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o.

Poznámky

- [1] Mimochodem, samotným dokladem aktuality a důležitosti tohoto problému v USA je také skutečnost, že se k tématu síťové neutrality koncem minulého roku obsáhle vyjádřil také prezident USA Barack Obama.
- [2] Rada EU návrh nařízení odeslala zpět na expertní úroveň k dopracování.
- [3] Jedná se o způsob řízení provozu (cit.): (i) za účelem splnění povinností přímo vyplývajících z ustanovení právního předpisu nebo na základě rozhodnutí soudu, (ii) pro předcházení mimořádným situacím a za účelem zachování integrity a zabezpečení sítí a služeb poskytovaných prostřednictvím těchto sítí, a konečně také (iii) za účelem minimalizace účinků mimořádného rizika přetížení sítí. ČTÚ ve svém Stanovisku dokonce v Pravidle č. 5 upravuje, že za službu přístupu k síti internet může být označována jen taková služba, u které je využíváno pouze metod opodstatněného řízení provozu v souladu s pravidlem č. 3

▣ ▣ ▣ HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

ADVOKÁTI | ATTORNEYS | RECHTSANWÄLTE

Advokátní kancelář **HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI** patří mezi renomované kanceláře zaměřené na komplexní právní služby pro soukromý i veřejný sektor. Kancelář je členem **mezinárodní sítě** právních kanceláří **International Alliance of Law Firms** zaměřených na poradenství v obchodním právu. Poskytujeme **multidisciplinární služby** v rámci spolupráce s významnými poradenskými firmami zejména v rámci fúzí, akvizic, restrukturalizací, služeb projektového poradenství, veřejných zakázek a projektů v oblasti výzkumu, vývoje a inovací, zpracování analýz, metodik a legislativních prací. V soutěži Právnícká firma roku byla advokátní kancelář **HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI** opětovně vyhlášena doporučovanou či velmi doporučovanou kanceláří zejména pro oblasti **pracovního práva, veřejných zakázek a práva duševního vlastnictví**, kde byla za rok 2012 vyhlášena **vítězem**. Mezi **hlavní nabízené služby kanceláře** patří právní poradenství v následujících oblastech:

- Veřejné zakázky
- Veřejná podpora
- Projekty financované z EU fondů
- Výzkum, vývoj a inovace
- Plánování a financování sociálních služeb
- Analýzy, metodiky, studie proveditelnosti, legislativní podpora

- Obchodní právo
- Fúze, due diligence, reorganizace
- Právo duševního vlastnictví
- Pracovní právo
- Nemovitosti a stavební právo
- Retail / Ochrana spotřebitele
- Řešení tuzemských a mezinárodních sporů, činnost rozhodců

DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

Palác Anděl, Radlická 1c/3185, 150 00 Praha 5

Tel: (+420) 296 325 235, recepce@holec-advokati.cz

Zprávy o vztazích v novém kabátě

Zpráva o vztazích mezi propojenými osobami (dále jen „zpráva o vztazích“) sice nepředstavuje žádnou novinku v českém právním řádu, přesto podnikatelé této problematice v minulosti nevěnovali příliš velkou pozornost. Respektovány byly často jen formální zákonné požadavky a vypovídací hodnota zpráv o vztazích byla malá. Autor tohoto článku je přesvědčen, že i dnes o existenci zprávy o vztazích velké povědomí mezi podnikateli (a odbornou veřejností) neexistuje, nemluvě o rozsahu subjektů, kterých se povinnost vypracovat zprávu o vztazích týká. Nový zákon o obchodních korporacích (dále jen „ZOK“), jenž nabyl účinnosti dne 1.1.2014, se zdá mít ambice tuto situaci změnit.

Účelem nové právní úpravy je zejména poskytnout společníkům, obchodním partnerům, ale i dalším zainteresovaným osobám relevantní informace o roli ovládané osoby, a zajistit tak dostatečnou transparentnost o dění uvnitř podnikatelského seskupení. Cílem následujícího článku je pak v kostce čtenářům přiblížit nejdůležitější body nové právní úpravy.

Propojené osoby

Obecně platí, že zprávy o vztazích upravují vztahy mezi ovládající osobou a osobou ovládanou a dále pak mezi ovládanou osobou a osobami ovládanými stejnou ovládající osobou.[1]

Platilo-li v minulosti pravidlo, že zprávu o vztazích byly povinny vypracovat pouze ovládané osoby v rámci podnikatelského seskupení, které nevzniklo na základě tzv. ovládací smlouvy, stíhá nově tato povinnost veškeré ovládané osoby, byť se jedná o obchodní korporaci s jediným společníkem/akcionářem.

V této souvislosti je důležité zmínit, že ZOK definuje tři stupně podnikatelských seskupení – ovlivnění, ovládání a koncern, přičemž platí, že ovládání je kvalifikovanější forma podnikatelského seskupení než ovlivnění a koncern kvalifikovanější forma než ovládání.[2] Povinnost vypracovat zprávu o vztazích se však v závislosti na různé intenzitě zásahů do jednání jiné-

ho subjektu vztahuje pouze na osoby ovládané a řízené,[3] nikoliv však na osoby ovlivněné.[4]

V důsledku změny koncepce podnikatelských seskupení se tudíž změnil i rozsah obchodních korporací, kterých se dotýká zpráva o vztazích; jejich počet by proto měl v důsledku nedávné rekodifikace soukromého práva dramaticky vzrůst.

Nároky nové právní úpravy

Povinnost vypracovat zprávu o vztazích náleží konkrétně statutárnímu orgánu ovládané osoby, který tak musí učinit v prvních 3 měsících po uplynutí předchozího účetního období. Po jejím vypracování musí být zpráva o vztazích předložena společníkům ovládané osoby a následně bez zbytečného odkladu zveřejněna ve sbírce listin.

Lze se také setkat s praxí, že zprávy o vztazích jsou schváleny společně s účetní závěrkou valnou hromadou ovládané osoby. Takovýto postup není vyloučen a lze jej statutárním orgánům odpovědným za vypracování zpráv o vztazích za účelem posílení jejich postavení jen doporučit.

V případě, že ovládaná osoba je povinna vyhotovit výroční zprávu, je zpráva o vztazích dle ZOK její povinnou součástí. V takovém případě musí být v souladu s účetními předpisy zveřejněna ve sbírce listin nejpozději do konce bezprostředně následujícího účetního období.

Pro úplnost zbývá dodat, že zpráva o vztazích musí dle ZOK obsahovat alespoň následující údaje; je přitom dobré mít na paměti, že se jedná o výčet demonstrativní (příkladový), což nevylučuje možnost doplnit zprávu o vztazích o další účelné informace[5]:

- strukturu vztahů mezi propojenými osobami;
- úlohu ovládané osoby v podnikatelském seskupení;
- způsob a prostředky ovládnání;
- přehled jednání učiněných v posledním účetním období, která byla učiněna na popud nebo v zájmu ovládací osoby nebo jí ovládaných osob, pokud se takového jednání týkalo majetku, který přesahuje 10 % vlastního kapitálu ovládané osoby zjištěného podle poslední účetní závěrky;
- přehled vzájemných smluv mezi osobou ovládanou a osobou ovládající nebo mezi osobami ovládanými;

- posouzení, zda vznikla ovládané osobě újma, a posouzení jejího vyrovnání a
- posouzení výhod a nevýhod vyplývajících pro ovládanou osobu z účasti v podnikatelském seskupení a rizika pro ovládanou osobu z těchto vztahů plynoucí.

Ochrana obchodního tajemství

Pokud statutární orgán nedisponuje informacemi, které jsou nezbytné pro vypracování zprávy o vztazích, musí být tato skutečnost ve zprávě o vztazích vysvětlena a výslovně uvedena. ZOK zde prokázal cit pro realitu, když reflektuje situaci, která v praxi zajisté nebude výjimečná – nelze např. vyloučit, že jednatel ovládané osoby nebude disponovat relevantními informacemi týkajícími se mateřské společnosti. Představitelná je i situace, kdy management dvou obchodních korporací v rámci podnikatelského uskupení vyhodnotí jednu a tutéž situaci rozdílně (např. vznik újmy nebo její vyrovnání). Statutární orgány zodpovědné za vypracování zprávy o vztazích proto budou muset v takových případech postupovat obezřetně, aby naplnili jednak požadavky kladené na ně zákonem a zároveň neoslabili své pozice uvnitř podnikatelského uskupení.

S výše uvedeným samozřejmě souvisí také ochrana informací, které z vůle obchodních korporací podléhají obchodnímu tajemství. Ochrana takto klíčových informací, o jejichž zveřejnění obchodní korporace ve sbírce listin přirozeně nestojí, je zaručena do té míry, že se ve zprávách o vztazích uvádět nemusí, a to právě s odkazem na existenci obchodního tajemství.[6] Statutární orgány si však musí uvědomit, že zde existuje půda pro možný vznik konfliktu mezi zájmem na ochranu obchodního tajemství a zájmem na zajištění co největší možné míry transparentnosti zprávy o vztazích. V tomto ohledu zastává odborná literatura názor, že nezveřejňování určité informace s odkazem na její obchodním tajemstvím chráněnou podstatu by mělo být spíše výjimkou než pravidlem.[7] Oba principy jsou však zajisté legitimní, teprve budoucí rozhodovací praxe českých soudů ukáže, kterému z nastíněných principů, a případně za jakých podmínek, bude poskytnuta větší ochrana.

Přezkum zprávy o vztazích a sankce za její nezveřejnění

Přezkum zprávy o vztazích náleží především kontrolním orgánům ovládané osoby. V případě nedostatku zprávy o vztazích je kontrolní

orgán oprávněn vyzvat statutární orgán k její nápravě. Nicméně ZOK přezkum zprávy o vztazích nevyžaduje, je-li ovládací osobou jediný společník ovládané osoby, nebo jsou-li všichni společníci ovládané osoby osobami jednajícími ve shodě vůči ovládané osobě.

Právní řád pamatuje i na sankce pro případ, že povinnosti zveřejnit zprávy o vztazích nebude učiněno za dost. Není-li totiž zpráva o vztazích zveřejněna ve sbírce listin včas, může být příslušným rejstříkovým soudem uložena obchodní korporaci pokuta až do výše 100 000 Kč[8]; vyloučit nelze také pokutu od daňového úřadu ve výši 3 % hodnoty aktiv ovládané osoby.[9]

Závěrem lze shrnout, že v současné době je ještě příliš brzy na závěry o tom, zda se nové právní úpravy podaří zvýšit prestiž zprávy o vztazích v České republice. Pro účely dosažení vyšší transparentnosti podnikatelských seskupení a ochranu osob stojících uvnitř i vně takovýchto seskupení by to ale bylo jistě žádoucí. ●

Mgr. Philipp Chizzola
Ueltzhöffer Klett Jakubec & Partneri,
advokátní kancelář

Poznámky

- [1] § 82 ZOK; k definici pojmů ovládací a ovládané osoby viz § 74 a násl. ZOK.
- [2] Viz Štenglová, I., Havel, B., Cileček, F., Kuhn, P., Šuk, P.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 167.
- [3] Řízené osoby se dle § 74 odst. 3 ZOK považují vždy za ovládané osoby.
- [4] Viz Mgr. Tomáš Doležil, Ph.D., LL.M. Eur. Zákon o obchodních korporacích: Komentář systému ASPI k § 82.
- [5] tamtéž.
- [6] tamtéž.
- [7] tamtéž.
- [8] § 104 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, ve znění pozdějších předpisů.
- [9] § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů.

ZIZLAVSKY

VELMI DOPORUČOVANÁ
KANCELÁŘ

VELMI DOPORUČOVANÁ
KANCELÁŘ

VELMI DOPORUČOVANÁ
KANCELÁŘ

**Chytří lidé problémy řeší,
moudří se jim s námi vyhnou ...**

- testy insolvence
- rozhodovací analýzy
- neformální restrukturalizace
- soudní reorganizace
- zastupování

Testy insolvence: Pro koho a proč?

Nedávno jsem četl knihu psychiatra Miroslava Plzáka Tušení o lidské duši. Vyjádřil v ní srozumitelně a nematematicky podstatu Teorie her[1]: „Chci-li něco získat, musím o to s někým nebo něčím hrát hru. Je možné, že se mé přání nenaplní, a proto vzniká příběh. V každém příběhu je obsaženo chtění a usilování. Závěrem příběhu je, že se to chtění naplní, či nenaplní. Potěšující je, že každá hra je příběhem, který nás zbavuje nebezpečí nudy v bezpříběhovém světě.“[2]

Všichni se v poslední době potýkáme s dopady nových kodexů do různých oblastí naší práce. Já, když řeším insolvenční a restrukturalizační korporací. Rozhodl jsem se, že se očima doktora Plzáka podívám na jednu novinku z oboru. Na testy insolvence. Zkoumal jsem, kdo, jakou hru a proč vlastně prostřednictvím testů hraje. Zajímalo mne, co kdo může ve hře získat. Ale než přejdu k závěrům svých pozorování, zaženu nejprve hrozící nudu světa bez příběhů osudem jedné konkrétní korporace.

Případ Sazka

Sazka byla naší největší loterijní společností. [3] Každý rok generovala více než miliardu korun čistého zisku a poukazovala svému majoritnímu akcionáři ČSTV[4] stovky milionů korun na financování amatérského sportu. Úpadek Sazky začal, když postavila víceúčelovou halu v Libni, nazývanou O2 arena (dříve Sazka Arena). Hala byla otevřena při příležitosti mistrovství světa v ledním hokeji v roce 2004. Má obestavěný prostor srovnatelný s třemi Chrámy sv. Víta nebo s dvanácti plaveckými stadióny v Podolí. Získala titul Stavba roku. Časovanou bombu ale představoval způsob jejího financování.

Sazka nezískala státní záruku za úvěr. Vydala dluhopisy a platila za ně vysoký úrok. Možná si vzpomenete na otevřený spor mezi hlavním manažerem Sazky Alešem Hušákem a předsedou vlády Vladimírem Špidlou. Hušák nepozval Špidlu ani na slavnostní otevření haly. Ve vstupním foyeru O2 areny je umístěna pamětní deska s nápisem, že Sazka prosadila stavbu haly „proti vůli mnohých a navzdory mnohým.“

Pořizovací náklady, vyčíslené původně na 2,5 miliardy korun, přesáhly včetně úroků 10 miliard.[5] Předraženost stavby a úbytek financí vedly ke konkursu Sazky. Insolvenční řízení bylo zahájeno v roce 2011. Věřitelé přihlásili pohledávky, které byly uznány ve výši 12 miliard korun.[6] Podnik Sazky byl oceněn na 3,5 miliardy korun[7] a byl prodán za 3,8 miliardy.[8] Médii proběhla informace, že ČSTV žaluje Aleše Hušáka o 1 miliardu z titulu náhrady škody a ušlého zisku způsobeného jednáním v rozporu s péčí řádného hospodáře.[9] [10]

Jaká hra se hraje

Případ Sazky uvádím záměrně proto, že se odehrál v době, kdy ještě neplatila zákonná povinnost provádět testy insolvence. Pokud by ale tato povinnost platila, věřitelé vyžadovali její plnění a manažeři Sazky postupovali podle objektivně zpracovaných testů, příběh Sazky by vypadal jinak. Proč? A co to vlastně ty testy jsou?

Zákon počítá s testy insolvence v řadě situací. Úprava testů má viditelnou část ledovce nad hladinou a skrytou část pod ní. Pod hladinou spí (a v případě potřeby se probouzí) základní pravidlo, které třídí korporace na dvě skupiny. V jedné jsou ty zdravé a ve druhé ty nemocné, ohrožené insolvenční. Ustanovení § 40 zákona o obchodních korporacích představuje onu viditelnou část ledovce nad hladinou. Rýsuje mapu distribučních vztahů mezi věřiteli, společníky a manažery tak, že korporace nesmí vyplácet zisk nebo jiné prostředky z vlastních zdrojů, pokud si tím přivodí úpadek. Manažeři musí průběžně testovat korporace z pohledu rizika jejich úpadku.

Testy insolvence představují spolu s pravidly správy obchodních korporací nový stavební kámen ochrany věřitelů. V českém korporátním právu se poprvé objevuje povinnost chránit vlastní zdroje financování, aniž by se týkala jen jejich vázanosti v základním kapitálu. Jde o ochranu, směřující k tomu, aby korporace byly schopny splnit své dluhy, nepřiváděly věřitele do druhotné platební neschopnosti a neohrožovaly fungování hospodářského styku. [11] Je-li výsledek testu pozitivní, pak, i když společníci na valné hromadě schválí rozdělení finančních prostředků, manažeři je nesmí vyplácet.

Pracovně můžeme vymezit tyto základní otázky, podstatné pro testování:

- a) má korporace závazky po splatnosti 30 (případně 90) dní, a pokud ano, je schopna je splnit?
- b) má majetek vyšší hodnoty, než je celkový objem všech jejích závazků (splatných i nesplatných)?
- c) je součet výsledků jejího hospodaření v současném[12] a minulém[13] období kladný nebo záporný?
- d) má vlastní kapitál vyšší než základní kapitál?[14]

Odpovědi na uvedené otázky[15] nám pomohou vyhodnotit riziko úpadku. Aniž bych prováděl vážně míněný test Sazky, pro zajímavost jsem

nahlédl do jejich účetních závěrek[16] za období několika let před zahájením insolvenčního řízení. Z nich plyne, že krátkodobé závazky Sazky převyšovaly krátkodobá aktiva v roce 2006 o 1,2 miliardy korun, v roce 2007 o 1,1 miliardy korun a v roce 2008 o 1,5 miliardy korun. [17] Existuje-li v případě loterijní společnosti, která je „továrnou na peníze“ se ziskovou marží 50% [18] dlouhodobě tak vysoký rozdíl mezi likvidními prostředky a krátkodobě splatnými závazky, signalizuje to její úpadek ve formě platební neschopnosti.

Dnes, kdy známe reálnou hodnotu aktiv Sazky – 3,8 miliardy korun [19], můžeme ji poměřit s celkovou výší závazků, které činily řadu let před zahájením insolvenčního řízení více než 10 miliard korun. [20] Ačkoli Sazka vykazovala ještě v letech 2007 až 2010 hrubý zisk nad jednu miliardu korun ročně, hluboká propast mezi hodnotou aktiv a celkových závazků svědčí o jejím mnohaletém materiálním úpadku také ve formě předlužení. [21]

I když vše nasvědčuje tomu, že testy insolvence by byly v Sazce pozitivní, její manažeři si vypláceli vysoké odměny a prováděli platby ve prospěch společníků Sazky, [22] kteří tyto platby přijímali. Vedle chybného rozhodnutí postavit O2 arenu tak nejen manažeři, ale i společníci Sazky aktivně přispívali k usmrcení slepice, která jim snášela zlatá vejce.

Test insolvence – filtr uskutečnitelnosti

Na tomto místě se ještě vrátím k doktoru Plzákovi. Ten ve své knize kouzelně popisuje jeden praktický mechanismus, který nazývá filtr uskutečnitelnosti. Co to je? V podstatě jakási vnitřní zábrana, kterou ilustruje příměrem, že «český bezdomovec nebude usilovat o to, aby se oženil s Julií Roberts.» Ale nezapře se v něm klinický praktik a druhým dechem popisuje situaci, kdy filtr uskutečnitelnosti nefunguje: „Stačí, abychom onemocněli takzvaným erotomanickým bludem, a dojdeme k přesvědčení, že Julia Roberts je nám souzena a máme na ni právo. Pak ji budeme nepřetržitě sledovat, obtěžovat, psát jí milostné dopisy a nezatrhně nám to ani kalifornská policie, ale teprve kalifornský soud.» [23]

Test insolvence vlastně není nic jiného než filtr uskutečnitelnosti. Díváme-li se na testovanou korporaci jasným zrakem, vidíme, zda se v ní nacházejí aktiva, která si lze brát, nebo tam takové hodnoty nejsou. V praxi je ale bohužel velmi častá situace, kdy manažeři a společníci pohlížejí na svou firmu očima zakalenýma těžkou nemocí. Po vzoru doktora Plzáka tu nemoc můžeme označit za blud velkých očí. Nemoc má ten následek, že si

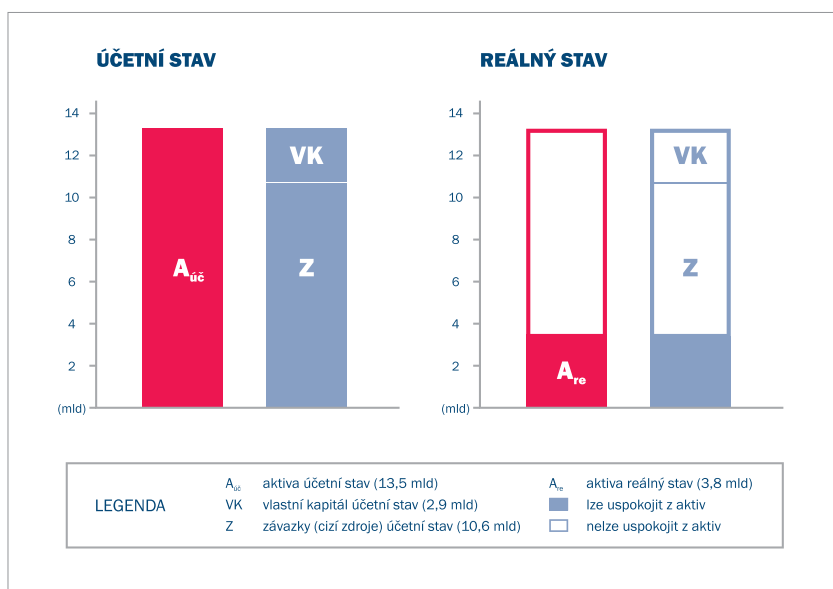
společníci a manažeři rozdělují něco, co jim nepatří. A také zde jim v tom zpravidla nezábrání policie, pro kterou bývají ekonomické děje zahaleny závojem tajemství, ale až insolvenční soud.

O co se hraje?

Základní princip hry, zvané testy insolvence, spočívá v tom, že si společníci a manažeři mohou rozdělovat jen vlastní zdroje korporace, a to ještě ne vždy. Důkazem opaku snadno dovedíme, že si nemohou rozdělovat cizí zdroje. To, že korporace nevrací, co si půjčila, ale rozděluje aktiva odpovídající cizím zdrojům svým společníkům a manažerům, můžeme vnímat jako krádež nebo (pomýleně) jako perpetuum mobile. Perpetuum mobile je ale stroj, který generuje aktiva (aktivitu) bez vnějšího zdroje energie. A tady je háček. V našem případě vnější zdroj energie existuje. Jsou jimi právě ty cizí zdroje. Jen se na ně zapomíná.

Blud velkých očí často ukrývájí finanční výkazy. Fungují jako Potěmkinova vesnice. Účetní rozvaha na jedné straně zachycuje reálné hodnoty vlastního kapitálu a cizích zdrojů, na druhé straně ale, jak praxe ukazuje, mívá naprosto zkreslené hodnoty aktiv. Je to svým způsobem logické. Zpravidla vím, kolik jsem do firmy vložil a kolik jsem si půjčil. Obtížné ale odhaduji reálnou hodnotu majetku, která se v čase mění. Účetní hodnota aktiv má hliněné nohy také z důvodu odpisů a dalších zkreslujících faktorů.

Potěmkinova vesnice vypadala v Sazce takto:

Reálná hodnota aktiv Sazky odpovídá ceně, za kterou byl prodán její podnik. [24] Již v roce 2007 (a pravděpodobně mnohem dříve), byla Sazka předlužená řádově o 7 miliard korun. Znamená to, že společníci Sazky nejen, že již ve společnosti utopili celý svůj vlastní kapitál, ale ještě vytvořili nedobytný dluh ve výši 7 miliard korun. Řekněme si to ještě jednou: Již v roce 2007 Sazka zřejmě nebyla schopna splatit svým věřitelům dluhy ve výši 7 miliard korun, ani kdyby prodala vše, co měla (celý svůj podnik). Přesto si společníci Sazky rozdělovali její majetek a manažeři pobírali vysoké odměny.

Jakkoli by se zdálo logické, že se hra týká pouze vlastních zdrojů korporace, s ohledem na časté případy rozdělování aktiv, která odpovídají cizím zdrojům, to ale v praxi není pravda. Hra se týká jak distribuce vlastních zdrojů, tak (zakázaného) rozdělování cizích zdrojů.

V čem by vypadal příběh Sazky jinak, kdyby se pracovalo s testy insolvence? Kdyby byla Sazka testována před rozhodnutím o výstavbě O2 areny a vyplynula by z toho kvalifikovaná rozhodovací analýza, neměli bychom v Praze O2 arenu, ale Sazka by dál generovala dostatečné příjmy, financovala by amatérský sport a neskončila by v roce 2011 v insolvenčním řízení. I kdyby se testovalo finanční zdraví Sazky následně po rozhodnutí postavit O2 arenu, snížila by se ztráta věřitelů alespoň o částky vyplácené společníkům a manažerům Sazky. Pravdou je, že by nevznikla příležitost pro strategického investora, který převzal podnik Sazky v rámci akvizice v insolvenčním řízení.

Kdo a proč hraje

Prostřednictvím testů insolvence se hraje hra o aktiva korporace. Této hře můžeme dát pracovní název „Čí je koláč?“ Hrají ji manažeři korporací, společníci (akcionáři) a věřitelé. Někdy i investoři.

Povinně hrají hru manažeři. To oni nakládají s aktivy korporace a mají zákonnou povinnost provádět testy insolvence. Znovu a znovu si musejí zodpovídat otázku, zda spravují zdravou společnost nebo společnost ohroženou úpadkem. Zákon ukládá manažerům finančně nezdravých korporací řadu povinností. Mimo jiné jim zakazuje distribuovat majetek společníkům a vyplácet dividendy, ale nejen to. Nová pravidla správy korporací vytvářejí domněnku, že členové statutárního orgánu, kteří souhlasili s vyplacením podílu na zisku v rozporu se zákonem, nejednali s péčí řádného hospodáře.[25] Oni musejí prokázat opak. Když neunesou důkazní břemeno, vychází se z toho, že porušili svou povinnost. Na to navazuje pravidlo, že soud může v případě pozdějšího úpadku korporace rozhodnout o návrh insolvenčního správce nebo věřitele, že člen nebo bývalý člen statutárního orgánu ručí za závazky korporace. Rozhodne tak, když manažer věděl nebo měl a mohl vědět, že je korporace v hrozícím úpadku a nečinil za účelem jeho odvrácení vše potřebné a rozumné předpokládatelné.[26] O takovou situaci půjde vždy, když vedení společnosti rezignuje na zpracování testu insolvence nebo na něj nenaváže kvalifikovanou rozhodovací analýzou, podle které jedná.

Nová úprava vlastně posouvá na časové ose k dřívějšímu datu neomezenou odpovědnost manažerů za závazky korporace dosud upravenou až pro případ nepodání nebo opožděného podání insolvenčního návrhu.[27] Manažeři tak mají v pomyslné hře o koláč dvojitou motivaci. Na jedné straně jim jde o to, zachovat si pozici a benefity. Na druhé straně jim jde o to, vyloučit svou neomezenou osobní odpovědnost. Někdy mohou být tyto jejich zájmy v rozporu. Například když manažeři v důsledku pozitivního testu insolvence přicházejí o bonusy (tantiémy).

Dále hru hrají společníci. Bylo by chybou domnívat se, že jde o pasivní hráče, kteří jen trpělivě čekají na svůj díl koláče. Velmi často aktivně řídí „své“ korporace nebo v nich jinak prosazují svůj vliv. Je to dáno i tím, že u nás převládají rodinné firmy a společnosti s homogenní kapitálovou strukturou.

Situaci, kdy společník využije svého vlivu ve společnosti a přispěje k její insolvenční, řeší různé právní řády. Anglické právo zná speciální skutkovou podstatu počínající v protahování krizové situace. Nejenom manažeři, ale i společníci odpovídají za škodu, kterou způsobí tím, že dopustí snížení vyhlídek věřitelů na uspokojení

jejich pohledávek. Hovoří se o protržení firemního závoje, které představuje výjimku z principu majetkové samostatnosti korporace. Německo zná zase koncept odpovědnosti společníka za zničení společnosti. Vyžaduje po společníkovi ohled na zájmy společnosti. Ten chybí, pokud se společnost stane insolventní z důvodu zasahování společníka do jejího majetku tak, že není schopna dostát svým závazkům. Společník musí v takovém případě nahradit škodu vyrovnávající trvalé poškození společnosti. Německé soudy přešly postupně od konceptu vnější odpovědnosti, kdy nároky uplatňují přímo věřitelé, ke konceptu vnitřní odpovědnosti, kdy má aktivní legitimaci insolvenční správce. Inspirovaly se původní francouzskou a současnou italskou a španělskou úpravou žaloby na doplnění pasiv.

Český zákon o obchodních korporacích se vydal touto cestou, že vytvořil konstrukci vlivné a ovládací osoby a pracuje souběžně s konceptem vnitřní i vnější odpovědnosti. Uplatňuje-li někdo svůj zájem jako vlivná nebo ovládací osoba, což bude typicky společník, soud může v případě pozdějšího úpadku korporace na návrh insolvenčního správce nebo věřitele rozhodnout o tom, že ručí za všechny závazky korporace. [28] Motivace společníků je v zásadě stejná jako u manažerů. Na jedné straně usilují o aktiva korporace, na druhé straně se chtějí vyhnout neomezené osobní odpovědnosti za její dluhy.

Mezi hráče o koláč patří logicky věřitelé. Jejich pozice jsou ale různé. Z praktického pohledu je můžeme rozdělit na dvě skupiny, na věřitele s vlivem a věřitele bez vlivu. Již použitá terminologie naznačuje, že někteří věřitelé mohou mít status vlivné osoby, jak o něm byla řeč výše a mohou aktivně ovlivňovat dělu koláče. Interními věřiteli s vlivem bývají sami společníci korporace, kteří mívají pohledávky z titulu práva na výplatu dividend, případně z jiných titulů. Mezi externími věřiteli figuruje nejčastěji jako vlivný věřitel banka. Naproti tomu bez vlivu bývá nehomogenní skupina obchodních věřitelů, i když v jednotlivých konkrétních případech tomu může být jinak. Jako věřitelé s různou mírou vlivu se ve hře pravidelně objevují stát, dodavatelé energií a zaměstnanci. Čím větší má věřitel pohledávku a vliv, tím silnější má zpravidla zájem na testování finančního zdraví svého dlužníka. Získává tím informace o dobytosti své pohledávky.

Všichni věřitelé jsou motivováni zájmem na inkasu pohledávek. Vlivní věřitelé mají současně zájem na omezení své odpovědnosti a odpovědnosti svých manažerů. Zejména banky mají reálnou možnost ovlivňovat počínání korporátních dlužníků a směřovat je v těžkých dobách k finančním a jiným formám restrukturalizace. Právní úprava k nim ale není vstřícná a přináší jim a jejich manažerům značná rizika, když se podílejí na neformální restrukturalizaci korporace s pozitivním testem insolvence.[29]

Banky a některé další finanční instituce musejí povinně testovat finanční zdraví svých korporátních dlužníků nejméně jednou za čtvrt roku. Platí to podle nově nastavených pravidel stratifikace pohledávek, a to již pro druhý stupeň z pětistupňové škály, pro tzv. sledované pohledávky.[30]

A konečně nesmíme zapomenout na poslední hráče naší hry, na investory, kteří „čekají za bukem“ na převzetí a ovládnutí cizích korporací. Investorům mohou testy insolvence signalizovat zajímavou investiční příležitost. To se ostatně zřejmě stalo i v případě Sazky. Problematika M&A transakcí a investic do „distressed“ aktiv ale přesahuje možnosti tohoto článku.[31]

Čí je koláč?

Odpovědnost za testování cizích korporací mají manažeři bank a dalších finančních institucí. Povinnost testovat své korporace mají jejich manažeři. Abychom správně zodpověděli otázku, čí je koláč, musejí se testy provádět férově. Nesmí se stavět Potěmkinovy vesnice. Pro interní manažery korporací je to těžké zejména u rodinných firem, ve kterých společník současně vykonává funkci jednatele, nebo u korporací, kde majoritní akcionář ovládá představenstvo. V těchto případech je paralyzován systém dvojitý kontrola, která má probíhat nejen na úrovni vlastnické, ale i na úrovni manažerské. Testy také nejsou objektivní, když na jejich výsledku přímo závisí dividendy, tantiémy anebo jiné odměny těch, kdo je zpracovávají.

Mají-li testy insolvence správně rozdělit koláč a současně chránit manažery bank a korporací, musejí být provedeny nezávisle. Podstatou testů je hodnocení rizika materiálního úpadku a (hypotetická) projekce stavu korporace do poměrů insolvenčního řízení. Proto je velkou výhodou externích právnických a poradenských firem, které testy provádějí, mají-li v týmu zkušené insolvenční správce, kteří znají reálnou praxi českých soudů.[32]

Čím je test insolvence proveden realističtější, tím jasněji ukáže, čí má být koláč. To je ale jen začátek příběhu. Až kvalifikovaná rozhodovací analýza[33] a konkrétní postup jednotlivých hráčů rozhodne o tom, jaký díl koláče skutečně získají manažeři, společníci, věřitelé anebo noví investoři. ●

JUDr. Michal Žižlavský,
insolvenční správce se zvláštním povolením
pro řešení úpadku korporací, advokát
ŽIŽLAVSKÝ, advokátní kancelář s.r.o.

Poznámky

* Tento text je přetištěn z časopisu Bulletin advokacie č. 3/2015 a podstatným způsobem rozšiřuje informace o testech insolvenční publikované v EPRAVO.CZ MAGAZINE č. 1/2015.

- [1] Teorie her je jinak poměrně náročná disciplína aplikované matematiky, která analyzuje široké spektrum konfliktních rozhodovacích situací, které mohou nastat kdekoli, kde dochází ke střetu zájmů. Disciplína jako taková vznikla v roce 1944 vydáním publikace Theory of Games and Economic Behavior Johna von Neumanna a Oskara Morgensterna (zdroj: Wikipedie).
- [2] Plzák, Miroslav: Tušení o lidské duši. 2. vydání. Praha: MOTTO, 2011, s. 45 a 36.
- [3] Přesný název byl Sazka, a.s. Dnes je společnost po převodu podniku na investora přejmenována na SALEZA, a.s. Pro zjednodušení je řeč pouze o Sazce, která však tvořila jednu skupinu se společností BESTSPORT akciová společnost. Finanční výkazy obou společností jsou zveřejňovány jako konsolidované. Insolvenční řízení SALEZA, a.s. probíhá u Městského soudu v Praze pod sp.zn. MSPH 60 INS 628/2011 a insolvenční řízení BESTSPORT akciová společnost probíhá u téhož soudu pod sp.zn. MSPH 89 INS 5393 / 2011.
- [4] Kromě plateb ČSTV Sazka přispívala ještě některým dalším tělovýchovným a sportovním sdružením.
- [5] Jde jen o odhad. Celkové vyčíslení úroků je problematické s ohledem na opakované změny výše úroků v důsledku mechanismů jejich zajištění a změnu režimu úroků v rámci insolvenčního řízení. Samotná jistina se pohybovala podle různých zdrojů mezi 5 až 7 miliardami korun.
- [6] Vyjádření JUDr. Josefa Cupy pro Českou televizi po druhém přezkumném jednání konaném ve věci dlužníka Sazka, dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/ekonomika/153357-spravce-sazky-neuznal-sestimiliardovou-pohledavku-bestsportu/>. Ve věci se dle insolvenčního rejstříku konalo ještě poslední – třetí přezkumné jednání, při kterém však nedošlo k významnější změně objemu přihlášených pohledávek, jak plyne z protokolu ze zvláštního přezkumného jednání (SALEZA, B-865). Objem zjištěných pohledávek věřitelů se ještě mohl dále změnit v návaznosti na výsledek vedených incidenčních sporů či nenaplnění podmínek u pohledávek vázaných na podmínky.
- [7] Sdělení insolvenčního správce k dotazu soudu ohledně znaleckého posudku, zveřejněné v insolvenčním rejstříku (SALEZA, B-620). Ocenění znělo na částku 3,580 miliardy korun.
- [8] Sdělení insolvenčního správce zveřejněné v insolvenčním rejstříku (SALEZA, B-621), jehož přílohou je smlouva o prodeji podniku uzavřená dne 26.9.2011 mezi insolvenčním správcem dlužníka SAZKA, a.s. a společností Sázková kancelář, a.s., která koupila po proběhlém výběrovém řízení podnik Sazky za 3,810 miliardy korun.
- [9] Tisková zpráva ČSTV ze dne 15.4.2013, dostupná na: <http://www.cuscz.cz/files/4530TY.pdf>.
- [10] Všechna uvedená čísla jsou orientační. Manažeri Sazky vytvořili složitou strukturu vlastnických i závazkových vztahů mezi sesterskými společnostmi Sazka a BESTSPORT, jejichž úplný popis přesahuje možnosti tohoto článku. Společnost Sazky například sama nevladnula O2 arenu, ač ji financovala. Ohledně společnosti BESTSPORT probíhá samostatné insolvenční řízení, ve kterém byli věřitelé uspokojeni formou D/E swapu, spočívajícího ve vložení podniku do SPV společnosti, na které získali věřitelé účast. Hodnota podniku BESTSPORT byla znaleckým posudkem stanovena na 1,7 miliardy korun – viz usnesení Městského soudu v Praze o ceně majetkové podstaty, zveřejněné v insolvenčním rejstříku (BESTSPORT, B-89).
- [11] Pokorná, Jarmila: Zákon o obchodních korporacích: Komentář (§40), Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2014, čerpáno z databáze ASPI.
- [12] Při ročním testu jde o poslední rok (testy se ale mohou týkat různých období s ohledem na účel konkrétního testu).
- [13] Při ročním testu jde o výsledek hospodaření minulých let.
- [14] Toto kritérium platí jen pro akciové společnosti, kde se nad rámec nové úpravy současně nadále (na rozdíl od společností s ručením omezeným), počítá s vazbou ochrany věřitelů na základní kapitál.
- [15] Ale i řada dalších podrobnějších otázek, které přesahují možnosti tohoto článku a které se týkají (podle účelu testu a typu korporace) například fungování pracovního kapitálu, dobytosti pohledávek, kvality hlavních produktů korporace, rentability kapitálu, ukazatele věřitelského rizika a podobně.
- [16] Viz obchodní rejstřík dostupný na: www.justice.cz (záznamy ve sbírce listin ohledně společnosti SALEZA, a.s.).
- [17] Krátkodobé konsolidované závazky Sazky činily v roce 2006 cca 3,4 miliardy Kč, v roce 2007 cca 2,8 miliardy Kč a v roce 2008 cca 3,4 miliardy Kč a její konsolidovaná krátkodobá aktiva činila v roce 2006 cca 2,2 miliardy Kč, v roce 2007 1,7 miliardy Kč a v roce 2008 1,9 miliardy Kč.
- [18] Kislingerová, Eva: Sedm smrtelných hříchů podniků. Úpadek a etika managementu. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2013, s. 99 a 101.
- [19] Cena za její podnik, zpeněžený v insolvenčním řízení.
- [20] Dle konsolidované účetní závěrky v roce 2007 10,6 miliard korun, v roce 2008 11,2 miliard korun a v insolvenčním řízení byly zjištěny ve výši cca 12 miliard korun.
- [21] To platí, i kdybychom místo hodnoty majetku Sazky ve výši 3,8 miliard Kč použili hodnotu o cca 2 miliardy vyšší s přihlédnutím k hodnotě podniku BESTSPORT ve výši cca 1,7 miliard Kč (hodnota podniku dle usnesení o ceně majetkové podstaty, BESTSPORT, B-89 – vklad do společnosti BSS Arena) a hodnotě regresní pohledávky za Sazkou ve výši cca 360 milionů Kč (viz reorganizační plán, čl. 10.1.2, str. 9, BESTSPORT, B-129 – vklad do společnosti BSS Services), což činí cca 2 miliardy Kč.
- [22] S ohledem na to, že případ Sazky je použit jen pro ilustraci, není zde dále rozebírána otázka titulu plateb ve prospěch akcionářů Sazky.
- [23] Miroslav Plzák: Tušení o lidské duši. 2. vydání. Praha: MOTTO, 2011, s. 31.
- [24] Při této úvaze již zohledňuji skutečnost, že v případě zpeněžení podniku (závodu) v rámci insolvenčního řízení nepřechází na kupujícího starý dluh. K prodeji došlo sice později než v roce 2007, ale hlavní parametry podniku (aktiv a pasiv Sazky) ve mezidobí zásadním způsobem nezměnily.
- [25] § 34 odst. 3 in fine zákona o obchodních korporacích.
- [26] § 68 odst. 1 zákona o obchodních korporacích.
- [27] § 99 insolvenčního zákona.
- [28] Z tohoto pohledu je klíčové ustanovení § 76 odst. 3 ve vazbě na ustanovení § 68 zákona o obchodních korporacích.
- [29] Například viz Richter, Tomáš: Chybějící článek řetězu: podpora neformální restrukturalizace v českém insolvenčním právu. Obchodněprávní revue 11-12/2014, s. 311 an.
- [30] Viz § 81 odst. 4 a § 83 odst. 5 vyhlášky č. 163/2014 Sb. o výkonu činnosti bank, spořitelních a úvěrních družstev a obchodníků s cennými papíry.
- [31] Z tohoto pohledu popsal příběh Sazky zajímavě Ing. Luboš Smrčka, CSc. ve své knize „Ovládnutí a převzetí firem“, vydané nakladatelstvím C.H. Beck v Praze, 2013, s. 124 – 133.
- [32] Viz například <http://www.asis.cz/Clenove/>
- [33] Viz <http://www.insolside.com/>

Vybrané aspekty koupě závodu z majetkové podstaty společnosti v konkursu

Koupě obchodního závodu („závod“) z majetkové podstaty společnosti v konkursu je unikátní příležitostí pro investora k získání aktiv zavedené společnosti s měřitelným potenciálem.

Investor nemusí sám vytvářet vlastní aktiva, budovat závod a nemusí ani podstupovat standardní akviziční proces nutný ke koupi podílů nebo akcií cílové společnosti či přímo jejího závodu. Takový proces je často zdłużavý a nezřídka nevede ke kýženému výsledku. I pokud je akvizice úspěšná, kupující je často odkázán na záruky prodávajícího a na vlastní zjištění o tom, zda společnost či závod je ve stavu deklarovaném prodávajícím. Nabytí závodu společností v konkursu je naopak relativně rychlým procesem, který mnohá rizika standardní akvizice minimalizuje, zejména co se týče možných problémů souvisejících s přechodem práv a povinností na kupujícího. Cílem následujícího článku je tato pozitiva, jakož i negativa a vybraná specifika takového procesu předestřít a vyhodnotit.

Závod

Závod (dříve „podnik“) je kompletně upraven ustanoveními nového občanského zákoníku („NOZ“). NOZ závod nejen definuje a vymezuje jeho rozsah, ale taktéž upravuje dispozice se závodem, resp. s jeho částí. Koupě závodu již není svébytným smluvním typem, jako tomu bylo ve zrušeném obchodním zákoníku, ale nově se jedná o zvláštní typ kupní smlouvy, který je vymezen necelou desítkou paragrafů NOZ (§ 2175 a násl. NOZ). Krom koupě závodu

je v NOZ upraven taktéž pacht závodu. Ani u pachtu závodu se přitom nejedná o zvláštní smluvní typ, ale pouze o zvláštní typ pachtu (§ 2349 a násl. NOZ).

Jak již bylo v úvodu částečně nastíněno, jednou z nejdůležitějších otázek při akvizicích společností je záležitost přechodu práv a povinností a s tím souvisejících rizik. Nejinak tomu je u koupě závodu. Otázka přechodu závazkových vztahů, zejména dluhů, je stěžejní jak pro prodávajícího, tak pochopitelně i pro kupujícího.

Obecnou zásadou NOZ je, že ten, kdo nabývá vlastnické právo, nabude také práva a povinnosti s věcí spojená (§ 1106 NOZ). Krom uvedeného rovněž platí, že nabyvatel vlastnického práva přejímá vždy také závady zapsané ve veřejném rejstříku; jiné závady přejímá, pokud je mohl a měl z okolností zjistit, pokud tak bylo smluvně ujednáno, anebo stanoví-li tak zákon. Pokud jde při koupi o převzetí veškerého majetku nebo jeho části, kupující se spolu s prodávajícím stává solidárním dlužníkem dluhů s majetkem souvisejících (§ 1893 NOZ).

Uvedená zásada, stanovující, že od majetku nelze oddělovat s ním související dluhy, se obdobně aplikuje také u převodu práv a povinností při koupi závodu. Podle § 2177 NOZ platí, že převodem závodu se převádějí závazky k předmětnému závodu náležící, u dluhu však jen ty, o kterých kupující věděl nebo mohl vědět. NOZ zároveň umožňuje, aby si smluvní strany ujednaly, které závazky budou součástí převodu závodu, a které naopak budou z převodu vyčleněny a na kupujícího nepřejdou.[1] Ačkoliv je nová právní úprava v tomto ohledu zřetelně liberálnější, je otázkou, zdali smluvní strany budou mít vůbec zájem tohoto liberálního pojetí dle NOZ využívat a budou chtít ze závodu vyčlenit některé jeho části. Dá se spíše předpokládat, že při akvizicích závodů bude převáděn závod jako celek, tedy včetně všech s ním souvisejících závazků. Pokud bude mít prodávající záměr závod převést, jistě pro něj nebude smysluplné, aby po prodeji závodu zůstal stále dlužníkem být jen některých dluhů spojených se závodem.

Koupě závodu z majetkové podstaty

Kromě standardní koupě závodu dle NOZ existuje také jedna specifická varianta tohoto smluvního typu. Tímto zvláštním způsobem koupě závodu je koupě závodu z majetkové podstaty dlužníka v režimu, který je modifikován ustanoveními insolvenčního zákona („IZ“). IZ stanovuje způsob zpeněžování závodu, schvalovací proces, omezuje okruh možných kupujících závodu dlužníka, ale především definuje věcný rozsah zpeněžovaného (prodáváného) závodu, což je pro kupujícího zásadní parametr.

IZ umožňuje, aby zpeněžování majetkové podstaty dlužníka v konkursu bylo realizováno jedinou smlouvou. Veškerý majetek dlužníka tak může být zpeněžen v jednom kroku (en bloc). V praxi je však pravděpodobnější, že jedinou smlouvou bude zpeněžen pouze právě závod (nebo jeho část) a ostatní majetek dlužníka se závodem nesouvisející bude zpeněžen zvlášť (po částech).

Zpeněžování samotné je možné uskutečnit trojím způsobem (§ 286 IZ). Ve veřejné dražbě, prodejem mimo dražbu (např. ve výběrovém řízení) a taktéž prodejem dlužníkovra majetku podle ustanovení občanského soudního řádu („OSŘ“) o výkonu rozhodnutí. V praxi se lze spíše setkat s prvními dvěma možnostmi. Zpeněžování výkonem rozhodnutí dle OSŘ je z hlediska četnosti marginální a pro rozsáhlé majetkové podstaty spíše nevhodný způsob zpeněžování. O způsobu zpeněžení pak rozhoduje se souhlasem věřitelského výboru insolvenční správce, přičemž s prodejem mimo dražbu musí navíc souhlasit i insolvenční soud.

Věcný rozsah zpeněžovaného závodu

Jak bylo uvedeno výše, za standardních okolností závod přechází na nabyvatele včetně dluhů náležících k závodu, s výjimkou dluhů, o kterých nabyvatel nevěděl a jejichž existenci nemo-

hl rozumně očekávat. Tento obecný režim NOZ se v uvedeném případě uplatní pouze zčásti.

Převod dluhů

V insolvenčním řízení obecně platí odlišná zásada o tom, že na nabyvatele nepřecházejí právní závady, které vážnou na majetku náležejícím do majetkové podstaty dlužníka (viz např. § 283 odst. 5 IZ). Tato zásada je při koupi závodu promítnuta do § 291 IZ, který stanoví, že na nabyvatele koupi závodu přecházejí všech práva a povinnosti, na které se prodej vztahuje, včetně práv a povinností vyplývajících z pracovněprávních vztahů k zaměstnancům dlužníka podniku, s výjimkou pohledávek proti dlužníku (úpadci) vzniklých do účinnosti smlouvy. To znamená jediné – závod na nabyvatele přechází oprostěn ode všech dluhů vzniklých před datem účinnosti smlouvy o koupi závodu, tj. přede dnem zveřejnění údaje o založení dokladu o koupi závodu do sbírky listin obchodního rejstříku. Oproti obecnému režimu NOZ tedy nedojde ke kumulativní intercesi ex lege a dříve vzniklé dluhy na kupujícího nepřejdou. Závod, potažmo jeho nabyvatel, sice unikne dluhům se závodem spojeným, to však neznamená, že by tyto dluhy přímo zanikly. Dluhy, které byly v insolvenčním řízení přihlášeny, se poměrným způsobem uspokojí v rámci rozvrhového řízení, a dluhy vzniklé v průběhu insolvenčního řízení budou insolvenčním správcem uspokojovány v režimu pohledávek za majetkovou podstatou.

Kromě dluhů na kupujícího nepřejdou ani další právní závady vážnoucí na závodu, kupříkladu věcná břemena (s výjimkou služebnosti a reálných břemen, které naopak přecházejí spolu se závodem).

Běžící smlouvy

Zatímco dluhy na nabyvatele nepřecházejí, samotné závazky ze smluv, tj. běžící smlouvy, na kupujícího přecházejí a nabyvatel je převezme ke dni účinnosti smlouvy. Pakliže se nabyvatel ujme běžících závodu, příp. závodu s omezeným provozem, tak rovněž musí počítat s tím, že od prvního dne účinnosti smlouvy mu mohou začít vznikat další povinnosti. Typicky se bude jednat o povinnosti vzniklé z pracovněprávních vztahů či o jiné povinnosti ze smluv zabezpečujících provoz závodu.

Koupě závodu je považována za jeden z případů převodu činnosti zaměstnavatele. Účinností smlouvy o koupi závodu tak na kupujícího přecházejí práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů a kupující se stává zaměstnavatelem dosavadních zaměstnanců závodu. Dluhy vůči zaměstnancům sice na kupujícího

nepřecházejí, nicméně ten může být zatížen i závazky vznikajícími až po převzetí závodu kupujícím. Typicky se může jednat o nadstandardní nárokové odměny zaměstnanců vyplývající z individuálních pracovních nebo kolektivních smluv, které často zaměstnancům garantují vysoká peněžitá plnění zatěžující závod. Jiným příkladem mohou být závazky s odloženou účinností (odstupné pro bývalé zaměstnance apod.) nebo závazky vyplývající z nevýhodných a obtížně ukončitelných smluvních vztahů.

Právě z tohoto důvodu je tak klíčové provést před transakcí (právní) due diligence, na základě kterého kupující získá tolik potřebnou představu o rozsahu přecházejících závazků včetně identifikace možných rizik. Pokud tak kupující neučiní a zevrubnou právní prověrku neprovede, může být po nabytí závodu nepříjemně překvapen poté, co zjistí skutečnou potenciálně ohrožující provoz závodu.

Živnostenská oprávnění

Další průvodní komplikace při koupi závodu tkví v nemožnosti převést některá povolení veřejnoprávní povahy, která se váží přímo na osobu insolvenčního dlužníka. Nabyvatel při koupi získává pouze závod, nikoliv celou společnost insolvenčního dlužníka, nemůže tedy například převzít živnostenská oprávnění, která insolvenční dlužník k provozu závodu získal. Pokud tedy závod vyvíjel činnost na základě některých speciálních živností, kterými však kupující nedisponuje, bude kupující muset současně s akvizicí závodu řešit i tuto otázku a potřebná živnostenská oprávnění získat.

Práva vyplývající z duševního vlastnictví

Obdobnou komplikací následného provozu závodu kupujícím mohou být komplikace spojené s přechodem některých práv z duševního vlastnictví. Práva z duševního vlastnictví věcněprávního charakteru (např. ochranné známky či patenty) problém nečiní, jelikož na kupujícího přecházejí automaticky a kupující je může dnem účinnosti převodu začít využívat a okamžitě z nich profitovat při provozu závodu. U práv z duševního vlastnictví obligačního charakteru je situace složitější. Zákon tato práva sice z převodu na kupujícího nevylučuje, nicméně jejich převod je často vyloučen již samotnou smlouvou, na základě které insolvenční dlužník tato práva (např. softwarové licence) využíval. Stejnou konsekvenci bude mít i situace, kdy převod práva bude vylučovat přímo jeho povaha (§ 2178 NOZ).

Shrnutí

Závod zpeněžovaný v rámci konkursu je z hlediska věcného rozsahu užší než závod definovaný NOZ. Kupující závodu není ochuzen o žádnou jeho část, ba naopak. Závod na nového vlastníka přechází bez dluhů vzniklých do okamžiku nabytí závodu novým vlastníkem. Dluhy vzniklé do zahájení insolvenčního řízení se uspokojují z výtěžku zpeněžování majetkové podstaty a dluhy vzniklé v průběhu insolvenčního řízení se hradí přímo z majetkové podstaty.

Koupě závodu insolvenčního dlužníka je tak zajímavou příležitostí pro investora k získání cizích aktiv při zachování ochrany před dluhy spojenými se závodem či případným ručením za dluhy závodu, které je taktéž vyloučeno. K zajímavosti takové transakce navíc přispívá i stále vzrůstající počet obchodních společností, které se ocitají v insolvenční spirále. Koupě takového závodu tak není ojedinělou příležitostí, ale naopak poměrně častou.

Kromě nesporných výhod spojených s nepřejímáním dřívějších závad a dluhů je však nutno pamatovat i na rizika s transakcí spojená. Na kupujícího nepřecházejí živnostenská oprávnění či některá práva vyplývající z duševního vlastnictví a naopak na něj přecházejí služebnosti a reálná břemena související se závodem.

Věcný rozsah převáděného závodu významně ovlivňuje i rozsah due diligence prováděného před koupi závodu. Nelze sice tvrdit, že by právní due diligence nebylo vůbec třeba, ale s ohledem na rozsah převáděného závodu nemusí být ani právní prověrka natolik rozsáhlá. Nejde jen o to, že závod je chráněn před dřívějšími dluhy a jinými právními závadami, ale i o to, že prostý počet převáděných závazků bude u závodu nabyvaného z majetkové podstaty s velkou pravděpodobností menší než u „zdravé“ společnosti. Pokud se však uvedená rizika podaří identifikovat a eliminovat, kupující může získat profitabilní závod, který může relativně snadno začlenit do vlastních struktur. ●

Pavel Ondrák, junior lawyer

Pavla Vodička Grosová, attorney at law

HÁJEK ZRZAVECKÝ advokátní kancelář, s.r.o.

HÁJEK ZRZAVECKÝ

Poznámka

[1] V zájmu prodávajícího tak zcela jistě bude, aby zejména všechny dluhy byly v kupní smlouvě specifikovány a přešly spolu se závodem na kupujícího.

Děkujeme
naším klientům

Vítěz kategorií:

Řešení sporů a arbitráže
Právo informačních technologií

Společnost **MT Legal s.r.o.**, advokátní kancelář poskytuje komplexní právní a poradenské služby pro veřejný a soukromý sektor v rámci celé České republiky, a to prostřednictvím svých více jak 20 právních specialistů.

MT Legal s.r.o., advokátní kancelář

PRAHA
Karolíny Světlé 25, 110 00 Praha 1
tel.: +420 222 866 555

BRNO
Jakubská 121/1, 602 00 Brno 2
tel.: +420 542 210 351

OSTRAVA
Bukovanského 30, 710 00 Ostrava
tel.: +420 596 629 503

email: info@mt-legal.com
www.mt-legal.com

NABÍZENÉ SLUŽBY

- komplexní právní poradenství
- poradenství dodavatelům a zadavatelům veřejných zakázek
- kontrola nabídek dodavatelů, administrace zadávacích a koncesních řízení
- zpracování právních rozborů a analýz
- zastupování v soudních, správních a arbitrážních řízeních
- přednášková činnost, metodická podpora

HLAVNÍ SPECIALIZACE

- právo veřejného investování (veřejné zakázky, koncese, projekty PPP, veřejná podpora, strukturální fondy EU)
- právo EU
- právo duševního vlastnictví, právo ICT
- energetické právo
- stavební právo
- horní právo
- právo životního prostředí
- zdravotnické právo
- vodní a lesnické právo
- právo obchodní, občanské, správní, pracovní
- arbitráže a investiční spory

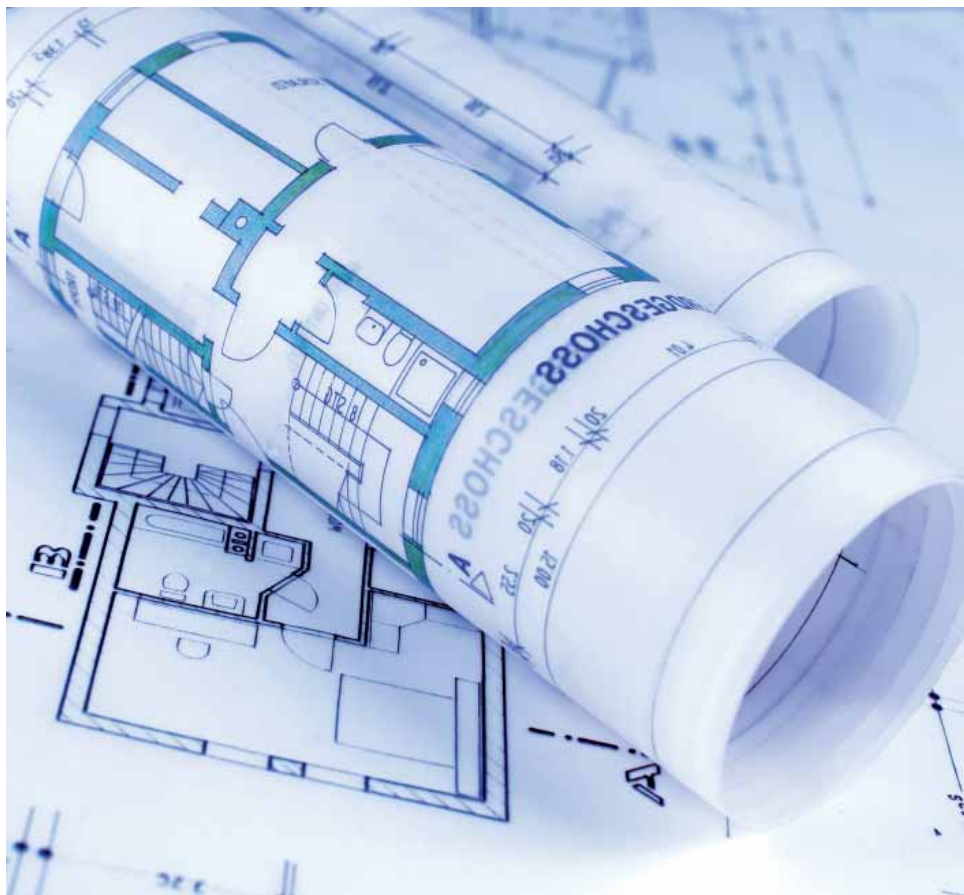
Přezkum závazného stanoviska a opravné prostředky proti němu

„Závazné stanovisko“ – pojem, který je pro mnoho účastníků správních řízení noční můrou. Velmi důležité postavení mají závazná stanoviska v oblasti památkové péče pro účely stavebních řízení. Důvodem je, že pro realizaci stavebního záměru potřebuje stavebník příslušné rozhodnutí stavebního úřadu (např. rozhodnutí o umístění stavby, stavební povolení, apod.), které však stavební úřad nevydá bez souhlasných závazných stanovisek dotčených správních orgánů.

Pokud některý z dotčených orgánů vydá závazné stanovisko, které není slučitelné s daným stavebním záměrem (např. stanoví, že daný záměr je pro oblast daného dotčeného orgánu nepřipustný), pak stavební úřad žádost stavebníka zamítne. Dotčenými orgány vydávajícími závazná stanoviska jsou například orgány ochrany ovzduší, přírody a také památkové péče.

Opravné prostředky proti závaznému stanovisku

Klíčovým problémem závazných stanovisek je, že nejsou správními rozhodnutími ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a z tohoto dů-

vodu proti nim není přípustný žádný samostatný opravný prostředek. Pokud tedy dojde k vydání závazného stanoviska neslučitelného se stavebním záměrem, pak musí stavebník vyčkat na rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí jeho žádosti. Až poté může proti rozhodnutí stavebního úřadu podat opravný prostředek a napadnout obsah závazného stanoviska, které bylo podkladem zamítavého rozhodnutí stavebního úřadu.

Změna závazného stanoviska v přezkumném řízení

Může se jevit, že po vydání závazných stanovisek slučitelných se zamýšleným stavebním

záměrem má stavebník „vyhráno“. Bohužel, tak tomu není. Odhlédneme-li od případného odvolání jiného účastníka řízení proti rozhodnutí stavebního úřadu (jak je uvedeno výše), ke změně závazného stanoviska (často v neprospěch stavebníka) může dojít na základě § 149 odst. 5 správního řádu v rámci takzvaného přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu. V rámci takového přezkumného řízení může nadřízený správní orgán zrušit nebo změnit nezákonné závazné stanovisko.

V praxi často dochází k využívání přezkumného řízení a změnám závazných stanovisek ze strany Ministerstva kultury v oblasti posuzování stavebních záměrů z pohledu zájmů

státní památkové péče. Takový postup bývá pro stavebníky velmi nepříjemný. Nejčastěji totiž situace vypadá následovně: i) stavebník podal žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby či jiného podobného rozhodnutí; ii) získal závazná stanoviska dotčených orgánů, která k žádosti přiložil; iii) čeká na rozhodnutí stavebního úřadu; a iv) před rozhodnutím stavebního úřadu je stavebníkovi doručeno rozhodnutí ministerstva, kterým mění některé ze závazných stanovisek tak, že záměr je nepřijatelný. V některých případech je situace dokonce taková, že ministerstvo tímto způsobem změnilo závazné stanovisko až poté, co bylo vydáno požadované rozhodnutí stavebního úřadu. Za takové situace pak dochází k obnově řízení o žádosti, tedy k dalším procesním úkonům.

Možnosti obrany? Rozklad?

Podle ustanovení § 152 správního řádu je proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad (ministerstvo), ministr, státní tajemník ministerstva, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, přístupný rozklad. Rozklad je v zásadě obdobou odvolání a samotný správní řád stanoví v § 152 odst. 4, že nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.

Podle § 81 odst. 1 správního řádu může účastník podat odvolání proti rozhodnutí, pokud zákon nestanoví jinak. Relevantní ustanovení správního řádu obecně nevylučují možnost podání odvolání proti rozhodnutí v přezkumném řízení a taková odvolání jsou často podávána. Na první pohled se tedy jako nejjednodušší obrana proti rozhodnutí ministerstva o změně závazného stanoviska v přezkumném řízení jeví podat rozklad.

Stanovisko ministerstva – nepřijetelnost rozkladu

Bohužel, situace není tak jednoduchá, jak se může na první pohled zdát. Správní úřady (zejména Ministerstvo, resp. ministři kultury) totiž odvolání/rozklady proti rozhodnutím o změně závazných stanovisek v přezkumném řízení často zamítaly. Tento postup byl založen na závěru, že rozhodnutí o změně závazného stanoviska v přezkumném řízení je z materiálního hlediska také závazným stanoviskem, tudíž proti němu nelze podat odvolání/rozklad (jak je vysvětleno výše). Tento názor byl obsažen také v závěru poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu č. 122/2013[1] a potvrzen Nejvyšším správním soudem např. v jeho rozhodnutí sp.zn. 6 As 64/2012 ze dne 20. března 2013.

Posun v judikatuře?

Jelikož právo a judikatura se neustále vyvíjejí, i v tomto případě došlo k judikатурní odchylce Nejvyššího správního soudu oproti jeho výše uvedenému rozhodnutí z roku 2013. Dne 23. května 2014 totiž Nejvyšší správní soud vydal rozhodnutí sp.zn. 4 As 42/2014, v němž zaujal názor, že proti rozhodnutí o změně závazného stanoviska v přezkumném řízení je možné podat odvolání/rozklad. Skutkově byla situace de facto stejná jako v případě předchozího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Ministerstvo kultury v přezkumném řízení změnilo (zrušilo) závazné stanovisko dotčeného orgánu státní památkové péče, proti tomuto rozhodnutí byl podán rozklad, který ministr kultury následně zamítl. V obou případech byla podána správní žaloba stavebníka proti zamítnutí rozkladu a v obou případech byla žaloba odmítnuta jako nepřijatelná. Nicméně, ve druhém případě se Nejvyšší správní soud neztotožnil s argumentací Ministerstva kultury a došel k odlišnému závěru, než v jeho předchozím rozhodnutí z roku 2013.

V rozhodnutí z roku 2014 totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o změně/zrušení závazného stanoviska v přezkumném řízení je možné napadnout odvoláním. K tomuto Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „...Právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod je jedním z nejdůležitějších nástrojů ochrany před libovůlí při výkonu veřejné správy a je součástí mechanismu „brzd a protiváh“ vyvažujících vztah výkonu a soudní moci. Z tohoto důvodu je nutné jakékoli omezení přezkumu aktů veřejné správy vykládat restriktivně. Pokud zákon výslovně nevyloučí soudní přezkum aktu veřejné správy [srovnej § 68 písm. e) a § 70 písm. f) s. ř. s.] a dikce zákona nabízí více interpretačních variant, je nutné zvolit tu, která poskytuje největší míru ochrany. ... Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení dle § 149 odst. 5 správního řádu nelze vyloučit ze soudního přezkumu na základě úvahy, že se jedná materiálně o závazná stanoviska, jejichž přímý soudní přezkum je vyloučen ve smyslu výše citované judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.“

Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z roku 2014 tedy vyvrací argumentaci Ministerstva vnitra, Ministerstva kultury a dalších správních orgánů a klade důraz na ochranu práv stavebníků, když jim umožňuje bránit se odvoláním/rozkladem proti přezkumným rozhodnutím správních orgánů, která mění závazná stanoviska v neprospěch stavebníků. Nicméně, je otázkou, jakým směrem se bude ubírat další judikatura Nejvyššího správního soudu a zda Nejvyšší správní

soud na svém závěru obsaženém v rozhodnutí z roku 2014 setrvá. Například posuzování povahy závazných stanovisek a možnosti obrany proti nim bylo předmětem opakovaně se měnící judikatury správních soudů a až po delší době se judikatura Nejvyššího správního soudu v této věci ustálila. ●

Marek Bednář, advokát
Glatzová & Co., s.r.o.

GLATZOVA & Co.
Advokátní kancelář - Law firm

Poznámka

[1] Veřejně dostupný na [www](http://www.mvcr.cz/soubor/122-2013-pdf.aspx), k dispozici na <http://www.mvcr.cz/soubor/122-2013-pdf.aspx>

ALLEN & OVERY

International Law Firm of the Year

IFLR Europe awards 2015

Allen & Overy won the top IFLR Europe accolade along with six more team and deal awards at IFLR 2015 Europe awards.

ŠPENÁT V ZUBECH DĚSÍ!

Vyřešte své obavy ze zbytků
jídla pomocí moderního
mezizubního kartáčku
G.U.M Soft-Picks.

Tři VELIKOSTI; PRAKTICKÉ POUŽITÍ DO KAPSY; 40/80 kusů v BALENÍ;

*V prodeji ve vybraných lékárnách, v ordinacích zubních lékařů, síti prodejen **Profimed**, DM drogerie
a na www.profimed.cz.*

Nabytí vlastnického práva k předmětu díla

Okamžik nabytí vlastnického práva ke zhotovovanému dílu je významný zejména z hlediska určení, kdo nese nebezpečí nahodilé škody na věci, která je předmětem díla. Nebezpečí škody na věci totiž obecně nese vlastník věci, pokud ze zákona nebo ze smlouvy nevyplývá něco jiného.

Úprava smlouvy o dílo obsažená v novém občanském zákoníku[1] (dále jen „NOZ“) se do značné míry inspirovala úpravou doposud obsaženou v obchodním zákoníku[2] (dále jen „ObchZ“). Úprava dle NOZ však oproti úpravě dle ObchZ obsahuje určité odlišnosti, mimo jiné přináší také nová pravidla pro stanovení okamžiku nabytí vlastnického práva k věci, která je předmětem díla.

Nabytí vlastnického práva k předmětu díla podle ObchZ

Otázka nabytí vlastnického práva ke zhotovovanému dílu a přechodu nebezpečí na věc byla upravena v § 542 ObchZ.

Podle tohoto ustanovení nesl nebezpečí škody na zhotovované věci objednatel a byl jejím vlastníkem, jestliže zhotovitel zhotovoval věc u objednatele, na jeho pozemku nebo na pozemku, který objednatel opatřil. V ostatních případech (tj. vždy, když zhotovitel zhotovoval věc jinde než u objednatele či na jím určeném pozemku) nesl nebezpečí škody na zhotovované věci zhotovitel a byl také jejím vlastníkem.

Nabytí vlastnického práva k předmětu díla podle NOZ

NOZ jako základní kritérium pro určení okamžiku nabytí vlastnického práva k předmětu díla používá rozlišení, zda je předmětem díla věc určená jednotlivě nebo věc určená podle druhu, avšak s tím, že také zohledňuje, u koho je předmět díla zhotovován.

Podle § 2599 odst. 1 NOZ, „Je-li předmětem díla věc určená jednotlivě, nabývá k ní vlastnické

právo objednatel. To neplatí v případě, že zhotovitel zpracoval věc objednatele na jiném místě než u objednatele či na jeho pozemku nebo na pozemku, který objednatel opatřil, nebo že je hodnota díla stejná nebo vyšší než hodnota objednatelovy zpracované věci; tehdy nabývá vlastnické právo k předmětu díla zhotovitel.“

Ustanovení § 2599 odst. 2 NOZ pak stanoví, že „Je-li předmětem díla věc určená podle druhu,

nabývá k ní vlastnické právo zhotovitel. To neplatí v případě, že zhotovitel zhotovil věc u objednatele, na jeho pozemku nebo na pozemku, který objednatel opatřil; tehdy nabývá vlastnické právo objednatel.“

Komentář k NOZ[3] v této souvislosti shrnuje, že objednatel je obecně vlastníkem každé zhotovované věci (ať už jednotlivě či druhově určené), kterou zhotovitel zpracovává u objed-

natele, na jeho pozemku či na pozemku jím opatřeném, s výjimkou případu individuálně určené věci, pro niž platí, že hodnota díla je stejná nebo vyšší než hodnota objednatelovy zpracovávané věci; v takovém případě je vlastníkem věci zhotovitel, i když je zhotovována u objednatele, na jeho pozemku nebo na pozemku, který zhotovitel opatřil. Vedle toho se dle autorů komentáře zhotovitel stává vlastníkem každé zhotovované věci (ať už určené jednotlivě nebo druhově), jestliže ji zhotovil na jiném místě než u objednatele, jinde než na jeho pozemku či na pozemku, který objednatel opatřil.

Tento závěr však dle mého názoru není zcela přesný a nabytí vlastnického práva k předmětu díla nelze takto zjednodušit. Lze souhlasit s tím, že objednatel bude vlastníkem zhotovovaných věcí určených jak individuálně, tak druhově, pokud budou tyto zhotovovány na jeho pozemku či na pozemku jím opatřeném, samozřejmě s výjimkou případu, kdy bude zhotovitel do individuálně určeného díla zpracovávat věc objednatele, přičemž hodnota díla bude stejná nebo vyšší než hodnota zpracovávané věci. Nelze však již souhlasit s tím, že zhotovitel bude vlastníkem všech zhotovovaných věcí určených jednotlivě i druhově, jestliže zhotovitel tyto zhotovil na jiném místě než u objednatele, jinde než na jeho pozemku nebo na pozemku, který objednatel opatřil. Věta druhá § 2599 odst. 1 NOZ totiž přiznává zhotoviteli vlastnické právo k věci individuálně určené pouze v případě, že zhotovitel zpracovává věc objednatele. Z toho a contrario vyplývá, že vlastníkem individuálně určené věci, při jejímž zhotovení není zapracována věc objednatele, bude objednatel, byť by dílo bylo zhotovováno u zhotovitele, na jeho pozemku či na jiném místě, které neurčil objednatel.

Za této situace tak nová právní úprava vytváří stav, kdy je zhotovitel, který zhotovuje individuálně určené dílo ze svého materiálu, znevýhodněn oproti situaci, kdy by toto dílo vytvářel zapracováním objednatelům dodané věci. Bez jakéhokoliv logického zdůvodnění tak zde vzniká dle mého názoru paradoxní situace, kdy zhotovitel, který bude zhotovovat např. nábytek na zakázku na svém pozemku ze svého materiálu, nebude vlastníkem předmětu díla (nýbrž jím bude objednatel), zatímco v případě zhotovení stejného nábytku rovněž na pozemku zhotovitele, ovšem z materiálu dodaného objednatelům, bude vlastníkem zhotovitel. Zdá se pravděpodobné, že se nejedná o záměr zákonodárce, nýbrž o chybu legislativního textu.

Bez ohledu na uvedený závěr se vlastníkem předmětu díla, ke kterému měl až do jeho předání vlastnické právo zhotovitel, stane objednatel v okamžiku jeho převzetí. K tomuto okamžiku pak na objednatele přejde také ne-

bezpečí škody na věci, nestalo-li se tak již dříve (například na základě smlouvy).[4]

Vlastnické právo ke zhotovované stavbě

Otázkou je, jaká pravidla se použijí na určení vlastnického práva ke zhotovované stavbě. Podle komentáře k NOZ[5] se pro stanovení okamžiku nabytí vlastnického práva ke zhotovované stavbě uplatní stejná pravidla, která jsou stanovena v § 2599 NOZ.[6] Podle autorů tohoto komentáře by pak s poukazem na § 2599 NOZ pro stavby jako individuálně určené věci platilo, že je-li věc zhotovována na pozemku objednatele nebo na pozemku, který opatřil objednatel, bude vlastníkem věci od počátku objednatel, není-li hodnota předmětu díla stejná nebo vyšší než hodnota objednatelovy zpracovávané věci. Je-li však věc zhotovována jinde, např. na pozemku zhotovitele nebo jiného developera, byl by vlastníkem věci zhotovitel a nesl tak i nebezpečí škody na zhotovované věci.

Uvedené závěry však zřejmě opomijí zásadu superficies solo cedit (povrch ustupuje půdě), kterou NOZ zavedl a podle které platí, že stavby zřízené na pozemku jsou jeho součástí.[7] Ustanovení § 1084 odst. 1 NOZ pak v této souvislosti stanoví, že stavba zřízená na cizím pozemku připadá vlastníkovu pozemku. Vlastník pozemku je v takovém případě povinen nahradit osobě, která zřídila na cizím pozemku stavbu v dobré víře, účelně vynaložené náklady.

Při respektování této zásady bude tedy vlastníkem zhotovované stavby vždy vlastník pozemku (neboť NOZ již nadále nepřipouští rozdílný vlastnický režim k pozemku a stavbě na něm zřízené), a to bez ohledu na to, zda byla stavba zhotovitelem zhotovena na pozemku určeném objednatelům nebo na pozemku jiném, či bez ohledu na to, zda hodnota zhotovovaného díla (stavby) je vyšší než hodnota zpracovávané věci objednatele.

Co se týče nebezpečí škody na zhotovované věci, která je stavbou, obsahuje NOZ zvláštní úpravu. § 2624 NOZ v této souvislosti stanoví, že zhotovuje-li se objednateli stavba na objednávku, nese zhotovitel nebezpečí škody nebo zničení stavby až do jejího předání, ledaže by ke škodě došlo i jinak. Toto ustanovení je však dispozitivní a strany si mohou otázku přechodu nebezpečí škody na stavbě upravit odchylně.

Závěr

Otázka nabytí vlastnického práva k předmětu díla není v nové právní úpravě zcela jednoznačná. Ustanovení § 2599 NOZ bez zřejmého důvodu vytváří odchylný vlastnický režim k in-

dividuálně určenému dílu, které zhotovitel zhotovuje na jiném místě než u objednatele z materiálu dodaného objednatelům, oproti situaci, kdy zhotovitel toto dílo zhotovuje z materiálu vlastního. Toto ustanovení je však dispozitivní a strany si mohou otázku nabytí vlastnického práva ke zhotovované věci upravit odchylně, přičemž s ohledem na ne příliš šťastnou úpravu lze tento postup jen doporučit.

Co se týče nabytí vlastnického práva ke stavbě, je potřeba si uvědomit, že zhotovovaná stavba se stane vždy součástí pozemku (případně práva stavby), na němž je zhotovena, a vlastnické právo k ní tudíž nabude také vlastník tohoto pozemku (resp. práva stavby). Této skutečnosti by pak měly strany smlouvy o dílo přizpůsobit také okamžik přechodu nebezpečí škody na zhotovované stavbě. ●

Mgr. Pavel Janků, advokát
RANDA HAVEL LEGAL
 advokátní kancelář s.r.o.

RANDA HAVEL ■ LEGAL

Poznámky

- [1] Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
- [2] Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
- [3] Srov. Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1067.
- [4] § 2608 NOZ.
- [5] Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1122 a 1069.
- [6] Viz § 2623 NOZ: „Není-li dále stanoveno jinak, použijí se na smlouvu o úpravě nemovitě věci a na smlouvu o zhotovení, opravě nebo úpravě stavby ustanovení prvního oddílu tohoto dílu.“
- [7] § 506 odst. 1 NOZ.

| SPOJÍ SE S VÁMI MŮJ PRÁVNÍK.

Mobilní operátor mi vyúčtoval hovory, které jsem nikdy neuskutečnil. Řekli mi, že na pozdější reklamace nemůžou přece brát zřetel.

Mému synovi vytrhla zubařka zub, protože si myslela, že je mléčný. Měla jsem jí to prý říct hned.

V čistírně mi vysvětlovali, že zmenšený kabát je taky nositelný. Prý jsem to tam neměla dávat.

Moje kolo stálo 130 000 Kč, ale pojišťovna mi chtěla zaplatit jen 30 000 Kč. Neměl jsem si prý kupovat tak drahé kolo.

Přijel jsem do hotelu v Egyptě a až na místě jsme zjistili, že náš pokoj má nad sebou klimatizaci pro celý hotel. Měl jsem se prý zeptat dříve.

Už od roku 1995 poskytujeme právní pomoc a ušetřili jsme klientům téměř 600 milionů Kč. Bráníme slušné občany a firmy proti nespravedlnosti, nesmyslům, zvláštní byrokracii, nejasným podmínkám a neférovému přístupu. Jestli máte problém, jsme vaším řešením. Jsme odpovědí na otázky, které jste nepoložili. Zajistíme komplexní právní servis bez vynaložení dalších finančních prostředků, a někdy nemusí na právníky ani dojít. Stačí mít naši vizitku u sebe. Oni se leknou.

Vystřihněte si naši vizitku nebo si ji stáhněte přímo do svého mobilu s pomocí QR kódu.

Budete nás mít vždy po ruce.

tel.: 267 990 711
das@das.cz
www.das.cz

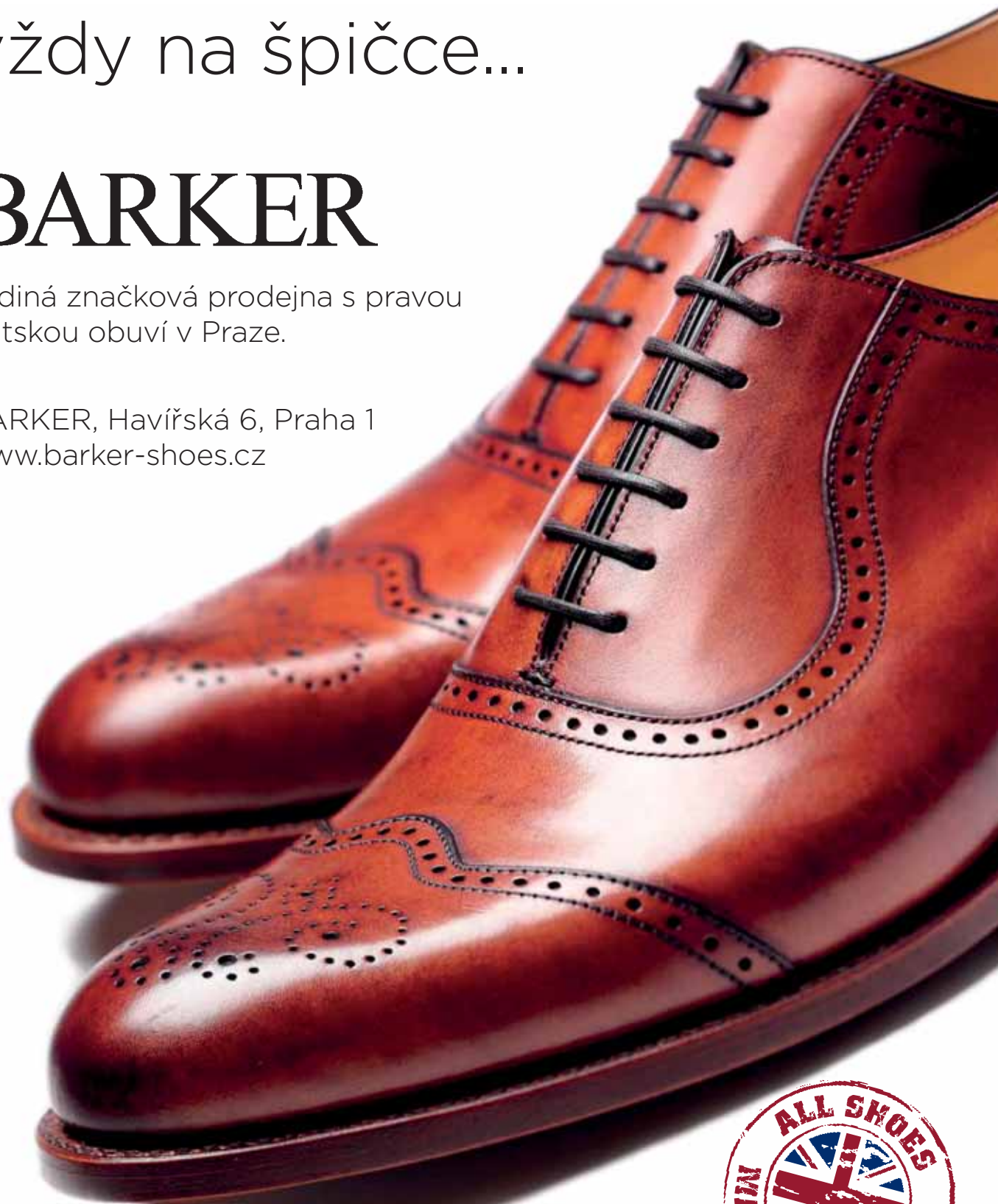
IST SUPER

To nejlepší hledejte
vždy na špičce...

BARKER

Jediná značková prodejna s pravou
britskou obuví v Praze.

BARKER, Havířská 6, Praha 1
www.barker-shoes.cz

Urychlí vzdání se práva na podání námitek uzavření smlouvy?

Netřeba jistě připomínat, že klíčovým právním institutem, kterým je možné čelit nezákonnému postupu zadavatele při zadávání veřejné zakázky, je podání zdůvodněných námitek ve smyslu ustanovení § 110 a násl. zákona č.137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v účinném znění (dále jen „ZVZ“). Tento článek si klade za cíl poukázat na rozhodovací praxi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) v souvislosti se vzdáním se práva na podání námitek a důsledky, které tento úkon má pro možnost zadavatele uzavřít smlouvu.

Úvodem lze shrnout, že námitky může podat jakýkoli dodavatel, který má nebo měl zájem o získání určité veřejné zakázky, a kterému v důsledku domnělého porušení zákona úkonem zadavatele hrozí nebo vznikla újma na jeho právech (srov. ustanovení § 110 odst. 1 ZVZ). Námitky pak sice lze podat proti všem úkonům zadavatele (srov. ustanovení

§ 110 odst. 2 ZVZ), ale jen v zákonem stanovených případech znamená běh lhůty pro podání námitek či samotné podání námitek i překážku pro uzavření smlouvy s vítězným uchazečem.

Mezi lhůty bránící uzavření smlouvy patří i ta pro podání námitek proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky. Lhůta trvá 15 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky dle ustanovení § 81 ZVZ, přičemž práva na podání těchto námitek se lze vzdát (srov. ustanovení § 110 odst. 8 ZVZ). Co se však stane v situaci, kdy se práva vzdají všichni uchazeči (tedy dodavatelé, kteří podali nabídku)? Může zadavatel uzavřít smlouvu?

Autor tohoto článku se nedomnívá, že by tato situace běžně nastala v případě, kdy jde o typ zadávacího řízení s větším počtem uchazečů, ale naopak ji můžeme vysledovat v situaci, kdy jde o tzv. jednacím řízení bez uveřejnění (dále také jen „JŘbU“) a uchazeč je pouze jeden. Typickým případem může být jednacím řízení bez uveřejnění použité z důvodu, kdy veřejná zakázka může být splněna z technických či uměleckých důvodů, z důvodu

ochrany výhradních práv nebo z důvodů vyplývajících ze zvláštního právního předpisu pouze jedním dodavatelem (srov. ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ). V takovém řízení je vždy právě jeden uchazeč a mohlo by se zdát, že pokud se tento uchazeč po rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky vzdá práva na podání námitek, není zde další subjekt, který by námitky mohl podat, a zadavateli tedy nic nebrání uzavřít smlouvu. Co když ale dané JŘbU nebylo uplatněno v souladu se zákonem a přeci jenom je zde subjekt, který se právem domnívá, že by daná veřejná zakázka mohla být splněna i jiným než vybraným uchazečem (např. z důvodu alternativní technologie)?

K této otázce se ve velmi zajímavém rozhodnutí č. j.: ÚOHS-R173/2012/VZ-18591/2013/310/MLr ze dne 27. září 2013 vyjádřil předseda Úřadu, kde bylo velmi jasně konstatováno, že oprávnění podat námitky, a to i proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, v JŘbU svědčí kterémukoliv dodavateli ve smyslu ustanovení § 110 odst. 1 ZVZ, tedy nejen tomu, který podal v jednacím řízení bez uveřejnění nabídku a zároveň jeho nabídka nebyla zadavatelem vybrána jako nejvhodnější

(neúspěšný uchazeč), ale dále také tomu dodavateli, který nabídku vůbec nepodal nebo ji nemožl objektivně podat, neboť nebyl vyzván zadavatelem k podání nabídky. Okolnost, že veřejná zakázka je zadávána v jednacím řízení bez uveřejnění, nemá vliv na možný a zákonný okruh stěžovatelů, resp. dodavatelů ve smyslu ustanovení § 110 odst. 1 ZVZ.

Institut vzdání se práva podat námitky proti rozhodnutí o výběru nevhodnější nabídky za účelem urychlení uzavření smlouvy se tak ve světle tohoto rozhodnutí stává poněkud nadbytečným, neboť být vzdáním se práva k podání námitek uplynula lhůta vítěznému uchazeči (či ostatním neúspěšným uchazečům, kteří se vzdali práva na podání námitek), z povahy věci zde existuje neurčitý počet jiných dodavatelů, kteří daný návrh mohou podat. A to i přesto, že o rozhodnutí vůbec nevěděli. Zadavatel tak uzavření smlouvy tím, že se všichni uchazeči (popřípadě jediný uchazeč) vzdají práva podat tyto námitky, nijak neurychlí.[1]

Jak tedy vyplývá z tohoto rozhodnutí, zadavatel musí zákonnou lhůtu pro podání námitek proti rozhodnutí o výběru nevhodnější nabídky respektovat i v rámci JŘbU, a tedy pokud by uzavřel smlouvu v této lhůtě, dopustil by se spáchání správního deliktu dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. d) ZVZ.

Otázkou, kterou bohužel Úřad v rámci své rozhodovací praxe nevyřešil[2], je, od jakého okamžiku bude tato lhůta běžet. Dikce zákona je v tomto ohledu jasná, když říká, že lhůta běží od okamžiku, kdy bylo oznámení o výběru nevhodnější nabídky doručeno dle ustanovení § 81 ZVZ. Toto ustanovení však v rámci citovaného JŘbU znamená, že oznámení bude doručeno pouze a jenom vybranému uchazeči (žádný jiný není). To tedy znamená, že by vznikne dotčenému dodavateli (resp. neurčitému počtu dodavatelů) právo na podání námitek, o začátku běhu dané lhůty se nedozví. Pokud by námitky chtěl uplatnit, musel by se „nějakým způsobem“ o doručení daného oznámení dozvědět a fakticky „naslepo“ podat námitky proti rozhodnutí, které fyzicky ani nemá. Obrana pro dodavatele chtějící takto napadnout nezákonné JŘbU může být poměrně složitá.

Shrnutí

Shrneme-li výše uvedené, lze uvést, že byt se všichni uchazeči vzdají práva podat námitky proti rozhodnutí o výběru nevhodnější nabídky, ani v takovém případě nemůže zadavatel dle názoru Úřadu smlouvu uzavřít. Výjimkou není ani situace, kdy je pouze jeden uchazeč v rámci JŘbU. Vzdání se práva na podání

těchto námitek tak ani v JŘbU žádné urychlení možnosti uzavřít smlouvu pro zadavatele neznamena. ●

JUDr. Jan Bárta, advokát

Gürlich & Co., advokátní kancelář

Poznámky

- [1] Odlišně však k tomuto přistupovala starší odborná literatura - srov. PODEŠVA, V., OLÍK, M., JANOUSEK, M. STRÁNSKÝ, J. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 2. Vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, s. 466-467, nebo dále KRČ, R. Zákon o veřejných zakázkách s komentářem a judikaturou. Praha: Linde, 2013, s. 921.
- [2] V rámci daného řízení došlo k vrácení věci prvnímu stupni k novému rozhodnutí, v rámci kterého měla být tato otázka vyjasněna. Úřad však bohužel s poukazem na skutečnost, že došlo k uzavření smlouvy, řízení zastavil pro bezpředmetnost.

**POMOZTE
NÁM NAKRMIT DĚTI
JÍDLEM A LÁSKOU**

VĚDĚLI JSTE, ŽE V ČESKÉ REPUBLICE SI
KÁŽDÁ 10. RODINA
NEMŮŽE DOVOLIT PLATIT SVÝM DĚTEM ŠKOLNÍ OBĚDY?

TYTO DĚTI PŘÍCHÁZÍ O DŮLEŽITOU SOUČÁST PRAVIDELNÉ STRÁVY
A NAVÍC ZAŽÍVAJÍ POCIT VYČLENĚNÍ Z DĚTSKÉHO KOLEKTIVU, COŽ
MŮŽE MÍT VELMI NEGATIVNÍ DOPAD NA JEJICH PSYCHICKÝ ROZVOJ.

SOUHLASÍTE S TÍM, ŽE BY V ČR NEMĚLO ŽÁDNÉ DÍTĚ TRPĚT HLADEM?
POKUD ANO, POMOZTE TĚMTO DĚTEM LIBOVOLNOU ČÁSTKOU.
VŠECHNY PŘÍSPĚVKY DO KORUNY POUŽIJEME NA ZAPLACENÍ OBĚDŮ
KONKRETNÍM DĚTEM!

ČÍSLO TRANSPARENTNÍHO ÚČTU:
888 555 999 / 5500

S PODPOROU
**MP
SV**

OBĚDY PRO DĚTI
WWW.OBEDYPRODETI.CZ

AUREOLE

FUSION RESTAURANT & LOUNGE

UNIKÁTNÍ RESTAURACE NA VRCHOLU NEJVYŠŠÍ BUDOVY V PRAZE

BUSINESS

**SNÍDANĚ
OBCHODNÍ OBĚDY
VIP SALONEK
PRIVÁTNÍ AKCE NA KLÍČ**

GOURMET

**ÚŽASNÉ DEGUSTAČNÍ MENU
ROMANTICKÉ VEČEŘE
STYLOVÝ KOKTEJLOVÝ BAR
KOŇAKOVÝ A DOUTNÍKOVÝ SALONEK**

RODINA

**VÍKENDOVÉ ZVÝHODNĚNÉ MENU
DĚTSKÉ MENU
DĚTSKÝ KOUTEK S HLÍDÁNÍM
PARKOVÁNÍ V BUDOVĚ
LETNÍ TERASA**

Aureole Fusion Restaurant and Lounge,
Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4
tel. +420 222 755 380
e-mail info@areole.cz
www.aureole.cz

**RESTAURACE JE DRŽITELEM
PRESTIŽNÍHO OCENĚNÍ
MICHELIN BIB GOURMAND**

SLÁDEK & PARTNERS, ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ, V.O.S.

Jsme renomovaná advokátní kancelář střední velikosti se sídlem v Praze. V současné době s 25 zaměstnanci. Zakladateli společnosti v roce 2003 byli a jejími dosavadními společníky jsou advokáti Mgr. et Mgr. Václav Sládek a Mgr. Iva Sládková.

Poskytujeme právní služby ve všech oblastech práva, zejména v oblasti obchodního práva, občanského práva, správního práva, práva cenných papírů, konkursního práva, práva k nemovitostem, bytového a stavebního, práva duševního vlastnictví.

Samostatnou skupinou kanceláře tvoří specialisté na:

- exekuční právo a exekuční řízení
- nemovitosti
- veřejné zakázky

Velká část naší činnosti spočívá v zastupování klientů v řízení před soudy a orgány veřejné správy, a to ve všech stupních, u soudů pak včetně řízení před soudem Ústavním, jakož i zpracování příslušných podání nutných pro řízení před evropským soudem pro lidská práva ve Štrasburku.

SLÁDEK & PARTNERS,
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ, V.O.S.

www.ak-sladek.cz

Janáčkovo nábřeží 39/51,
150 00 Praha 5 – Malá Strana
sekretariat@ak-sladek.cz
T: +420 251 119 311
F: +420 251 119 318

Přípustnost audionahrávky jako důkazu v řízení o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru

Právní normy, které mají za cíl chránit osobnost člověka, přesněji jeho soukromí, stanoví, že nikdo nesmí bez svolení člověka sledovat jeho soukromý život a pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, tento dále využívat a šířit.

Výjimku tvoří situace, kdy se takový záznam použije na základě zákona k úřednímu účelu, dále situace, kdy někdo veřejně vystoupí v záležitostech veřejného zájmu, a v poslední řadě lze takový záznam přiměřeným způsobem užít bez svolení dotčené osoby i k účelům vědeckým, uměleckým a zpravodajským. Průlomovou novinkou, kterou do našeho soukromého práva přinesl § 88 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen „OZ“) je možnost pořízení a použití podobizny, zvukového či obrazového záznamu bez souhlasu dotčené osoby také v těch případech, kdy je to nutné k ochraně práv nebo právem chráněných zájmů třetích osob. Ostřejší kontury tomuto velmi obecnému ustanovení přinese až soudní praxe. Nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1774/14 ze dne 9.12.2014 (dále jen „Nález“), však nastínil jednu ze situací, které by mohly naplňovat poměrně abstraktní hypotézu zmíněného § 88 odst. 1 OZ.

Obecné soudy a posléze i Ústavní soud České republiky se zabývaly právním posouzením

případu, kdy zaměstnavatel dal svému zaměstnanci výpověď pro nadbytečnost z důvodu připravovaných organizačních změn. Zaměstnanec se podanou žalobou domáhal určení neplatnosti výpovědi. Dle zaměstnancova žalobního tvrzení totiž skutečný důvod výpovědi netkvěl v připravované organizační změně a z ní vyvstávající nadbytečnosti zaměstnance, nýbrž se jednalo o důsledek zaměstnancovy kritiky zaměstnavatele, kterou zaměstnanec zaslal zahraničnímu vedení. Skutečné důvody výpovědi, které se zaměstnavatel snažil účelo-

vým vytvářením podmínek pro nadbytečnost zaměstnance zastítn, prokazoval zaměstnanec audionahrávkami, které byly pořízeny na pracovní poradě zaměstnanců, resp. při rozhovoru zaměstnance s představitelům zahraničního vedení zaměstnavatele. Tyto však byly pořízeny bez souhlasu na nich zachycených osob.

Jaké šance má zaměstnanec, který podal žalobu na neplatnost výpovědi, uspět u soudu s návrhem na provedení důkazu audionahrávkou rozhovoru se svým nadřízeným, ze kte-

rého jsou zřejmě skutečné důvody výpovědi, avšak záznam rozhovoru byl zaměstnancem pořízen bez souhlasu druhé strany? V dané situaci dochází ke střetu dvou právem chráněných zájmů, a to práva na ochranu osobnosti zaměstnavatele, jehož projev byl na nahrávce zachycen bez jeho souhlasu, a na druhé straně práva na ochranu práv zaměstnance dle čl. 26 LZPS a také ochranou práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 LZPS. Při každém střetu dvou objektivním právem chráněných subjektivních práv je namístě užít principu proporcionality, tedy upřednostnit to právo, které v daném konkrétním případě chrání pro společnost důležitější hodnotu.

Ústavní soud ve svém Nálezu vymezil podmínky, dle kterých je nutno posuzovat přípustnost důkazu audionahrávkou pořízenou soukromou osobou bez vědomí nahrávané osoby, když se svým právním názorem odchýlil od dosavadní praxe civilních soudů, které při posuzování přípustnosti nahrávky vycházely důsledně z toho, že takovou nahrávku lze v občanskoprávním řízení použít vždy jen se souhlasem nahrávaných osob. Ústavní soud ve shora uvedeném rozhodnutí zdůraznil, že základním vodítkem pro posouzení přípustnosti záznamu je poměrování práv a právem chráněným zájmů, tedy zájem na ochraně osobnosti na straně jedné a ústavně zaručenými právy zaměstnance a právem na spravedlivý proces na straně druhé. Poměření významu střetávajících se práv je nutné provést v každém posuzovaném případě zvlášť.

Dle judikatury[1] Ústavního soudu má tzv. test proporcionality 3 složky, jejichž optikou je zapotřebí kolizi shora uvedených základních práv a svobod nazírat. První složkou je vhodnost zásahu do základního práva nebo svobody, tedy zda je takový zásah objektivně způsobitelný zabránit (omezit) narušení jiného základního práva nebo svobody. V našem konkrétním případě vždy bude tedy důležité, zda narušení práva na ochranu osobnosti zaměstnavatele má potenciál zabránit porušení ústavně zaručených práv zaměstnance. Druhým krokem bude posouzení toho, zda zvolený způsob zásahu do základního práva a svobody byl v dané situaci tím nejšetrnějším možným – zda nemohl zaměstnanec důkaz o skutečných důvodech, pro které s ním zaměstnavatel rozvazuje pracovní poměr výpovědí, získat i jiným způsobem, aby nebyla dotčena osobnostní práva jeho zaměstnavatele. A konečně do třetice je zkoumána proporcionalita v užším smyslu – skutečnost, zda negativní důsledky zásahu do ústavně zaručeného práva a svobody nepřevyšují pozitivní přínos v podobě ochrany jiného práva.

Zaměstnanec jako fakticky slabší smluvní strana pracovního vztahu se nezdá

může ocitnout v situaci, kdy je na něj zaměstnavatelem vyvíjen nátlak. Může být například nucen podepsat dohodu o skončení pracovního poměru či je mu dána výpověď ze zákonného důvodu, který však skutkově nebyl naplněn. Ve všech těchto případech bude pro zaměstnancovu úspěšnou soudní obranu proti nezákonnému jednání zaměstnavatele důležité, aby mohl svá skutková tvrzení podložit důkazy. Ústavní soud ve svém Nálezu zdůraznil, že princip ochrany slabší smluvní strany, jako princip ústavněprávního významu, je obzvláště akcentován v oblasti pracovního práva, které musí účinným způsobem chránit zaměstnance před jakýmkoliv formami nátlaku a svévole ze strany zaměstnavatele, pokud jde o ukončení pracovního poměru. Při rozhodování pracovníprávních sporů musí mít soudy tento princip stále na zřeteli, a to zejména při vedení dokazování, neboť jinak by se soudy poskytovaná ochrana zaměstnance před svévolí zaměstnavatele stala pouze formální a neúčinnou. Obecné soudy mají především povinnost vzít v úvahu obvyklou důkazní nouzi na straně zaměstnance, jež se snaží prokázat nezákonný postup zaměstnavatele při rozvázání pracovního poměru.[2] Ústavní soud zrušil rozsudky obecných soudů, které nepřipustily provedení důkazu zaměstnancem navrhovanou audionahrávkou, jejíž obsah mohl mít zásadní vliv na skutkové závěry v projednávané věci, když obecným soudům vytкнуł, že nedůvodně upřednostnily právo na ochranu osobnosti zaměstnavatele před právem zaměstnance na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 LZPS.[3]

V této souvislosti si je také nutno položit otázku, zda rozhovor zaměstnance a zaměstnavatele lze subsumovat pod pojem projev osobní povahy nebo záznam o soukromém životě člověka. V judikatuře Nejvyššího soudu ČR[4] se totiž můžeme setkat s názorem, že rozhovory fyzických osob, ke kterým dochází při výkonu povolání, při obchodní či jiné veřejné činnosti zpravidla nemají charakter projevů osobní povahy. To by znamenalo, že záznam pracovního rozhovoru mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, který nemá charakter projevu osobní povahy, resp. se netýká soukromého života člověka, může být bez souhlasu nahrávaných osob pořízen a dále šířen, aniž by tím došlo k zásahu do osobnostních práv. Jinými slovy by to vedlo k tomu, že pracovní rozhovory by mohly být nahrávány i bez souhlasu dotčených osob, neboť se z povahy věci ve valné většině případů nejedná o projevy soukromého rázu. Tento restriktivní výklad okruhu projevů člověka, které jsou chráněny osobnostním právem, se však nedočkal obecného uznání. Hranice mezi životem soukromým a životem veřejným však stále zůstává nejasná. Legální definici pojmu „soukromý život“ nenalezneme v žádném právním

předpise ani v žádném soudním rozhodnutí. Narýsovat generálně mezi uvedenými pojmy ostrou linku však vzhledem ke spletenosti našeho světa není dost dobře možné.

Závěrem lze shrnout, že Ústavní soud ve svém Nálezu zdůraznil, že ochranná funkce pracovního práva a princip ochrany zaměstnance jako slabší smluvní strany se výrazným způsobem promítají i do civilního procesu. Obecné soudy musí uvedené axiomy vzít v úvahu při vedení dokazování a zohlednit je při rozhodování o přípustnosti navržených důkazů, aby ochrana zaměstnance našla své praktické vyjádření a nebyla pouhou prázdnou floskulí. ●

Mgr. Vojtěch Blažek, advokátní koncipient
Bělina & Partners advokátní kancelář s.r.o.

 Bělina & Partners
advokátní kancelář

Poznámky

- [1] Nález Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 24/11 ze dne 20.12.2011.
- [2] Nález Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 1774/14 ze dne 9.12.2014.
- [3] Tamtéž.
- [4] Rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 64/2004 ze dne 11.5.2005.

BĚLINA & PARTNERS ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ S.R.O. PATŘÍ MEZI VÝZNAMNÉ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘE NA ČESKÉM TRHU. PROSTŘEDNICTVÍM ČLENSTVÍ V PRESTIŽNÍ MEZINÁRODNÍ ORGANIZACI INTERNATIONAL PRACTICE GROUP, SDRUŽUJÍCÍ ADVOKÁTY, AUDITORY A DAŇOVÉ PORADCE Z CELÉHO SVĚTA, SOUČASNĚ ZAJIŠŤUJE PRÁVNÍ POMOC I V ZAHRANIČÍ.

NÁŠ TÝM JE SLOŽEN ZE ZKUŠENÝCH PRÁVNÍKŮ, Z NICHŽ NĚKTEŘÍ SE VĚNUJÍ ADVOKACII JIŽ VÍCE NEŽ 20 LET.

POSKYTUJEME PRÁVNÍ SLUŽBY VE VŠECH STĚŽEJNÍCH OBORECH PRÁVA. NAŠÍ SPECIALIZACÍ JE ZEJMÉNA:

- » OBCHODNÍ PRÁVO, PŘEMĚNY SPOLEČNOSTÍ, FÚZE A AKVIZICE,
- » PRACOVNÍ PRÁVO,
- » PRÁVO VEŘEJNÝCH ZAKÁZEK,
- » SPORNÁ AGENDA VČETNĚ ROZHODČÍHO ŘÍZENÍ.

Bělina & Partners advokátní kancelář s.r.o.

Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8

Tel: +420 226 287 000

Fax: +420 226 287 001

Email: recepce@belinapartners.cz

Web: www.belinapartners.cz

Člen International Practice Group

www.ipg-online.org

Bělina & Partners

advokátní kancelář

asociace insolvenčních správců

- seznam insolvenčních správců
- centrální evidence prodejů
- garance odbornosti
- důvěryhodnost
- profesionalita

Hlavní změny pro činnost insolvenčního správce vyplývající z rekodifikace soukromého práva

1. Základní rekodifikační předpisy

Pilíře nové úpravy civilního práva, účinné od 1. 1. 2014, spočívají jak na předpisech hmotněprávních, tj. občanském zákoníku (zák. č. 89/2012 Sb., dále též jen OZ) a zákonu o obchodních společnostech a družstvech (zák. č. 90/2012 Sb., dále též jen ZOK), tak na jim odpovídající regulaci procesní, tj. zákonu o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob (zák. č. 304/2013 Sb., dále též jen ZVR) a zákonu o katastru nemovitostí (zák. č. 256/2013 Sb., dále též jen ZKN). Pro vztahy s mezinárodním prvkem dále na zákonu o mezinárodním právu soukromém (zák. č. 91/2012 Sb., dále též jen ZMPS). Z pohledu právní teorie se změnilo pojetí některých dříve zažitých institutů do podoby, která sice důvodně vyvolává otázky o jejich utilitě stejně, jako nutnost či užitečnost rekodifikace samotné, nicméně jde již o realitu, s níž je třeba se vypořádat. Následující text je proto koncipován z úhlu pohledu insolvenčního správce tak, jak nová reglementace dopadá či může dopadat na výkon jeho funkce, a to především při přezkumu přihlášených pohledávek, soupisu majetku do podstaty a jeho kapitalizaci v rámci výkonu dispozičního oprávnění. Jde o výčet pro základní orientaci a myšlenkové usazení rekodifikačních změn povahy pro úpadek zásadní, nikoli úplný sumář, neboť novot je mnohem více a zhodnocení reálných dopadů jejich aplikace by mohlo být zadáním pro nejméně několik nejbližších let.

Pro úplnost je na místě zmínit i zákon o zvláštních řízeních soudních (zák. č. 292/2013 Sb., dále jen ZŘS), který si klade ambice být speciálním civilním procesním předpisem vůči občanskému soudnímu řádu (zák. č. 99/1963 Sb., dále jen OSŘ) a komplexně upravovat řízení nesporná,^[1] ovšem není tomu tak. Důvodová zpráva k návrhu ZŘS jako bohužel většina současných důvodových zpráv k novým předpisům, sterilně, avšak obsáhle namísto skutečného zdůvodnění potřeby takto pojaté nové právní úpravy, ponejvíce hýčká ego předkladatelů a jejich pocit z odvedené práce

odkazy do historie, zahraničí i na genderovou vyváženost s obecným závěrem, že norma nekoliduje s ústavním pořádkem, mezinárodními smlouvami ani požadavky Obecných zásad pro hodnocení dopadů regulace (RIA). Není z ní však patrné, jaká praktická potřeba odůvodňuje tento způsob práce s legislativními texty, neboť tvůrci ZŘS se spokojili s vyjmutím některých pasáží z OSŘ, aby je pomocí stejných či obdobných slov přenesli do ZŘS a řekli jimi totéž. Výsledek legislativní amputace pak postavili na záda OSŘ (viz. § 1 odst. 2 ZŘS) a pokusili se vzápětí vzbudit dojem, že tomu tak není objevením Ameriky v odstavci následujícím. (Pokud tím ovšem neměla být *expressis verbis* stvořena nová kategorie vztahu právního předpisu k jinému jakožto zákon vedlejší, tedy *lex accidentalis*). Takový proces pak důvodová zpráva glorifikuje celkovým zjednodušením a zrychlením civilního procesu, k čemuž by nepostačovala pouhá novelizace OSŘ, který by se tím stal ještě více nepřehledným.^[2] Přitom počet změn věcných jakožto nových řízení, upravených ZŘS ve vazbě na OZ, činí pouze 4 z celkových 23, jež ZŘS typologicky upravuje.^[3] Pokládám proto za čestné přiznat, že moje intelektuální vybavení, snaha orientovat se v právním řádu alespoň natolik, abych si mohl dovolit zpracovat tento text, ani dosavadní praktické zkušenosti při aplikaci práva, mi bohužel nedávají kultivovanou odpověď na otázku, k čemu je ZŘS dobrý.

2. Občanský zákoník a základní koncepční změny

2.1. Právnícké osoby mají právní osobnost (§ 118 OZ) nejsou však svéprávné, nemohou samy jednat a zastupují je při tom jejich statutární orgány (§ 161 OZ), jimiž mohou být i osoby právnické (s výjimkou předsedy správní rady či statutárního ředitele akciových společností s monistickým systémem vnitřní struktury, kde § 461 odst. 2 a 463 odst. 2 ZOK připouští jen osoby fyzické). Ve smlouvách proto bude třeba např. při převodech majetku z podstaty na osoby právnické označovat, že

nabyvatel nejedná prostřednictvím statutárního orgánu, ale že je jím zastoupen.

2.2. Právní jednání nahrazuje dosavadní pojem právní úkon, přičemž není v OZ definováno, zákon popisuje pouze jeho účinky (§ 545 OZ) s preferencí platnosti před neplatností (§ 574 OZ). Podle důvodové zprávy k návrhu OZ jde o záměr, přičemž jiný pojem je zvolen z důvodu odstranění nepřiléhavého výrazu úkon, přejatého do zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, který OZ zrušil, ze slovenského jazyka jako relikvity totality, následek poválečné unifikace českého a slovenského práva dle zmíněnému předpisu předcházejícího zák. č. 141/1950 Sb., občanského zákoníku a tudíž pro soudobý předpis nevhodný.^[4] Slovo úkon však v našich poměrech poměrně zdomácnělo, používá se běžně i nad rámec právních textů v češtině obecně i spisovně a ani běžnému spotřebiteli nečiní obtíže pochopit jeho význam. Tento jazykový purismus proto působí poněkud anachronicky, zejména pokud si připustíme, že ne všechna slova pocházejí z češtiny a přesto mají v naší komunikaci své místo. Lze předpokládat, že i tvůrci zákona používali při své práci telefon nebo automobil a mohli si zpříjemnit den espresem, špagetami či knedlíky, aniž by bylo nutné pojmenování těchto věcí měnit do podoby, která brusiče^[5] nebude nemístně zneklidňovat.

2.3. Neplatnost není nicotnost, u níž se vůbec o právní jednání nejedná, neboť chybí existence či vážnost vůle jednajících osob, a proto se k takovému chování nepřihlíží (§ 554 OZ). Projevy nicotné z důvodů neurčitosti či nerosozumitelnosti jsou však fikcí považovány za právní jednání, pokud si jej strany dodatečně vyjasnily (§ 553 odst. 2 OZ). Zákon však pro takovou konvalidaci *sui genesis* nepředepisuje ani formu, ani lhůtu, čímž naborává právní jistotu všech třetích osob nad rámec kontrahentů, včetně insolvenčního správce např. při přezkumu pohledávek přihlášených věřitelů či vymáhání pohledávek dlužníka.

2.4. Věci je vše, co je rozdílné od osoby a slouží potřebě lidí (§ 489 OZ), tedy nejen věc hmotná, ale i nehmotná (§ 496 odst. 2 OZ), jakou

je např. pohledávka, cenný papír, podíl v obchodní korporaci. Právě u těchto položek soupisu majetkové podstaty se podle nové právní úpravy jedná o věci movité nehmotné.

2.5. Stavba je součástí pozemku, což je vyjádřením klasické zásady římského práva, že povrch ustupuje půdě (superficies solo cedit, § 506 OZ). Při soupisu nemovitých věcí do majetkové podstaty je proto na místě označit pozemek a v případě, že je zastavěn, dále uvést, že jeho součástí je stavba a tuto specifikovat (číslem popisným, evidenčním či uvedením údaje, že jí přiděleno nebylo). Stavbu však lze vybudovat na cizím pozemku, k čemuž slouží právo stavby (§ 1240 OZ), které zákon pojímá jako věc nemovitou, zapisovanou do katastru nemovitostí (§ 3 odst. 1 písm. f) ZKN). Součástí takové věci je pak stavba, vybudovaná na cizím pozemku z titulu práva stavby (§ 1242 OZ). Rostlinstvo vzešlé na pozemku je jeho součástí (§ 507 OZ) a není proto třeba jej v soupisu detailně popisovat.

2. 6. Základní zásady OZ jsou retroaktivní, a to právě (§ 1 – 14 ve spojení s § 3030 OZ), kdy se jich užije i na právní vztahy, vzniklé před 1. 1. 2014 a řídicí se předchozí úpravou. V nich je mj. chráněna poctivost i dobrá víra jednajících osob a konstruována vyvratitelná domněnka jejich existence (§ 7 OZ, srov. dále již pro vztahy vzniklé po účinnosti OZ ochranu dobré víry nabyvatele věcného práva zapisovaného do veřejného seznamu v § 984 odst. 1 OZ). Jak při přezkumu přihlášených pohledávek, tak i při uplatňování pohledávek dlužníka je proto třeba brát na tuto zpětnou účinnost OZ zřetel.

2.7. Ustanovení OZ jsou zásadně dispozitivní (§ 1 odst. 2 OZ) a lze se od nich dohodou odchýlit, nezakazuje-li to zákon výslovně, což se týká např. dobrých mravů, veřejného pořádku, věcí statusových a ochrany osobnosti (tamtéž za středníkem), absolutních práv (tj. věcných – § 978 OZ) a tradiční ochrany nájemce bytu či domu k zajištění bytových potřeb (§ 2235 odst. 1 in fine OZ). Taková koncepce smluvní volnosti samozřejmě dává stranám křídla, na straně.

2.8. Insolvenční správce nese odpovědnost za svoje jednání s potřebnou znalostí a pečlivostí (§ 5 odst. 1 OZ), což je obecný stavovský či profesní požadavek odborné péče, přičitatelné k tíži osob, vystupujících jako profesionálně v určitém oboru. Zákon dále zakládá vyvratitelnou domněnku nedbalosti při nepoužití zvláštních znalostí či dovedností a odpovědnost za škodu z toho vzniklou bez možnosti její moderační soudem (§ 2912 odst. 2, § 2953 odst. 2 OZ). Tato hlediska mohou hrát významnou roli při řádném plnění povinností správce při plné správě majetku (§ 1409 OZ),

jakou správa majetkové podstaty v rozsahu vymezeném v § 230 insolvenčního zákona typicky bude.

2. 9. Nová úprava přináší ochranné instituty pro smluvní strany s ohledem na jejich charakter, postavení či okolnosti kontraktu. Jde o možnost soudního určení rozsahu plnění dle spravedlivého uspořádání tam, kde je právní jednání neplatné pro rozpor se zákonem právě ve stanovení rozsahu (§ 577 OZ), domáhat se obnovy jednání o smlouvě v důsledku změny okolností zakládající hrubý nepoměr v postavení stran po jejím uzavření, opět se soudní ingerencí do obsahu závazku (§ 1765, 1766 OZ), požadovat zrušení smlouvy pro neúměrné zkrácení některého kontrahenta (§ 1793 OZ), neúčinnost ustanovení obchodních podmínek, které nelze rozumně očekávat (§ 1753 OZ), nepřihlížení k doložkám adhezních smluv, které lze přečíst se zvláštními obtížemi či nesrozumitelným, potažmo jejich neplatnost pro zvláštní nevýhodnost (§ 1800 OZ). Primárně je takto chráněna slabší smluvní strana (§ 433 odst. 2 OZ), ovšem právě vyjmenované mechanismy mohou při splnění zákonných předpokladů sloužit jako záchranné brzdy pro kteréhokoli účastníka. Insolvenční správce je může využít nejen při přezkumu přihlášených pohledávek, ale případně kombinovat s možností odmítnout plnění synallagmat, danou mu ustanovením § 253 insolvenčního zákona.

3. Zákon o obchodních společnostech a družstvech

3.1. Obchodní korporace jsou obchodní společnosti a družstva, jejich základní typologie je zachována (§ 1 ZOK). Za zásadní koncepční změny je možné označit připuštění vícero podílů (i jejich druhů) na kapitálové společnosti pro jediného společníka (§ 32 odst. 1 ZOK), novou minimální výši vkladu společníka do s.r.o., která činí 1 Kč (§ 142 odst. 1 ZOK), možnost, aby podíl v s.r.o. představoval kmenový list jako cenný papír na řad (§ 137 ZOK) a volbu pro zakladatele a.s. mezi monistickým a dualistickým systémem její vnitřní struktury (§ 250 odst. 2 písm. f), § 435, 456 ZOK). Zejména u vkladů do s.r.o. lze označit tento počín zákonodárce za zdařilý, neboť dosavadní praxe u nejběžnějších forem obchodní společnosti často vytvářela fiktivní výši základního kapitálu bez skutečné vypovídací hodnoty o jejím majetku, a to bez ohledu na zákonem předepisované nejnižší limity vkladů.

3. 2. Zisk ani jiné platby z vlastních zdrojů obchodní korporace či zálohy na ně nelze vyplácet bez testu insolvence (§ 40 odst. 1 ZOK), což je vyjádřením logické potřeby její ekonomické

stability. Z pohledu insolvenčního správce může mít zásadní význam, pokud před rozhodnutím o úpadku korporace došlo k rozovým výplatám, a to jak z pohledu úpadekové kauzality, tak odpovědnosti členů statutárních orgánů za výkon jejich funkce.

3.3. Členové orgánů (tj. statutárních a dozorčích) obchodní korporace v úpadku mají restituční povinnost ohledně přijatých plnění za období 2 let zpětně (§ 62 ve spojení s § 70 ZOK), pokud neučinili za účelem odvrácení úpadku vše potřebné a rozumně předpokladatelné. Pokud výkon jejich funkce k němu dokonce vedl (což může být s ohledem na konkrétní případ skutkově totéž), soud bez návrhu rozhodne o jejich vyloučení vykonávat funkci člena statutárního orgánu jakékoli obchodní korporace (§ 63 ZOK). Soud dále může dokonce rozhodnout, že tyto osoby ručí za dluhy korporace (§ 68 ZOK). Pro insolvenčního správce se tím otevírá dosud nevidaný prostor jak hmotněprávní, tak procesní nejen ke zvětšení rozsahu majetkové podstaty, ale i k fatálním následkům pro k těmto plněním povinné osoby, neboť v posledně uvedeném případě zákon neobsahuje časový, věcný limit ani jiný limit pro dluhy, za něž lze ručení soudem zříditi a vyvstává tak otázka přiměřenosti nové úpravy. [6]

3.4. Členové statutárních či dozorčích orgánů mají volnější pozici při uzavírání smluv s dotyčnou obchodní korporací. ZOK nepřevzal úpravu dle § 196a zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, stanovující některé podmínky pro vnitřní obchodování, jejichž nesplnění stíhá dosavadní judikatura absolutní neplatností předmětných právních úkonů. Nově jsou v tomto smyslu omezeni pouze zakladatelé či akcionáři, kteří v průběhu dvou let od vzniku akciové společnosti na ni převádí majetek převyšující 10 % upsaného základního kapitálu, kdy je korporace chráněna před nabytím za cenu nepřiměřeně vysokou (§ 255 ZOK). Ovšem ani nedodržení požadavků zmíněného ustanovení nezakládá neplatnost takového právního jednání, ale dotyčný akcionář je povinen částku nad rámec ceny obvyklé společnosti vrátit. Zde je opět prostor pro insolvenčního správce v případě úpadku akciové společnosti ke zjištění, zda taková situace nastala a v kladném případě vymáhání přeplatku do majetkové podstaty.

3. 5. Squeeze out může být pro hlavního akcionáře povinný, zákonná hranice alespoň 90 % akcií, s nimiž je spojen podíl na hlasovacích právech v akciové společnosti zůstává zachována. Nad rámec práva hlavního akcionáře domáhat se nuceného přechodu účastnických cenných papírů na něj podle § 375 ZOK, je nově v § 395 ZOK recipročně zakotvena povinnost cenné papíry od minoritního akcionáře

na jeho žádost odkoupit postupem dle povinného veřejného návrhu smlouvy (§ 327 a násl. ZOK). Potřeba takové změny pozic bohužel není v důvodové zprávě k návrhu ZOK nijak osvětlena, ač zasahuje do postavení akcionářů zcela zásadně. Je faktem, že akcionář menšinový vahou svých hlasů chod v korporaci zpravidla nemůže významně ovlivnit. Při nuceném přechodu však dostává vždy přiměřené protiplnění v penězích, kdy akcionář hlavní si nejprve opatří dostatek finančních zdrojů a teprve poté proceduru v závislosti na své ekonomické situaci spustí. V opačném případě však musí konat v krátkých zákonných lhůtách pod sankcí odpovědnosti za škodu (§ 329 odst. 1, 2 ZOK), a to pouze v návaznosti na žádost minoritního akcionáře. Je povinen tímto postupem nabýt akcie, s nimiž se jeho vliv v korporaci ani dividendy nijak významně nezvyšují. Pokud se zamyslíme nad dopady celého procesu, jsou způsobilé hlavními akcionáři způsobit finanční zátěže či vznik dluhů, jejichž vypořádání je v lepším případě pouze obtížné, v horším pak mohou být pro jeho další fungování fatální. I ochrana menšin má jako vše ostatní své hranice a je – li nemístná, vede k právě popsaným efektům. ZOK se zde nijak nezabývá průmětem do práva úpadkového, protože se na některé ze stran squeeze outu s právy i povinnostmi, které pro něj ZOK přináší, může ocitnout i insolvenční správce, zahrne – li do majetkové podstaty akcie.

4. Zákon o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob

4.1. Veřejný rejstřík je rejstříkovým soudem veden v elektronické podobě a zdarma dostupný prostřednictvím webové stránky.[7] Tvoří jej nejen rejstřík obchodní, ale dále spolkový, nadační, ústavů, společenství vlastníků jednotek, obecně prospěšných společností (§ 1 odst. 1 ZVR) a zmíněným dálkovým přístupem je možné nahlížet i do sbírky listin. Pokud lze zákonodárci přiznat v rámci reko-difikace soukromého práva užitečný počín, je to právě publicita a mnohost rejstříkových údajů, což je nejen z pohledu insolvenčního správce praktický základní informační zdroj o subjektech, s nimiž vstupuje do kontaktu.

4. 2. Principy formální a materiální publicity zapsaných údajů zůstávají zachovány (§ 3, § 8 ZVR), novinkou je aktivní legitimace osoby, mající právní zájem na zápisu, podat návrh, a to v případě prodloužení osoby povinně tak učinit po dobu alespoň 15 dnů (§ 11 odst. 3 ZVR), což může insolvenční správce využít při změnách u dlužníka, které zápisu podléhají. Nejde zde o řízení ex offa ani podnět k jeho zahájení (v tom je nová právní úprava konstantní s předcházející). Praktický se jeví zápis no-

tátem (§ 108 a násl. ZVR), ovšem podmínky k jeho realizaci v praxi dány nejsou a zůstává proto dosud v rovině vizionářské.

5. Zákon o katastru nemovitostí

5. 1. Zápis do katastru se provádějí vkladem, záznamem či poznámkou (§ 6 ZOK), zásadní je rozšíření včtu práv a skutečností k nim se vztahujících, obsažených v § 11 odst. 1 ZOK. Princip zápisů zůstává zachován, včetně nemožnosti podat opravný prostředek proti rozhodnutí o povolení vkladu a připuštění toliko správní žaloby v případě opačném (§ 18 odst. 4, 5 ZKN). Systematika zápisů je však odlišná, vkládají se práva primární (především věcná), záznam se provádí ohledně odvozených (hospodaření, užívání, správa – viz. § 19 ZKN), poznámka se pak týká všech ostatních skutečností, především zasahujících či omezujících vlastníka ve výkonu práva k nemovitostem, či těch, které vlastnictví zpochybňují a zásahy přinést mohou (§ 19 a poznámka spornosti dle § 24 ZKN), jakož i stavby, která není součástí pozemku. Poznámkou se zapisuje i vyrozumění insolvenčního správce o soupisu nemovitostí ve vlastnictví jiné osoby, než dlužníka, do majetkové podstaty (§ 19 odst. 1 písm. h) ZKN) a úpadková rozhodnutí insolvenčního soudu k osobě dlužníka dle § 25 odst. 1 písm. c) a d) ZKN.

5.2. Dlužno připomenout, že zánik závad významných na nemovitostech zpeněžením z majetkové podstaty dle § 285 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona insolvenční správce nepředkládá katastrálnímu úřadu, ale vydává o tom nabyvateli potvrzení dle § 300 in fine cit. zák., aby tomu odpovídající zápisové řízení zahajovali sami. Jediným smyslem této zátěže nabyvatelů je zpoplatnění řízení o výmaz (typicky zástavních) práv k nabytým nemovitostem, které se provádí dle ZKN vkladem, kdežto předcházející právní úprava se spokojila se záznamem zániku, který poplatkové povinnosti nepodléhal. Zákonodárci tak s citem sobě vlastním myslí na fiskus, bez něhož by nebylo ani na legislativní činnost.

6. zákon o mezinárodním právu soukromém

6.1. Zákon č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním dlouhodobě vykazoval i přes jednadvacet novelizační jevy, který soudobé legislativce dráždí snad nejvíce : fungoval. Není tedy divu, že jej ZMPS jako jeden z kmenových reko-difikačních předpisů zrušil. Nepřichází s ničím v zásadě novým, výslovně popisuje prostor, který je tuzemským kolizním normám vymezen s ohledem na komunitární právo a činí tak poněkud nadbytečně, neboť

tyto hranice jsou dány právě předpisy, na které § 2 ZMPS odkazuje.

6. 2. Pro úpadková řízení má význam ustanovení § 111 ZMPS, která vymezuje majetek dlužníka nacházející se v cizině, dotčený řízením, k němuž je příslušný český soud (odst. 1) a umožňuje vést insolvenční řízení českým soudům ohledně majetku dlužníka nacházejícího se v tuzemsku, má – li zde svoji provozovnu (odst. 2). Citované ustanovení odkazuje na Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 o úpadkovém řízení a snaží se jej dle důvodové zprávy k návrhu ZPMPS doplnit právě o majetek dlužníka v cizím státě, který není členem Evropské unie a dále o dlužníky, kteří nejsou příslušníky členských států, ale mají na našem území provozovnu a taktéž majetek. V ustanoveních § 112 až § 116 ZMPS je řešen v podstatě konzistentně z úpravou dle zmíněného zák. č. 97/1963 Sb., úpadek finančních institucí a pojišťoven. ●

JUDr. Daniel Ševčík, Ph.D.
advokát, insolvenční správce
prezident Asociace insolvenčních správců, o.s.

asociace insolvenčních správců

Poznámky

* Tento text je přetištěn z časopisu Konkursní noviny, číslo 12, 18. prosince 2014.

- [1] Důvodová zpráva k návrhu ZŘS, str. 2 a 3 (Sněmovní tisk č. 931/0)
- [2] tamtéž.
- [3] tamtéž, str. 10 a násl.
- [4] Důvodová zpráva k návrhu OZ, str. 684 (Sněmovní tisk č. 362/0).
- [5] Brusičství jazyka : konzervativní směr, soustřeďující se při kultivaci a třibení jazyka hlavně na potlačování prostředků nových, jehož projevem bylo vytváření slov, jejichž praktická použitelnost budila přinejmenším rozpaky, např. pyskočístec (kapesník), krmovařík (kuchař) či skokotnost (taneční mistr). V českých zemích bylo brusičství rozšířeno zejména od poloviny 19. století do 30. let 20. století. Hlavní zásluha na překonání brusičství je připisována Janu Gebauerovi. Pevně věřím, že další legislativní počiny našeho zákonodárce se takových metod vystříhají.
- [6] Blíže viz. Insolvenční poradna, Konkursní noviny č. 2/2014, str. 18, 19.
- [7] <https://or.justice.cz/ias/ui/rejstrik>

Co si počít s námitkami proti výpovědi z nájmu

V případě nájmu prostoru sloužícího k podnikání má vypovídaná strana právo vznést námitky proti výpovědi. Pokud tak do jednoho měsíce neučiní, nemůže úspěšně napadnout oprávněnost výpovědi u soudu.

To nám alespoň v zásadě říká § 2314 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Toto ustanovení však stranám při uzavírání nájemní smlouvy často nevyhovuje. Mají tedy smluvní strany možnost již při uzavírání smlouvy použití tohoto ustanovení přizpůsobit či vyloučit?

Přestože § 2314 občanského zákoníku se na první pohled může jevit, jakoby dával vypovídané straně určité nové právo (tj. právo obrátit se na smluvního partnera a vznést své námitky), podstata ustanovení je jiná. Právo vznést písemné námitky proti obdržené výpovědi má nepochybně i účastník jakékoliv jiné smlouvy, přestože to v zákoně uvedeno není,

neboť to zákon ani nezakazuje. Takové námitky ale nebudou mít žádné právní důsledky. Oproti tomu jsou námitky proti výpovědi z nájmu prostoru sloužícího k podnikání ve své podstatě určitou povinností stanovenou vypovídané straně, pokud s oprávněností výpovědi nesouhlasí. Jedná se též o zákonnou podmínku pro přístup k soudu, nadto časově limitovanou.

Existence povinnosti podat námitky proti výpovědi tak pro vypovídající stranu znamená, že již po marném uplynutí jednoho měsíce od doručení výpovědi může mít jistotu, že oprávněnost výpovědi nebude u soudu úspěšně napadena. Takovou jistotu však pravděpodobně vypovídající strana nebude mít (ani přes neexistenci námitek vypovídané strany

proti výpovědi) ohledně platnosti výpovědi, neboť zákon výslovně uvádí, že při nepodání námitek zaniká toliko právo žádat přezkoumání oprávněnosti výpovědi. I při přemeškání lhůty k podání námitek tak bude mít vypovídaná strana možnost obrátit se na soud, aby výpověď přezkoumal. Namítat však bude moci například jen to, že výpověď se příčí dobrým mravům, odporuje zákonu, případně, že je výpověď natolik vadná a nesrozumitelná, že ji nelze vůbec považovat za právní jednání. Nebude však možné úspěšně rozporovat naplnění samotného výpovědního důvodu uvedeného ve výpovědi.

Zákonná úprava uplatnění námitek proti výpovědi představuje poměrně zdlouhavý proces: Jedna ze stran dá nejprve druhé straně výpověď a musí čekat, jestli druhá strana proti výpovědi vznesla námitky. Pokud pak vypovězená strana námitky proti výpovědi do jednoho měsíce vznesla, musí čekat, zda během následujícího měsíce dojde ke zpětvzetí výpovědi vypovídací stranou. Pokud ke zpětvzetí výpovědi nedojde, musí vypovídací strana dva měsíce čekat, zda se vypovězená strana obrátí na soud. Strana, která podá výpověď, tak až čtyři měsíce nemusí mít jistotu, zda se bude muset soudit ohledně oprávněnosti výpovědi.

Výše popsaná procedura často připadá smluvním stranám poněkud náročná a zdlouhavá. Mohou ale strany ve smlouvě ustanovení § 2314 občanského zákoníku nějak modifikovat, případně jej zcela vyloučit?

Pokud jde o případnou snahu stran zcela vyloučit možnost podání námitek i následného přezkumu oprávněnosti výpovědi soudem, pak takové ujednání pravděpodobně nebude platné, neboť vypovídané straně bere možnost obrátit se na soud. Za oprávněnou by v takovém případě bylo možné považovat i výpověď ze zcela smyšleného důvodu. Ujednání vedoucí k takovému důsledku nejspíš odporuje nejen přímo textu zákona^[1], ale i jeho smyslu a účelu.

Otázkou je, zda si strany mohou dohodnout možnost okamžitě podat žalobu i bez předchozího vznesení námitek, případně alespoň modifikovat délku zákonných lhůt. Jinými slovy, otázkou je, zda je § 2314 občanského zákoníku kogentní. Komentářová literatura^[2] toto ustanovení za kogentní považuje, a to s odkazem na veřejný pořádek. Důvodová zpráva k občanskému zákoníku přitom uvádí, že „veřejný pořádek prostupuje celé právo a zahrnuje pravidla, na nichž leží právní základy společenského řádu zdejší společnosti.“ Za porušení veřejného pořádku by tak dle názoru autora tohoto článku bylo možné považovat ustanovení zcela odebírající vypovězené straně možnost obrátit se ohledně přezkoumání

oprávněnosti výpovědi na soud. Naopak možné ujednání o zkrácení délky lhůty pro podání námitek proti výpovědi například na 14 dní se autorovi tohoto článku nejeví být rozporným s veřejným pořádkem (ostatně sleduje stejný cíl jako samotný § 2314 občanského zákoníku – zkrácení období nejistoty ohledně možného zpochybnění výpovědi). Stejně tak i ujednání o možnosti obrátit se na soud přímo, bez nutnosti nejprve podávat námitky a následně čekat na možné zpětvzetí výpovědi se autorovi tohoto článku nezdá být rozporným s veřejným pořádkem. V praxi navíc ani nelze příliš často očekávat zpětvzetí výpovědi vypovídací stranou. Po doručení výpovědi z nájmu dochází pravidelně k natolik závažnému narušení vztahu mezi stranami nájemní smlouvy, že je často v zájmu obou stran nájemní vztah co nejdříve ukončit a nikoliv neúměrně prodloužovat období nejistoty dodržením zákonné procedury následující po podání námitek proti výpovědi. Ostatní důvody kogentnosti ustanovení dle § 1 odst. 2 občanského zákoníku (rozpor s dobrými mravy, právo týkající se osob nebo výslovný zákonný zákaz) pak pravděpodobně nepřichází v úvahu.

Přestože je autor tohoto článku toho názoru, že zákon nebrání smluvnímu ujednání modifikujícímu délku lhůty pro podání námitek a dalších lhůt stanovených v § 2314 občanského zákoníku, případně ujednání umožňujícímu obrátit se na soud i bez předchozího podání námitek, je takové ujednání ve smlouvě s ohledem na neexistenci relevantní judikatury dosti riskantní. Pokud by se soudy ve svém rozhodování přiklonily k závěru o kogentnosti § 2314 občanského zákoníku, mohla by mít smluvní modifikace režimu námitek proti výpovědi značně nepříznivé důsledky. Námitky podané ve smluvně dohodnuté prodloužené lhůtě k podání námitek přesahující zákonnou jednoměsíční lhůtu by byly pro soud bez významu. Naopak námitky podané po uplynutí smluvně zkrácené lhůty k podání námitek by byly vypovídací stranou mylně považovány za opožděné. A konečně žaloba na přezkoumání oprávněnosti výpovědi podaná v souladu se smluvním ujednáním i bez předchozího podání námitek by soudem byla považována za podanou bez splnění zákonné podmínky pro přístup k soudu, a tedy za nepřijatelnou.

Závěru o kogentnosti ustanovení však napovídá skutečnost, že § 2314 občanského zákoníku primárně neupravuje práva a povinnosti smluvních stran, ale právě podmínky přístupu k soudu. Snaha o smluvní ujednání odchylné od § 2314 občanského zákoníku pak není ujednáním práv a povinností mezi stranami způsobem odlišným od zákona, jak to předpokládá § 1 odst. 2 občanského zákoníku, ale ujednáním měnícím zákonem stanovené podmínky pro přístup k soudu.

Lze tedy shrnout, že přestože existují legitimní důvody ke snaze o modifikaci ustanovení o námitkách proti výpovědi, je jeho smluvní modifikace riskantním řešením, které pravděpodobně přináší více nejistoty než výhod. ●

Lukáš Vrána

Weinhold Legal, v.o.s. advokátní kancelář

WEINHOLD LEGAL

Poznámky

- [1] Takové ujednání by v rozporu s § 12 občanského zákoníku zbavovalo vypovězenou stranu, která se cítí ve svém právu zkrácena, možnosti domáhat se ochrany u soudu
- [2] Kabelková, E., Dejllová, H.: Nájem a pacht v novém občanském zákoníku. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 411.

Mobilní ambulance a vyšetřovny k pracovním lékařským posudkům

V poslední době se na českém pracovním trhu objevila nabídka pracovním lékařských služeb, která ne zcela odpovídá zákonu. Jedná se o mobilní ambulance a vyšetřovny, ve kterých nechávají někteří zaměstnavatelé provádět pracovním lékařské služby spočívající v přednástupních lékařských prohlídkách. Je ale tato služba v souladu se zákonem?

Právní úprava

Právní úprava pracovním lékařských prohlídek je upravena zejména v:

- I. zákon č. 373/2011 Sb., O specifických zdravotních službách (dále jen „ZSZS“);
- II. zákon č. 262/2006 Sb., Zákoník práce (dále jen také jen „ZP“);
- III. vyhláška č. 79/2013 Sb.,
O pracovním lékařských službách
a některých druzích posudkové péče.

Osoba (ať už fyzická či právnická), která má oprávnění k poskytování zdravotních služeb je dle § 2 ZSZS označována jako poskytovatel. Poskytovatel ovšem může poskytovat pouze zdravotní služby uvedené v oprávnění k po-

skytování zdravotních služeb.[1] Zdravotní služby mohou být poskytovány pouze ve zdravotnických zařízeních v místech uvedených v oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Z výše uvedeného plyne, že je nezbytné mít stále (pevné) místo výkonu lékařských služeb a v tomto místě je také vykonávat. Toto omezení jistě souvisí s deklarovaným zájmem státu na zdraví lidu a nutnosti odborného výkonu lékařské profese.

Z výše uvedeného pravidla existují samozřejmě určité výjimky, jedná se však pouze o služby poskytované mobilními zařízeními ozbrojených sil za krizových situací. Další výjimku pak tvoří převoz těla zemřelé osoby na pitvu a z pitvy dle zákona o pohřebnictví a další výjimky. Mobilní zařízení tedy dle názoru zákonodárce neposkytuje dostatečné zázemí kvalitního poskytování lékařských služeb, a proto není takovýto provoz umožněn (až na výše uvedené výjimky a další velmi úzce vymezené případy, kam „mobilní vyšetřovna“ rozhodně nepatří).[2]

Co se týče samotného procesu povolování takových zařízení pak o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb rozhoduje krajský úřad, v jehož správním obvodu je zdravotnické zařízení, v němž budou zdravotní služby poskytovány (dle § 15 či 18 zákona č. 372/2011 Sb.). Osoby, kterým nebylo výše specifikované povolení uděleno mají poskytování zdravotních služeb zakázáno pod hrozbou sankce za správní delikt dle § 11 odst. 2 z. č. 372/2011 Sb. Za tento správní delikt lze uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt dle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách.

Důsledky pro zaměstnavatele, provozovatele a lékaře

Dle ZP je zaměstnavatel je povinen před uzavřením pracovní smlouvy vyslat uchazeče o zaměstnání ke vstupní lékařské prohlídce. Před uzavřením některé z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr (dále jen „DPP, DPČ“) je povinen zaměstnavatel vyslat zaměstnance ke vstupní lékařské prohlídce pouze tehdy, pokud půjde o práci zařazenou do II. až IV. kategorie prací a práci rizikovou.

Případná prohlídka v „mobilní ambulanci“ by byla považována za vykonanou mimo místo uvedené v oprávnění k poskytování zdravotních služeb a jako taková by byla v rozporu se zákonem. Mohlo by se tedy jednat o nicotný lékařský posudek, který jako by vůbec nebyl vykonán.[3] A v případě, že lékařský posudek absentuje, odborná literatura se kloní k závě-

ru, že posuzovaná osoba se považuje za zdravotně nezpůsobilou.[4] V případě, že by takto byla uzavřena smlouva se zaměstnancem, který je pro výkon práce fakticky zdravotně nezpůsobilý, byla by taková smlouva absolutně neplatná dle zákoníku práce.

Uzavření pracovní smlouvy bez předchozího prověření zdravotní způsobilosti zaměstnance totiž odporuje zákoníku práce a zároveň nejsou naplněny základní zásady pracovníprávních vztahů, zejména zásada uspokojivých a bezpečných pracovních podmínek pro výkon práce dle § 1a písm. b) zákoníku práce. Tím je naplněn jeden z případů, kdy soud k neplatnosti pracovníprávního úkonu přihlíží i bez návrhu a to dle § 19 zákoníku práce.

Zákon rovněž umožňuje napadení lékařského posudku jak posuzovanou osobou (zpravidla tedy zaměstnancem), tak dalšími osobami, kterým na základě posudku vznikají práva a povinnosti v rámci pracovníprávních vztahů. Nesouhlas s lékařským posudkem se uplatňuje u poskytovatele lékařské služby, kdy proti jeho rozhodnutí je přípustné se obrátit na správní orgán.

Pokud bychom vzali v úvahu také neplatnost lékařského posudku dle § 44 odst. 7 zákona o zdravotních službách,[5] ta rovněž způsobuje fikci nezpůsobilosti posuzované osoby pro účely, pro které byl posudek vypracován. Inspektorát práce je pak oprávněn kontrolovat zaměstnavatele, zda dodržují pracovníprávní předpisy, tedy i zda mají zaměstnanci platné lékařské posudky v případech, kdy je dle zákona mít musejí. Návrh k prošetření může podat dle § 42 správního řádu kdokoliv a příslušný oblastní inspektorát práce má povinnost jej ze zákona prošetřit.

V takové situaci by se jednalo o porušení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) ZP, pokud tedy zaměstnanec s takovýmto posudkem vykonává práci. Za tento přeštek lze udělit zaměstnavateli sankci dle § 17 odst. 1 písm. f), nebo § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce.[6] Jedná se o porušení právních předpisů na úseku bezpečnosti práce, kdy zaměstnavatel nedodrží povinnosti dle § 103 ZP. V obou případech hrozí pokuta a to až do výše 2 000 000 Kč. Výše pokuty by byla samozřejmě zohledněna vzhledem k dobré víře zaměstnavatele.

Závěr

Lze tedy shrnout, že samotné provozování „mobilních vyšetřoven“, byť se může jevit jako velmi užitečný prostředek a podnikatelsky velice zajímavý nápad, nelze za současného stavu právních předpisů žádným způsobem

realizovat tak, aby se provozovatel nedostal do konfliktu se zákonem. V případě provozování takového zařízení se zaměstnavatel vystavuje riziku udělení pokuty a to až do výše 2 000 000 Kč stejně tak jako všichni lékaři, kterým hrozí pokuta až do výše 1 000 000 Kč. ●

JUDr. Jakub Dohnal, Ph.D.
Mgr. Miroslav Galvas
DOHNAL PERTOT SLANINA,
advokátní kancelář, v.o.s.

dohnal pertot slanina
advokátní kancelář

Poznámky

- [1] § 11 z. č. 372/2011 Sb., o zdravotnických službách.
- [2] Bez získání oprávnění k poskytování zdravotních služeb je možné poskytovat odbornou první pomoc, poskytovat zdravotní služby v zařízeních sociálních služeb podle zákona o sociálních službách, zajistit převoz osoby, jejíž zdravotní stav to vyžaduje, ze zahraničí do České republiky nebo z České republiky do zahraničí osobou oprávněnou k této činnosti podle právních předpisů jiného státu, z jehož území nebo na jehož území se převoz uskutečňuje a jde-li o činnost na území České republiky dočasnou, poskytovat zdravotní služby podle § 20 zákona 372/2011 Sb. To se ovšem vztahuje pouze na zahraniční subjekty a souvisí s volným pohybem garantovaným unijními předpisy.
- [3] Ačkoli ani judikatura se nemůže shodnout na samotné povaze zdravotních posudků.
- [4] ŠUBRT, B., TUČEK, M. Pracovnílékařské služby: povinnosti zaměstnavatelů. 1. vydání. Olomouc: Anag, 2013, s. 160. ISBN 978-80-7263-820-8.
- [5] Zde ovšem vyvstává otázka, zda jsou důvody zde uvedené taxativní.
- [6] Zák. č. 251/2005 Sb., O inspekci práce.

Váš specialista na:

- corporate governance
- fúze a akvizice
- pracovní právo
- řešení sporů

ŠPIČKOVÁ KVALITA
PRÁVNÍCH SLUŽEB

VYSOKÁ ODBORNOST
VŠECH ČLENŮ TÝMU

DLOUHOLETÁ
ZKUŠENOST

OSOBNÍ VZTAH
S KLIENTY
A POROZUMĚNÍ
JEJICH POTŘEBÁM

Váš partner na právním poli

Pomáhejte s námi. Podpořte náš PRO BONO projekt

www.detibezdluhu.cz

VEPŘEK CASKA VLACHOVÁ
advokátní kancelář s.r.o.
Husova 242/9, 110 00 Praha 1

T: (420) 222 220 775
F: (420) 222 220 804
E: info@vcv.cz

WWW.VCV.CZ

Pozor na technické předpisy a jejich možnou nevymahatelnost

V České republice můžeme narazit na předpisy technického charakteru, které jsou sice platné a účinné a tedy na první pohled závazné, ale přesto nejsou vůči jednotlivcům právně vymahatelné. Jak je to možné? Postačí, pokud takový technický předpis nebyl řádně notifikován Evropské komisi podle příslušných evropských norem. Tato skutečnost přitom může hrát klíčovou roli například při posuzování povinnosti takovými technickými předpisy se řídit, nebo oprávněnosti správních úřadů uložit správní sankce za jejich případné porušení.

Notifikační povinnost vůči Evropské komisi

Notifikační povinnost vůči Evropské komisi vychází ze směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 98/34/ES o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a pravidel pro služby informační společnosti. Tato směrnice je implementována do českého právního řádu prostřednictvím zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, v platném znění, a na tento zákon navazujícího nařízení vlády č. 33/2002 Sb., o postupech při poskytování informací v oblasti technických předpisů, technických dokumentů a technických norem.

Podle této legislativy je Česká republika, jakožto členský stát Evropské unie, v zásadě povinna oznamovat Evropské komisi veškeré návrhy technických předpisů, které má v úmyslu přijmout. Návrhy těchto technických předpisů tedy musí být oznámeny ještě před tím, než projdou celým legislativním procesem a nabudou platnosti a účinnosti.

Smyslem a účelem notifikace je prevence a ochrana před vznikem národních předpisů, které by mohly narušovat volný pohyb zboží a služeb v rámci Evropské unie. Členský

stát, který takto oznámí návrh technického předpisu Evropské komisi, je povinen dodržet tzv. dobu pozastavení prací na přijetí dotčeného technického předpisu (stand-still period), tj. po tuto dobu nesmí pokračovat v legislativním procesu a návrh příslušného technického

předpisu přijmout. Po tuto dobu má Evropská komise a ostatní členské státy příležitost dávat své připomínky k návrhu technického předpisu, přičemž navrhuje členský stát je povinen tyto připomínky v rámci přijímaného návrhu zohlednit.

Co jsou to technické předpisy?

Technické předpisy ve smyslu citované evropské směrnice lze charakterizovat jako předpisy, které se týkají průmyslově vyrobeného výrobku, zemědělského produktu anebo tzv. služby informační společnosti. Lze je přitom rozdělit do čtyř základních kategorií.

První kategorií jsou tzv. technické specifikace, což jsou předpisy, které se týkají výrobku jako takového. Jde např. o charakteristiky výrobku, jako jsou úrovně jakosti, ukazatele vlastností, bezpečnost nebo rozměry, ale také požadavky na označení a balení tohoto výrobku.

Druhou kategorií jsou předpisy upravující další požadavky kladené na daný výrobek, které ale nespádají do první kategorie technických specifikací. Jde zejména o takové předpisy, které mají za cíl chránit spotřebitele a které obsahují požadavky související se zohledněním výrobku po jeho uvedení na trh. Jde například o legislativu upravující užití příslušného výrobku spotřebitelem, nebo podmínky recyklace či likvidace výrobku.

Třetí kategorií technických předpisů jsou předpisy upravující požadavky přístupu k tzv. službám informační společnosti a jejich poskytování. Služby informační společnosti jsou definovány jako služby, které jsou poskytovány za úplaty, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb. Pod tuto kategorii je tedy možné podřadit veškeré předpisy, které regulují tzv. e-commerce, neboli služby poskytované prostřednictvím internetu.

Čtvrtou kategorií jsou pak ty předpisy, které zakazují výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku nebo zakazují poskytování nebo využívání určité služby informační společnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že rozsah těchto technických předpisů je poměrně dost široký.

Na které technické předpisy se notifikace vztahuje?

S určitými výjimkami se notifikační povinnost vztahuje na všechny návrhy technických předpisů, a to bez ohledu na jejich právní sílu. Může jít tedy o předpisy v podobě zákona, podzákoně právní předpisy (nařízení vlády či vyhlášky ministerstev), ale také různé technické normy či standardy.

Notifikační povinnosti přitom může podléhat i takový návrh vnitrostátního předpisu, který obsahuje „technickou“ část pouze okrajově. Může se tedy stát, že takovou normou podléhající oznamovací povinnosti může být i právní předpis, který na první pohled jako technický předpis příliš nepůsobí.

Z podstaty věci se samozřejmě notifikační povinnost nevztahuje na takové technické předpisy, které v sobě implementují příslušnou evropskou legislativu či mezinárodní dohody.

Další významnou výjimkou je teritoriální účinnost těchto předpisů. Definičním znakem technického předpisu je jeho platnost v celém členském státě nebo alespoň v jeho větší části. A contrario lze tedy dovodit, že ostatní předpisy s menší teritoriální účinností notifikaci nepodléhají. V této souvislosti je však třeba podotknout, že evropské právo zakládá notifikační povinnost všem technickým předpisům vydávaným vyššími územními samosprávnými celky (tedy kraji), včetně hlavního města Prahy.[1] Jako příklad lze uvést nedávné pozastavení tzv. Pražských stavebních předpisů ze strany Ministerstva pro místní rozvoj, a to především právě pro nesplnění notifikační povinnosti hlavního města Prahy vůči Evropské komisi.

Co se stane, pokud není technický předpis řádně notifikován?

Jak vyplývá z judikatury Evropského soudního dvora, v případě nesplnění notifikační povinnosti vůči Evropské komisi se technický předpis stává neaplikovatelným a nevymahatelným vůči jednotlivcům.[2] V zásadě to znamená, že každý jednotlivec se může nesprávné notifikace (a tudíž neaplikovatelnosti technického předpisu) dovolávat a příslušný správní orgán nebo soud je povinen k této skutečnosti vždy přihlídnout. Z judikatury, jakož i z právní teorie lze dokonce dospět k závěru, že správní orgány a soudy jsou povinny k této skutečnosti přihlížet z úřední povinnosti.[3]

Shora uvedená neaplikovatelnost a nevymahatelnost příslušného technického předpisu se přitom nevztahuje pouze na případy, kdy členský stát daný technický předpis vůbec nenotifikoval, ale též na situace, kdy návrh technického předpisu sice byl Evropské komisi oznámen, avšak členský stát nedodržel tzv. stand-still period, tedy lhůtu, po kterou musí s přijetím daného technického předpisu posečkat za účelem uplatnění a vypořádání případných připomínek ze strany Evropské komise a ostatních členských států.[4] Lhůta

pozastavení prací přitom může činit 3 až 12 měsíců v závislosti na tom, zda členský stát nebo Evropská komise vyjádřily své připomínky k návrhu technického předpisu, popř. Evropská komise oznámila, že danou oblast plánuje regulovat na evropské úrovni apod.

Pro posouzení otázky neaplikovatelnosti příslušného technického předpisu je proto potřeba vždy detailně zkoumat celý průběh legislativního procesu, kterým daný technický předpis prošel, včetně otázky notifikace různých variant příslušného předpisu, které se mohou v rámci legislativního procesu objevit (například na základě pozměňovacích návrhů), či otázky vypořádání se státu nebo vyššího územního samosprávného celku s případnými připomínkami Evropské komise nebo ostatních členských států. ●

Ondřej Caska, advokát
VEPŘEK CASKA VLACHOVÁ
advokátní kancelář s.r.o.

Poznámky

- [1] Viz seznam úřadů vázaných povinností oznamovat návrhy technických předpisů (kromě centrálních vlád českých států), Úřední věstník Evropské unie, C 127/07 ze dne 31. května 2006.
- [2] Viz např. rozhodnutí C-194/94 CIA Security International SA odstavec 54.
- [3] Viz např. rozhodnutí C-443/98 Unilever Italia SpA odstavec 52 ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ca 184/2006 z dne 19.7.2007 a ve spojení s Král, R: Zásady aplikace komunitárního práva národními soudy, Praha, C.H.Beck, 2003, s. 13-14.
- [4] Viz např. rozhodnutí C-443/98 Unilever Italia SpA odstavec 52.

... hřiště s léčebnými účinky

(Ondřej Hejma)

Beroun GC – člen ČGF

BEROUN GOLF CLUB

- 18jamkové privátní hřiště
- Driving range
- Putting a chipping green
- Klubová restaurace pouze pro členy Beroun GC a jejich hosty
- Veřejná restaurace
- Vyhlídková terasa
- Otevřená kuchyně, pizza pec
- Konferenční centrum
- Executive room
- Hotel
- Wellness centrum
- Venkovní bazén
- Pro-shop
- Byty na prodej a pronájem
- 10 minut z Prahy

BEROUN GOLF CLUB

Na Veselou 909

266 01 BEROUN

www.golfberoun.cz

recepce@golfberoun.cz

+420 313 101 090, +420 606 506 326

Nezapomínáte zakládat předepsané dokumenty do sbírky listin?

Povinnost zakládat předepsané dokumenty do sbírky listin obchodního rejstříku není nikterak nová. Tuto povinnost zakotvoval od 1. července 1996 již zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, účinný do konce roku 2013. Nový zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob (dále jen „ZVR“) přebíral v podstatě celou tuto úpravu s několika odlišnostmi. Které dokumenty se mají zakládat do sbírky listin, stanoví ustanovení § 66 až 71 ZVR.

Zpřísnění sankcí

Vzhledem k tomu, že mnoho osob zapsaných v obchodním rejstříku tuto svoji povinnost zakládat předepsané dokumenty neplnilo a stále neplní, ať již z jakéhokoliv důvodu, přistoupil zákonodárce ke zpřísnění sankcí. Ustanovení § 200de zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do konce 2013, umož-

ňoval předsedovi senátu uložit takové osobě pořádkovou pokutu do výše 20 000 Kč, jestliže neuposlechla výzvy soudu a nepředložila předepsané listiny k založení do sbírky listin. Tato částka se zákonodárci patrně nezdála dostatečná a proto do ustanovení § 104 ZVR zakomponoval zvýšení pořádkové pokuty až na částku 100 000 Kč.

Vedle zvýšení pokuty umožňuje § 105 ZVR rejstříkovému soudu po předchozím upozornění a poskytnutí přiměřené lhůty k odstranění nedostatků i bez návrhu zahájit řízení o zrušení zapsané osoby s likvidací, pokud zapsaná osoba neplní tyto povinnosti opakovaně, nebo pokud může mít takové neplnění závažné důsledky pro třetí osoby a je na tom právní zájem.

Závažné důsledky pro třetí osoby spojuje ZVR s nepředložením aktualizovaných listin podle ustanovení § 66 písm. a) až c) a j), tj. zakladatelské dokumenty, statuty, rozhodnutí o volbě nebo jmenování, odvolání nebo doklady o jiném ukončení funkce osob, které jsou členy statutárních orgánů atd., či závěrky, výroční zprávy, nebo auditorské zprávy ověřující účetní závěrky. Dále ZVR stanoví vyvratitelnou právní domněnku, že člen statutárního orgánu právnické osoby, která výše uvedené povinnosti neplní, nejedná s péčí řádného hospodáře se všemi důsledky z toho plynoucími.

Konkrétní případ

Pokud někdo spoléhá na přetíženost rejstříkových soudů a domnívá se, že soudy mají jiné starosti než kontrolovat sbírky listin, mohl by být nemile překvapen. Důkazem nechtě je rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 8. 2014, sp. zn. 7 Cmo 186/2014, které se týkalo právě nezakládání účetních závěrek společnosti do obchodního rejstříku.

V předmětné věci Krajský soud v Ústí nad Labem uložil dotyčné společnosti pořádkovou pokutu ve výši 40 000 Kč, neboť společnost nereagovala na výzvu k předložení chybějící-

cích účetních závěrek do sbírky listin. Vrchní soud v Praze, který se zabýval podaným odvoláním, podpořil prvoinstanční soud a uzavřel, že „i na sbírku listin se vztahuje princip formální publicity, zajišťující jak třetím osobám, tak i osobám zevnitř zapsaných právnických osob dosažitelnost informací ohledně informací zapsaných ve veřejném rejstříku vedeném soudy.“ Nezaložení zákonem předepsaného dokladu znamená podle Vrchního soudu v Praze blokáci realizace zákonného principu formální publicity, která je nepřipustná.

Závěrem

Z výše uvedeného je zřejmé, že přístup rejstříkových soudů se patrně začal měnit a každá zapsaná osoba by měla ve vlastním zájmu pečlivě zakládat stanovené dokumenty do sbírky listin, aby se vyhnula nepřijemným překvapením a zbytečným sankcím. ●

JUDr. Ing. Michal Růžička
Dvořák Hager & Partners,
advokátní kancelář, s.r.o.

dvořák | hager & partners
advokátní kancelář

Naše mise: Spolehlivý osobní právník pro firmy poskytující praktické služby zaměřené na výsledky za dobrou cenu.

dvořák || hager & partners
advokátní kancelář

„Dvořák Hager & Partners' team is dynamic, efficient, and flexible.“

Legal500

„Very knowledgeable about local laws and regulations, and offers excellent value for money.“

Chambers and Partners

Dvořák Hager & Partners znamená tým 33 advokátů a dalších právníků v kancelářích v Praze a Bratislavě, poskytujících právní poradenství jak nadnárodním společnostem, tak českým a slovenským podnikatelům.

Komplexní právní podpora v oblasti:

- Právo obchodních společností. Fúze a akvizice
- Financování a kapitálový trh
- Obchodní smlouvy. Mezinárodní obchod a přeprava
- Nemovitosti a výstavba
- Hospodářská soutěž. Veřejné zakázky. PPP
- Zastupování v soudních a arbitrážních řízeních
- Insolvence a restrukturalizace
- Pracovní právo
- Životní prostředí a odpady
- Energetika

Dvořák Hager & Partners, advokátní kancelář, s.r.o.

Oasis Florenc, Pobřežní 12, 186 00 Praha 8

Tel.: +420 255 706 500

E-mail: paha@dhplegal.com

www.dhplegal.com

Krácení dotací opět jinak

Dne 20.2.2015 nabyla účinnosti novela rozpočtových pravidel č. 25/2015 Sb., která opětovně změnila problematickou úpravu krácení dotací poskytovatelem dotace. Účelem tohoto příspěvku je upozornit na změny plynoucí z této novely, když některé z nich nemusejí být na první pohled patrné.

Na úvod pouze připomeňme, že původní úprava ust. § 14e rozpočtových pravidel umožňovala poskytovateli dotace nevyplatit část dotace, pokud se domníval, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie.[1] Ustanovení § 14e odst. 4 explicitně vylučovalo soudním přezkum tohoto opatření, což Nejvyšší správní soud vyprovokovalo k podání návrhu na zrušení části tohoto ustanovení Ústavním soudem.[2] Novelou č. 25/2015 Sb. bylo toto ustanovení zásadně změněno a současně bylo nově zavedeno oprávnění poskytovatele dotace vyzvat příjemce k vrácení neoprávněně vyplacených částek. Provedeným změnám se musí přizpůsobit i reakce příjemce dotace na akty poskytovatele dotace.

Oznámení o krácení dotace

Novelou rozpočtových pravidel č. 25/2015 byl zaveden nový opravný prostředek příjemce

dotace, kterým jsou námitky proti opatření, kterém byla krácena dotace. Námitky může příjemce dotace podat ve lhůtě 15 dnů. Dle ust. § 14e odst. 3 rozpočtových pravidel se v rozhodnutí o námitkách rozhodne o tom, zda opatření poskytovatele bylo oprávněné, částečně oprávněné nebo zda oprávněné nebylo. O námitkách rozhoduje ten, kdo stojí v čele poskytovatele. Proti rozhodnutí o námitkách se nelze odvolat.

Zrušena byla výluka ze soudního přezkumu, takže proti rozhodnutí o námitkách je přípustná správní žaloba, přičemž se bude jednat o žalobu proti rozhodnutí dle § 65 s.r.s. Dikce novelizovaného ustanovení § 14e rozpočtových pravidel může vést závěru, že krácení dotace dle tohoto ustanovení pozbylo předběžný a dočasný charakter,[3] tj. nemusí již následovat rozhodnutí finančního úřadu v řízení o porušení rozpočtové kázně. Pro příjemce dotace by to znamenalo, že musí být zvlášť obezřetný, aby nezmeškal lhůtu k podání případné správní žaloby – jedná se o rozhodnutí ve věci samé a po uplynutí lhůty k podání žaloby již příjemce v takovém případě bude mít jen velice ome-

zené možnosti domoci se vyplacení zadržené části dotace, domnívá-li se, že krácení bylo provedeno neprávem.

Výzva k vrácení dotace

Novelou č. 25/2015 Sb. bylo dále do rozpočtových pravidel doplněno ustanovení § 14f, dle kterého poskytovatel dotace je oprávněn příjemce dotace vyzvat k vrácení dotace nebo její části, pokud se na základě kontrolního zjištění domnívá, že příjemce dotace v přímé souvislosti s ní:

- porušil povinnost stanovenou právním předpisem, s výjimkou povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. k),
- nedodržel účel dotace, nebo
- porušil jinou podmínku, za které byla dotace poskytnuta a u které nelze vyzvat k provedení opatření k nápravě podle odst. 1.

Částka, kterou příjemce dotace na výzvu poskytovatele vrátí, se započítává do plnění povinnosti provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Poskytovatel dotace vyrozumí příslušný finanční úřad o vydání výzvy k vrácení dotace o tom, jak na to bylo reagováno. Zákon nestanoví, zda se proti výzvě lze samostatně odvolat.

Byl tak částečně narušen dosavadní stav, kdy jediným orgánem, kterému náležela pravomoc vyvodit finanční důsledky z porušení podmínek čerpání dotace, byl příslušný finanční úřad v řízení ve věci podezření z porušení rozpočtové kázně dle § 44a rozpočtových pravidel.[4] Výzva k vrácení již vyplacených finančních prostředků vydaná poskytovatelem dotace pak byla nicotným aktem, který podléhal soudnímu přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 s.ř.s., neboť dle Nejvyššího správního soudu se svou podstatou jednalo o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, k němuž však poskytovatel dotace vůbec nebyl příslušný.[5]

Naproti tomu soudní přezkoumatelnost výzvy vydané v režimu § 14f novelizovaných rozpočtových pravidel je sporná, neboť je pochybné, zda je příjemce výzvou přímo dotčen na svých veřejných subjektivních právech. Zákon totiž výslovně stanoví pravomoc příjemce k vydání výzvy, jakož i následky z této výzvy plynoucí (a na výzvu proto již nelze nahlížet jako na svou podstatou odvod za porušení rozpočtové kázně). K zásahu do veřejných subjektivních práv pak nedochází samotnou výzvou, ale teprve případným rozhodnutím o uložení povinnosti provést odvod, které může (ovšem nemusí) vydat příslušný finanční úřad. Vrácení finančních prostředků na základě výzvy tak lze pokládat za možnost, jak příjemce dotace může vrátit nesprávně čerpanou dotaci, aniž před tím musí podstoupit daňovou kont-

rolu. K definitivnímu potvrzení tohoto závěru však bude třeba vyčkat na to, jaký názor zaujmou v této věci správní soudy.

Přechodná ustanovení

Dle přechodných ustanovení novely právní vztahy vzniklé z rozhodnutí o poskytnutí dotace vydaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se posuzují podle zákona č. 218/2000 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Původní úprava se tak uplatní i při po nabytí účinnosti novely, neboť rozhodující je datum vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace. Poskytovatelé i příjemci dotace si tak musejí v první řadě ujasnit, jaké znění rozpočtových pravidel je v daném případě použitelné a podle toho zvolit svůj procesní postup.

Shrnutí

Novelou rozpočtových pravidel č.25/2015 Sb. tak došlo k určitému zpřehlednění situace, v níž se ocitli příjemci dotace, kterým poskytovatel krátil příznáno dotaci, případně jej dokonce vyzval k vrácení již vyplacených prostředků. Byl zaveden nový opravný prostředek, jímž jsou námitky proti oznámení o krácení dotace, přičemž rozhodnutí o těchto námitkách je podle našeho názoru soudně přezkoumatelné.

Dále byla vytvořena opora pro vydání výzvy k vrácení finančních prostředků, která však (na rozdíl od oznámení o krácení dotace) patrně nemá charakter konečného vyřešení otázky, zda došlo k porušení podmínek čerpání dotace. Výzva tedy již není nicotným rozhodnutím, ovšem současně je nutno zdůraznit, že nezakládá povinnost příjemce dotace požadovanou částku vyplatit. Pokud příjemce výzvě nevyhoví, vyrozumí poskytovatel o této skutečnosti finanční úřad, který je oprávněn zahájit daňovou kontrolu ve věci podezření z porušení rozpočtové kázně.

Jakkoli tedy byla situace příjemců dotací poněkud zpřehledněna, stále platí, že právní stav je poněkud neusazený a vyžaduje podrobné zkoumání aktuální praxe správních soudů, které jsou příslušné k řešení případných soudních sporů. ●

JUDr. Ondřej Moravec, Ph.D., advokát
Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fraňa
a partneři s.r.o.

Poznámky

- Podrobněji Moravec, O.: Krácení dotace v judikatuře Nejvyššího správního soudu – polojasno? Dostupné na <http://www.epravo.cz/top/clanky/kraceni-dotace-v-judikature-nejvyššihospravnihosoudu-polojasno-95155.html>
- Usnesení Nejvyššího správního soudu 2 As 12/2014-45 ze dne 30.5.2014.
- Takový charakter přisuzuje opatření dle § 14e rozpočtových pravidel Nejvyšší správní soud v již citovaném usnesení 2 As 12/2014-45.
- Tento závěr vyslovil opakovaně Nejvyšší správní soud, srov. rozsudky 10 As 10/2014 ze dne 17.7.2014, příp. 7 As 201/2014 ze dne 15.1.2015.
- Rozsudek NSS 7 As 201/2014, cit. shora.

Právo společníka na informace a obchodní tajemství

Jedním ze základních práv společníka společnosti s ručením omezeným je jeho oprávnění požadovat informace o společnosti a jejich záležitostech. Současně toto právo představuje nejdůležitější možnost, jak může společník kontrolovat činnost jednatelů a hospodaření společnosti. V souvislosti s nedávnou rekonstrukcí soukromého práva došlo k některým změnám v úpravě tohoto klíčového oprávnění spojeného s účastí společníka ve společnosti, které mají vliv na limity výkonu tohoto práva společníkem.

Právo na informace podle obchodního zákoníku

Obchodní zákoník v § 122 odst. 1 stanovil, že společníci společnosti s ručením omezeným vykonávají svá práva týkající se řízení společnosti a kontroly její činnosti na valné hromadě v rozsahu a způsobem uvedeným ve společenské smlouvě, popřípadě ve stanovách.

Podle odst. 2 citovaného ustanovení potom měli společníci zejména právo požadovat od jednatelů informace o záležitostech společnosti a nahlížet do dokladů společnosti a kontrolovat tam obsažené údaje nebo k tomu zmocnit auditora nebo daňového poradce. Přestože to minulá právní úprava nestanovila výslovně, výkon práva na informace nebyl ve společnosti s ručením omezeným omezen pouze na valnou hromadu.

Úprava v zákoně o obchodních korporacích

Právo společníka vykonávat osobní kontrolu hospodaření společnosti zůstalo zachováno i v zákoně o obchodních korporacích. Společník společnosti s ručením omezeným má nadále právo požadovat od jednatelů informace o společnosti, nahlížet do dokladů společnosti, kontrolovat údaje obsažené v předložených dokladech a další práva na informace určená společenskou smlouvou, a to jak na valné hromadě, tak i mimo ni. Právo na přístup k informacím o společnosti je koncipováno jako neformální a bezprostřední, a společník se může informací od jednatelů domáhat v zásadě kdykoliv.

Rozsah práva na informace a možnost požadovat jeho naplnění nejen na valné hromadě byl (a i nadále je) stanoven pro společníky společnosti s ručením omezeným odlišně od práv akcionářů v akciové společnosti. Akcionáři se informací o záležitostech akciové společnosti mohou domáhat v zásadě jen na valné hromadě a v omezenějším rozsahu. Jsou totiž oprávněni požadovat od společnosti vysvětlení záležitostí týkajících se společnosti nebo jí ovládaných osob, „je-li takové vysvětlení potřebné pro posouzení obsahu záležitostí zařazených na valnou hromadu nebo pro výkon jeho akci-

onářských práv na ní.“ Takový postup logicky vyplývá z jejich odchylného postavení. Zatímco vazby akcionáře k akciové společnosti jsou pouze vazbami kapitálovými, v právní úpravě společnosti s ručením omezeným lze vysledovat i vazby osobní.

Právo na informace mají v rovné míře všichni společníci společnosti s ručením omezeným bez ohledu na velikost jejich podílů. Podrobnosti výkonu uvedeného oprávnění může obsahovat společenská smlouva, což bude praktické zejména ve společnostech, které budou mít větší počet společníků. Případná „organizační“ úprava uskutečňování práva na informace ovšem nesmí neoprávněně omezovat postavení společníků (zejména těch menšinových). V textu společenské smlouvy (popř. ve stanovách) by bylo vhodné upravit v této souvislosti rovněž způsob případného poskytování kopií dokladů společnosti a jeho podmínky.

Společníci společnosti na druhé straně nesmí vykonávat své oprávnění nahlížet do dokladů společnosti a kontrolu v nich obsažených údajů šikanózním způsobem. Musí respektovat povahu předkládaných dokladů a jejich význam pro plnění veřejnoprávních povinností (uložených mj. daňovými a účetními předpisy).

Zatímco obchodní zákoník umožňoval, aby společník k výkonu tohoto svého práva zmocnil auditora nebo daňového poradce, zákon o obchodních korporacích takové omezení již neobsahuje. Společník tak může nově zmocnit kohokoliv, bude-li tento jeho zástupce zavázán alespoň ke stejné mlčenlivosti jako společník a společnosti tuto skutečnost doloží. Zpravidla se nicméně i nadále bude nejčastěji jednat o odborníky v určité oblasti, kteří by měli společníkovi pomoci posoudit odborné otázky související s poskytovanými informacemi o společnosti a jejím hospodařením.

Pokud se tedy společník rozhodne této možnosti využít, měl by svého zástupce smluvně zavázat k zachování mlčenlivosti o obsahu dokladů a informacích, které za společníka obdrží, a tato dohoda by měla být společností předložena. Lze předpokládat, že doložení takové dohody o mlčenlivosti by nemělo být třeba, pokud o informace bude za společníka žádat osoba, která podléhá zákonem stanovené povinnosti mlčenlivosti (např. advokát),

bude-li doloženo, že se jedná o zástupce společníka žádajícího o informace (např. předložením odpovídající písemné plné moci).

Možnost odmítnout poskytnutí informací

Zákon o obchodních korporacích obsahuje nově i výslovnou úpravu, kdy jednatelé mohou poskytnutí informace společníkovi zcela nebo zčásti odmítnout. K tomuto kroku mohou v zásadě přistoupit jen tehdy, pokud:

- jde o utajovanou informaci podle jiného právního předpisu (utajovanou informaci je informace v jakémkoliv podobě zaznamenané na jakémkoliv nosiči, označené v souladu se zákonem o ochraně utajovaných skutečností, jejíž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací), nebo
- požadovaná informace je veřejně dostupná. Tato možnost vychází z toho, že není nutno poskytovat informace, které si mohou snadno opatřit společníci sami z veřejných zdrojů, jelikož jejich poskytování společnosti by zpravidla bylo nehospodárné.

Nad rámec výše uvedených možností by jednatelé měli být oprávněni odmítnout poskytnutí informace též v případech, že žádost společníka je pouhým šikanózním výkonem jeho práva, popř. i za situace, kdy žádost o informaci je v rozporu s (organizačními) pravidly, která obsahuje společenská smlouva (či stanov) společnosti.

Odmítnutí však není upraveno jako povinnost, ale jako možnost, kterou mají jednatelé řádně zvážit. Jejich úkolem je posoudit zejména charakter požadovaných informací a rozhodnout, zda je společníkovi sdělit nebo jejich poskytnutí odmítnout, a výsledek sdělit společníkovi.

Pokud jednatelé odmítnou informace poskytnout, může se společník obrátit na soud, který by měl nestranně posoudit, zda je společnost povinna informaci poskytnout či zda může její poskytnutí odmítnout. Na soud se společník může obrátit během jednoho měsíce ode dne oznámení o odmítnutí poskytnutí informace. K později podanému návrhu se nepřihlíží, a právo společníka obrátit se na soud uplynutím uvedené lhůty zaniká (jedná se tedy o lhůtu prekluzivní).

Zákon o obchodních korporacích dále stanoví, že po dobu řízení o oprávněnosti odmítnutí jednatelů poskytnout informace neběží proml-

čecí lhůta pro uplatnění práv, která jsou na požadovaných vysvětleních závislá. Mělo by se však jednat o přímou závislost, kdy by bez požadované informace nebylo možné právo řádně uplatnit (např. na žádosti o vysvětlení k účetní závěrce může být závislé rozhodnutí o právu na podíl na zisku a jeho výši).

Obchodní tajemství

Od 1. ledna 2014 se zkomplikovala situace ohledně poskytování informací tvořících obchodní tajemství společnosti. Nejvyšší soud ČR v usnesení ve věci spis. zn. 29 Cdo 3704/2009 ze dne 22. února 2011 dospěl k závěru, že ustanovení § 122 ObchZ upravovalo právo společníka společnosti s ručením omezeným na informace a zpřístupnění dokumentů bez jakéhokoliv omezení, a vztahovalo se tak i na skutečnosti tvořící obchodní tajemství. Vycházel přitom ze závěru, že je rovněž zájmem společníka zachovávat mlčenlivost o věcech společnosti, a z povinnosti loajality společníka ke společnosti (reflektující tak jednu ze základních zásad, kterými se řídil obchodní zákoník).

Od účinnosti nového občanského zákoníku však obchodní tajemství je věcí, kterou tvoří „konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.“ V novém občanském zákoníku není obsažena navazující ochrana obchodního tajemství, a to tak bude chráněno stejně jako vlastnické právo k věcem a vedle toho i ustanoveními proti nekalosoutěžnímu jednání. Jedním z případů nekalé soutěže je totiž výslovné porušení obchodního tajemství. Podle § 2985 NOZ jde o jednání, jímž „jednající jiné osobě neoprávněně sdělí, zpřístupní, pro sebe nebo pro jiného využije obchodní tajemství, které může být využito v soutěži a o němž se dověděl (a) tím, že mu tajemství bylo svěřeno nebo jinak se stalo přístupným na základě jeho pracovního poměru k soutěžiteli nebo na základě jiného vztahu k němu, popřípadě v rámci výkonu funkce, k níž byl soudem nebo jiným orgánem povolán, nebo (b) vlastním nebo cizím jednáním přičítám se zákonu.“

Ačkoliv obchodní tajemství tvoří součást majetku společnosti a společník má právo na informace o stavu majetku společnosti, neznamená to podle převažujících komentářů, že by společník měl mít automaticky právo na kompletní informace o obchodním tajemství (jeho obsahu), neboť při plné znalosti informací tvořících obchodní tajemství by již měl společník znalosti na úrovni vlastníka této věci – obchodního tajemství, jímž by však i nadále měla být společnost.

Tento přístup k obchodnímu tajemství však v praxi zřejmě bude poněkud neutržitelný hlavně za situace, kdy některý ze společníků společnosti bude současně jejím jednatelem, a bude tak mít již z pozice statutárního orgánu společnosti fakticky přístup k obchodnímu tajemství společnosti v plném rozsahu. S ohledem na princip rovnosti společníků by tak bylo zjevně neúnosné, aby znalost o obchodním tajemství měli pouze někteří ze společníků. Za takových okolností by se potom stejné informace měly obecně dostat i ostatním společníkům (kteří by o nich samozřejmě měli zachovávat mlčenlivost a měli je chránit před zneužitím).

Závěr

Z výše uvedeného vyplývá, že dosavadní judikatura týkající se práva společníka na informace vycházející z ustanovení obchodního zákoníku bude po rekodifikaci použitelná na případy podléhající zákonu o obchodních korporacích pouze s omezeními vyplývajícími z nové úpravy. Zákon o obchodních korporacích tak bude klást (přínejmenším v nejbližších letech než se bude možné opřít o novou judikaturu vyšších soudů) zvýšené nároky na jednatele, aby při poskytování informací společníkům (či odmítnutí informace či podklady poskytnout) posoudili veškeré relevantní okolnosti s péčí řádného hospodáře.

Zároveň nelze než doporučit, aby se otázce poskytování informací a podrobnostem výkonu tohoto oprávnění ze strany společníků věnovala náležitá pozornost již v textu společenské smlouvy (dokud jsou vztahy mezi společníky dobré a jejich shoda na odpovídající regulaci nebude činit závažnější potíže). Příslušné doplnění pravidel pro výkon práva na informace, poskytování kopií a případná omezení ve vztahu k obchodnímu tajemství společnosti by bylo vhodné zvážit nejen ve společnosti s větším počtem společníků, ale také ve společnostech, jejichž společenská smlouva umožňuje neomezenou převoditelnost podílů, neboť v takovém případě může docházet ke změnám společníků bez jakéhokoliv ingerence ostatních společníků a společníkem se případně může stát i osoba, se kterou ostatní společníci následně nebudou dobře vycházet. Vždy je lepší sporům předcházet, a proto by společenská smlouva měla stanovit jasná pravidla ještě před tím, než k problémům dojde. ●

JUDr. Luboš Nevrlka, Ph.D., advokát

Mališ Nevrlka Legal, advokátní kancelář, s. r. o.

Mališ Nevrlka Legal

„Nemravné“ právní jednání

Pojem „dobré mravy“ je v českém právním řádu široce využíván. Konstatování soudu, že určité právní jednání je s dobrými mravy v rozporu, má pro daný právní vztah závažné následky. Co vše lze ale považovat za nemravné?

Dobré mravy v občanském zákoníku

Nejširší uplatnění nalézají dobré mravy v zák. č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku (dále jen „OZ“). Zde jsou zmíněny na více místech. Význam dobrých mravů podtrhuje i skutečnost, že o nich zákonodárce hovoří již v prvním paragrafu OZ, kde je na jednu stranu zakotvena výrazná dispozitivnost celého kodexu, vzápětí je však připojen zákaz ujednání, která by porušovala dobré mravy.[1] Z dalších ustanovení OZ[2] vyplývá, že pokud se určité ujednání dostane do rozporu s dobrými mravy, jedná se o neplatnost absolutní.[3]

Obecné vymezení dobrých mravů

Obecné vymezení dobrých mravů poskytl Ústavní soud, který vyslovil, že „lze vycházet obecně z toho, že „dobré mravy“ jsou souhrnem etických, obecně zachovávaných a uznávaných zásad, jejichž dodržování je mnohdy zajišťováno i právními normami tak, aby každé jednání bylo v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti.“[4] Přestože má pojem dobrých mravů velký význam, neexistuje jejich pevná definice, která by umožňovala pro každý konkrétní případ jednoznačné posouzení, zda je dané právní jednání s dobrými mravy v souladu či nikoliv. Tuto skutečnost ostatně potvrdil i Ústavní soud v citovaném usnesení, kde

k dobrým mravům doplnil, že „tento obecný horizont, který vývojem společnosti rozvíjí i svůj morální obsah v prostoru a čase, musí být posuzován z hlediska konkrétního případu také právě v daném čase, na daném místě a ve vzájemném jednání účastníků právního vztahu.“[5]

Dobré mravy v konkrétních případech

Posouzení souladu určitého právního jednání s dobrými mravy lze provést zejména pomocí judikatury, která se touto problematikou zabývala v konkrétních případech (lze využít i závěry judikatury z doby před nabytím účinnosti OZ). Níže budou zmíněny alespoň některé případy, ve kterých se soudy při své rozhodovací činnosti k souladu právního jednání s dobrými mravy vyjádřily.

Dobré mravy mají význam např. v rámci ustanovení o náhradě škody – v případě, že škůdce způsobil škodu úmyslným porušením dobrých mravů, je povinen ji nahradit (vyjma případů, kdy vykonával své právo a nesledoval přitom jako hlavní účel poškození jiného).[6] O případ výkonu práva v rozporu s dobrými mravy se jedná tehdy, pokud je výkon práva „toliko

prostředkem umožňujícím poškodit jiného účastníka právního vztahu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou by pro něj zůstalo vedlejší a z hlediska jednajícího by bylo bez významu, jednalo by se sice o výkon práva, který je formálně se zákonem v souladu, avšak šlo by o výraz zneužití tohoto subjektivního práva (označované rovněž jako šikana).“[7] Nejvyšší soud k tomuto dále upřesnil, že o existenci jednání vykazujícího znaky přímého úmyslu poškodit druhého účastníka lze uvažovat pouze z konkrétních okolností, které by přitom musely být naplněny ve výjimečné intenzitě.[8] Obecně lze tedy za úmyslné porušení dobrých mravů ve výše uvedeném smyslu označit zejména různé šikanózní návrhy. Takové právní jednání nejenže nemůže být soudem aprobováno, ale jednající osobě vzniká navíc povinnost nahradit vzniklou škodu.

Své místo mají dobré mravy i v souvislosti s promlčením. V případě, že je právo promlčeno, soud k této skutečnosti k námitce dlužníka přihlédne.[9] Ke vznesené námitce promlčení však soud nepřihlédne v některých výjimečných případech, mezi které patří i situace, kdy je námitka vznesena v rozporu s dobrými mravy. K tomuto shrnul Nejvyšší soud: „Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mra-

vům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marně uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.“[10] Judikatura k tomuto dovodila, že pokud věřitel oddaluje podání žaloby z důvodu žádosti dlužníka o posečkání s vymáháním dluhu a ten následně vznese námitku promlčení, nelze ani toto jednání obecně hodnotit jako rozporné s dobrými mravy. Nejvyšší soud k danému případu vyslovil, že „žalobcům nic nebránilo uplatnit nároky u soudu a to, že spoléhali na sliby dlužníka, nelze ve vztahu ke vznesené námitce promlčení kvalifikovat jako výkon práva v rozporu s dobrými mravy.“[11][12] Dostatečné důvody pro nepřiznání účinků námitky promlčení spatřoval Nejvyšší soud v jiném případě ve shodě s odůvodněným rozsudkem odvolacího soudu „v chování žalované, která žalobce utvrzovala v předstávě platného nájemního vztahu, neboť s ním uzavřela dodatky k původní nájemní smlouvě. To bylo důvodem, proč žalobce svůj nárok na úhradu vynaložených investic včas neuplatnil u soudu; neexistovaly totiž žádné okolnosti, které by u něj vyvolávaly obavu o nedobytnosti jím vynaložených nákladů. Až v průběhu řízení zahájeného v roce 1998 soud smlouvu z roku 1991 posoudil jako neplatnou. Odvolací soud přihlédl rovněž k tomu, že předmětem sporu je „nemalá“ finanční částka, kterou vynaložila ve prospěch státu právnická osoba nacházející se nyní v konkursu, přičemž v rámci konkursního řízení je třeba uspokojit požadavky konkursních věřitelů, a že stát by měl jít příkladem při dodržování pravidel slušného chování.“[13]

Otázku souladu právního jednání s dobrými mravy lze zmínit i v souvislosti s právní úpravou smluvní pokuty a následků nepřiměřenosti její výše. Tuto nepřiměřenost je třeba dle judikatury posuzovat v závislosti na konkrétních okolnostech dané věci, přičemž je obecně za přiměřenou považována smluvní pokuta ve výši 0,5% z dlužné částky denně. Před nabytím účinnosti OZ platilo, že ujednání zakotvující nepřiměřeně vysokou smluvní pokutu bylo v občanskoprávních vztazích absolutně neplatné; v případě obchodněprávních vztahů však nepřiměřenost výše smluvní pokuty «pouze» zakládala moderační oprávnění soudu. Z tohoto pojetí vychází i právní úprava smluvní pokuty obsažená v OZ.[14] [15] I nyní tak lze vycházet z dřívějších závě-

rů Nejvyššího soudu, který (v rámci předchozí právní úpravy obchodněprávních vztahů) vyslovil, že ujednání o smluvní pokutě je možné posuzovat jako neplatný právní úkon pro rozpor s dobrými mravy pouze v případě, že by se dobrým mravům přičily okolnosti, za kterých byla smluvní pokuta sjednána. Tyto okolnosti mohou být posuzovány i ve spojení s nepřiměřenou výší smluvní pokuty; nepřiměřenost sjednané výše smluvní pokuty však nemůže být výlučným důvodem této neplatnosti.[16]

Závěr

Využití korektivu dobrých mravů je výjimkou, neboť „fungování systému psaného práva je založeno zejména na důsledném dodržování pravidel vyplývajících z právních předpisů a korektiv dobrých mravů nesmí být na újmu principu právní jistoty a nesmí nepřiměřeně oslabovat subjektivní práva účastníků vyplývající z právních norem.“[17] Díky obecné definici dobrých mravů (dovozené judikaturou) a jejich ne zcela zřetelné hranici mohou být dobré mravy užitečným nástrojem pro soudce, který usiluje o zneplatnění právního jednání odporujícího elementárním zásadám slušnosti, a zároveň pro toto rozhodnutí postrádá základ ve výslovném znění konkrétní právní normy. Vzhledem k tomu, že použití korektivu dobrých mravů je výjimkou, je třeba tento pojem chápat restriktivně; prohlášení určitého právního jednání za rozporné s dobrými mravy pak musí být ze strany soudu přesvědčivě odůvodněno. Institut dobrých mravů má však v českém právním řádu nezastupitelnou roli, neboť „zásada výkonu práv v souladu s dobrými mravy představuje významný princip, který v odůvodněných případech dovoluje zmírňovat tvrdost zákona; pojem „dobrých mravů“ nelze totiž vykládat jen jako korektiv či doplňující obsahový faktor výkonu subjektivních práv a povinností, ale též jako morální měřítko pro použitelnost právních norem.“[18] ●

Mgr. Petr Motyčka
TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář, s.r.o.

Poznámky

- [1] Kromě ujednání porušujících dobré mravy jsou rovněž zakázána taková ujednání, která by porušovala veřejný pořádek nebo právo týkající se postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti. Srov. § 1 odst. 2 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
- [2] § 580 odst. 1 ve spojení s § 588 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
- [3] Lavický, P. a kol.: Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1 – 654). Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, s. 23.
- [4] Usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 2. 1998, sp. zn. II. ÚS 249/97.
- [5] Usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 2. 1998, sp. zn. II. ÚS 249/97.
- [6] § 2909 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
- [7] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2008, sp. zn. 20 Cdo 5406/2007.
- [8] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2008, sp. zn. 20 Cdo 5406/2007.
- [9] § 610 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
- [10] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. 28 Cdo 1729/2014.
- [11] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1839/2000.
- [12] V této souvislosti lze zmínit možnost uzavření dohody o mimosoudním jednání věřitele a dlužníka o právu nebo o okolnosti, která právo zakládá, ve smyslu § 647 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. V případě jejího uzavření počne promlčecí lhůta běžet po výslovném odmítnutí věřitele nebo dlužníka v takovém jednání pokračovat. Pokud promlčecí lhůta začala běžet již dříve, po dobu jednání neběží. V souladu s § 652 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, promlčecí lhůta neskončí dříve než za šest měsíců ode dne, kdy začala znovu běžet.
- [13] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. 33 Odo 561/2006.
- [14] § 2051 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
- [15] Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1290.
- [16] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 10. 2009, sp. zn. 31 Cdo 2707/2007.
- [17] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1839/2000.
- [18] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. 33 Odo 561/2006.

Pojetí a charakter úpravy smlouvy o účtu v novém občanském zákoníku

Smlouva o účtu zavedená do právní praxe spolu s přijetím zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále také jen „nový občanský zákoník“ či „NOZ“) souhrnně nahradila do té doby hojně využívané a dle všeho i dobře zažitě dva smluvní typy – smlouvu o běžném účtu a smlouvu o vkladovém účtu, jež obsahoval obchodní zákoník (zákon č. 513/1991 Sb.).

Jedním z cílů této změny pak mělo být vyřešení existující rozdílnosti právní úpravy smluv spojených s bankovními účty přinesené zákonem č. 284/2009 Sb., o platebním styku (dále také jen „zákon o platebním styku“ či „ZPS“), a dvou možných právních režimů, které zde mohly být dle konkrétních náležitostí a charakteru daného typu účtu aplikovány. Tuto ambici se, jak bude níže konkrétněji vysvětleno, nepodařilo bohužel zcela naplnit.

Stručné shrnutí vývoje právní úpravy smluv o běžném a vkladovém účtu

Na úvod je třeba stručně a zjednodušeně představit problematičnost do konce roku 2013 platné a účinné právní úpravy, aby byl následující rozbor lépe srozumitelný bez nutnosti obsáhlejší studie předchozího stavu úpravy v této oblasti.

Zcela zásadní změna právní úpravy tehdejších smluv o běžném a vkladovém účtu a započítání oné dvojkolejnosti možného právního režimu obou smluv byla přinesena spolu s přijetím zákona o platebním styku, respektive na jeho základě přijatého zákona č. 285/2009

Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o platebním styku. Tento zákon transponoval do českého právního řádu několik právních předpisů EU, zejména pak Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu.

Klíčovým kritériem pro rozříštění právní úpravy přineseným zákonem o platebním styku k 1.11.2013 byla skutečnost, zda se jedná o tzv. platební účet či nikoliv. Jinými slovy, zda na daném běžném či vkladovém účtu budou prováděny platební transakce, tedy např. vložení peněžních prostředků na tento účet, výběr peněžních prostředků z platebního účtu nebo převod peněžních prostředků. Platební účet tak představuje účet sloužící k provádění platebních transakcí. Pokud tedy daný běžný či vkladový účet odpovídal definici platebního účtu a smlouva tento účet vymezující pak odpovídala charakteru smlouvy o platebních službách, vztahovala se na ni pouze velice omezená porce ustanovení uvedených v obchodním zákoníku a řídila se zároveň zákonem o platebním styku. Pokud nikoliv, vztahoval se na takovou smlouvu o běžném či vkladovém účtu pouze obchodní zákoník a jeho ustanovení.

Již zde došlo k jedné z prvních nedůsledností a nepřesností, a sice v podobě předpokládání existence smlouvy o běžném účtu, jež by

nebyla smlouvou o platebních službách. To, vzhledem k charakteru běžného účtu, bylo prakticky vyloučeno, ačž zákonodárce tuto možnost připustil a ještě více tak celou úpravu této podstatné oblasti bankovních smluv znepečehlednil.

Přístup zvolený při implementaci smluv o běžném a vkladovém účtu do NOZ

Ač v procesu příprav nového občanského zákoníku přetrvávalo v jednotlivých návrzích po dlouhou dobu vymezení smlouvy o běžném a vkladovém účtu převzaté z tehdy platné a účinné právní úpravy v obchodním zákoníku, právní úprava zakotvená v NOZ nakonec vychází dle důvodové zprávy k tomuto zákonu z koncepce, že rozlišování smlouvy o běžném a vkladovém účtu ztratilo s ohledem na stávající již z velké části společnou úpravu obou smluvních typů svůj význam. Praktickým dopadem tak bylo opuštění tohoto členění a zavedení nového souhrnného pojmu účet a vymezení tzv. smlouvy o účtu v § 2662 až 2668 NOZ.

Smlouva o účtu a její vymezení v NOZ

Nový občanský zákoník tak obsahuje obecnou úpravou smlouvy o účtu společnou pro všechny typy účtů, v § 2669 ustanovení pro platební účty, kde pouze odkazuje na zákon o platebním styku, a také speciální ustanovení týkající se jiných než platebních účtů v § 2670 až 2675. Zvláštní ustanovení je pak věnováno vkladní knížce § 2676 až 2679 NOZ.

Jak se uvádí důvodové zprávě, cílem úpravy smlouvy o účtu v novém občanském zákoníku bylo zakotvit v tomto zákoně minimální úpravu pro případ, že některé otázky týkající se účtu nejsou řešeny zákonem o platebním styku, případně je aplikace ZPS vzhledem k jeho působnosti vyloučena, a smluvní strany si neupravily tyto otázky ani ve smlouvě o účtu.

Jak je dále uvedeno v důvodové zprávě, úprava smlouvy o účtu vychází z právní úpravy v obchodním zákoníku, avšak nebyla již začleněna ta ustanovení obchodního zákoníku, jež nebyla aplikovatelná na smlouvu o běžném účtu, která je smlouvou o platebních službách. S ohledem na skutečnost, že vedle názorů řady odborníků i dle mého názoru nebyla prakticky možná existence smlouvy o běžném účtu, jež by neměla charakter smlouvy o platebních službách, lze toto považovat za skutečnost pozitivní. Převzata tak byla ustanovení upravující nakládání s účtem a postavení spolujatelů účtu, otázka nakládání s peněžními prostředky na účtu, možnost sjednání tzv. kontokorentu, důsledky smrti majitele účtu, otázky úročení a povinnosti související se zánikem závazkového vztahu smlouvy o účtu. Tyto otázky jsou skutečně upraveny téměř shodně s předchozí právní úpravou uvedenou pro smlouvu o běžném účtu v obchodním zákoníku.

Ustanovení § 2669 NOZ pak obsahuje pouze konstatování, že platební účet se řídí zákonem o platebním styku. Tímto zákonem se řídí také transakce na jiných platebních účtech, jestliže se jedná o platební transakce na jiných platebních účtech, pokud půjde o platební transakce, které podléhají režimu zákona o platebním styku.

Zvláštní právní úprava jiného než platebního účtu vymezená v § 2670 až 2675 bude dle důvodové zprávy jednak použita na účty, které nejsou platebními účty podle zákona o platebním styku (v příkladném výčtu jsou uvedeny účty stavebního spoření, účty s výpovědní dobou nebo účty, které si mezi sebou vedou poskytovatelé platebních služeb), a jednak na transakce, které sice probíhají na platebních účtech, ale spadají mimo působnost zákona o platebním styku. V rámci této úpravy jsou zakotveny lhůty pro připsání úroků či peněžních prostředků na účet majitele a také možnost výpovědi smlouvy oběma smluvními stranami.

V podobě určité náhrady vkladového účtu vymezeného v obchodním zákoníku je novým občanským zákoníkem v § 2680 zavedena smlouva o jednorázovém vkladu mající charakter fixního termínovaného vkladu, kdy majitel účtu nemá možnost s vloženými peněžními prostředky před uplynutím sjednané doby disponovat.

Z mého pohledu je právní úprava účtů v novém občanském zákoníku poněkud nešťastná a není provedena příliš přehledným způsobem. Problém nevidím ani tak v koncepci jedné smlouvy o účtu, která bude dle konkrétních ujednání v rámci smluvní volnosti stran modifikována dle potřeby a parametrů účtu, který si strany chtějí smlouvou sjednat (to obecně považuji za cestu správným směrem), ale v ur-

čité nepřehlednosti stávající úpravy, jež se také zdá být ne zcela terminologicky přesná. V krátkém čase pak opět přinesla rovněž další zásadní změnu v této oblasti.

V NOZ uvedené členění přitom de facto s několika odlišnostmi a pod jinými názvy zachovává jak smlouvu o běžném účtu, která je smlouvou o platebních službách, v podobě smlouvy o účtu, tak i smlouvu o vkladovém účtu, která není smlouvou o platebních službách, v podobě smlouvy o jednorázovém vkladu.

Smlouva o účtu je v ustanovení § 2662 NOZ vymezena takto: „Smlouvou o účtu se ten, kdo vede účet, zavazuje zřídít od určité doby v určité měně účet pro jeho majitele, umožnit vložení hotovosti na účet nebo výběr hotovosti z účtu nebo provádět převody peněžních prostředků z účtu či na účet.“

Z uvedené definice je mj. zřejmé, že jako subjekt, který vede účet, již není oproti aktuálně dřívější právní úpravě v obchodním zákoníku explicitně určena banka. Dále, dle mého názoru je možné vyloučit znění této definice tak, že splňuje parametry provádění jednotlivě neurčených platebních transakcí dle zákona o platebním styku a tudíž i rámcové smlouvy o platebních službách vymezené v § 74 odst. 1 písm. b) ZPS. Toto ustanovení říká, že smlouvou o platebních službách se poskytovatel zavazuje uživateli provést pro něho jednotlivou platební transakci neupravenou rámcovou smlouvou. S ohledem na skutečnost, že cílem zavedení smlouvy o účtu do nového občanského zákoníku mělo být dle výše uvedeného mj. zakotvení jednotné úpravy i pro účty, které platebními účty nejsou a neřídí se tak zákonem o platebním styku, nepovažuji toto vymezení za příliš vhodně formulované.

Shrnutí a závěr

Shrneme-li výše uvedené, za klíčové změny dosavadního charakteru úpravy v této oblasti je možno označit vyjmutí smluv o běžném a vkladovém účtu jako smluvních typů v podobě pojmenovaných smluv upravených právním předpisem.

Další významnou skutečností je nastolení koncepce opouštějící dílčí členění na jednotlivé smluvní typy dle jejich rozdílných charakterů a přinášející jednotné základní vymezení smlouvy o účtu jako univerzálního smluvního typu v této oblasti.

K odstranění dvojkojnosti a úpravě v rámci dvou odlišných zákonů však bohužel nedochází, a to jak z důvodu, že vymezení smlouvy o účtu v NOZ je dle všeho vymezením odpovídajícím definici smlouvy o platebních

službách uvedené v zákoně o platebním styku, tudíž ambice, že se bude jednat o obecné vymezení pro všechny typy smluv o účtu, ať už o smlouvy spadající do režimu zákona o platebním styku či nikoliv, nebylo zjevně dosaženo; proto by mohlo být přilehavějším řešením i zařazení úpravy smlouvy o účtu jako celku do zákona o platebním styku a v NOZ ponechat pouze ta ustanovení, která se vztahují k účtům, jež nemají charakter platebních účtů. Naopak je zde touto nepřesností způsobena typově obdobná nejasnost, jako tomu bylo v případě připuštění existence smlouvy o běžném účtu, která není smlouvou o platebních službách, do nabytí účinnosti NOZ.

A dochází rovněž k dilčímu zachování opuštěného členění na smlouvy v režimu zákona o platebním styku a mimo tento režim, v podobě nové pojmenované smlouvy „o jednorázovém vkladu“ (tj. smlouvy o vkladovém účtu, jež není smlouvou o platebních službách).

Z mého pohledu by bylo celkově přínosnější vymezit smlouvu o účtu vždy jen jako smlouvu o platebních službách, s ohledem na její poměrně jasný charakter a, jak bylo již uvedeno výše, přesunout tuto část úpravy mimo NOZ do zákona o platebním styku. Za vhodnější řešení považuji rovněž terminologicky blíže zůstat u předchozího rozlišení smluv o běžném a vkladovém účtu. Tedy, smlouva o (běžném) účtu by byla vymezena jako obecná smlouva pro všechny typy účtů, jež mají charakter smluv o platebních službách. Zatímco smlouva o vkladovém účtu (či smlouva o jednorázovém vkladu) by byla smlouvou, která naopak tento charakter nemá, a platební transakce na takovém účtu neprobíhají, a jejíž úprava by zůstala spolu s úpravou účtů, jež nemají charakter platebních účtů, uvedena v NOZ.

Výše uvedeným způsobem by daleko spíše došlo ke zpřehlednění právní úpravy a nastolení daleko čistšího dělení smluv v této oblasti a rozlišení jejich charakteru. Tvůrci NOZ se však bohužel vydali jinou cestou v podobě uvedení smlouvy o účtu jako obecného vymezení pro veškeré smlouvy v této oblasti, bez ohledu na jejich charakter, což nelze považovat ani za šťastné, a díky formulaci definice, která naplňuje znaky „pouze“ smlouvy o platebních službách, ani za v souladu s v důvodové zprávě uvedeným cílem. ●

Mgr. Ondřej Novák
advokátní koncipient
KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o.

PEVNÉ ZÁKLADY / VYSOKÉ CÍLE

**DUNOVSKÁ
& PARTNEŘI**

**BANKOVNICTVÍ A FINANCE
INSOLVENCE
FINANČNÍ RESTRUKTURALIZACE
FÚZE A AKVIZICE
KORPORÁTNÍ PRÁVO
NEMOVITOSTI
SOUDNÍ SPORY**

Individuální a aktivní přístup, výjimečná kvalita práce a osobní účast partnerů kanceláře na řešení případů je to, co nás odlišuje od konkurence a umožňuje nám dlouhodobě zachovávat nejvyšší standardy. Proto jsou klienti ochotni svěřit nám ty nejsložitější případy a důvěřovat našemu úsudku. Důvěřujte i Vy.

www.dunovska.cz

K doručování hmotněprávního úkonu na adresu uvedenou ve smlouvě

V judikatuře je ustálen závěr, že hmotněprávní jednání je třeba považovat za perfektní (doručené) okamžikem, kdy se adresát tohoto jednání měl možnost s ním objektivně seznámit. Doručení nelze vázat na okamžik, kdy je adresát ochoten tak opravdu učinit, tj. vyzvednout si zásilku a seznámit se s jejím obsahem. Jak je to však s doručováním na adresu, kterou adresát uvedl ve smlouvě a pak se přestěhuje? Tuto problematiku řešil Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 33 Cdo 1777/2013, ze dne 27. 1. 2015 (dále také jen jako „komentované rozhodnutí“).

České právo vychází z tzv. teorie dojití, tzn., že účinky právního jednání nastávají nikoliv k okamžiku, kdy došlo k projevu vůle jednajících, nýbrž k okamžiku, kdy tento projev vůle nepřítomné osobě došel. Na základě této teorie je osoba, která činí projev vůle, povinna nést riziko, zda její projev vůle nepřítomnému adresátovi dojde či nikoliv.[1]

V komentovaném rozhodnutí byl případ posuzován podle občanského zákoníku z roku 1964 (dále také jen „SOZ“ nebo „starý občanský zákoník“), především jeho § 45 [2]. Závěry jsou aplikovatelné i po rekonstrukci soukromého práva za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“ nebo „občanský zákoník“). O odchylce, kterou OZ zavedl pro případy vědomého zmaření dojití zásilky adresátem, pojednáme níže.

V praxi není neobvyklá situace, kdy doručit zásilku smluvnímu partnerovi je téměř nemožné. V předmetném sporu bylo mezi účastníky, a také mezi soudem prvního stupně a soudem odvolacím, sporné, zda bylo žalované řádně doručeno, když žalobce jí zaslal zásilku, ve které se dovolával relativní neplatnosti smlouvy o advokátní úschově, na adresu uvedenou v související kupní smlouvě. Žalovaná se v okamžiku doručování uvedené zásilky na této adrese již nezdržovala a dodejka se vrátila s poznámkou „adresát je neznámý“ a při druhém pokusu o doručení s poznámkou

„XY zde nebydlí“. Závěr, zda žalované bylo dovolání se relativní neplatností tímto způsobem řádně doručeno či nikoli, byl kruciólní pro zodpovězení otázky, zda právo žalobce není promlčeno.

Soud prvního stupně s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2926/2009, ve kterém Nejvyšší soud vyslovil již ustálený judikatorní závěr: „Nedojde-li adresovaný projev vůle jednajících do sféry adresáta, právní úkon není perfektní. Projev vůle dojde adresátovi, jakmile se dostane do sféry jeho dispozi-

ce, tzn. v okamžiku, kdy adresát nabude objektivní možnost seznámit se s obsahem projevu vůle. Od okamžiku dojití projevu vůle do sféry adresáta je právní úkon pro jednající subjekt závazný a nelze jej jednostranně odvolat. Není přitom nezbytné, aby se adresát seznámil s obsahem právního úkonu; dostačuje, že měl objektivně možnost seznat jeho obsah.“, uzavřel, že dopis se prostřednictvím doručujícího orgánu dostal do sféry dispozice žalované, a ta měla objektivní možnost se s jeho obsahem seznámit.

Odvolací soud se k závěru, podle něhož se dovolání relativní neplatnosti dostalo doručováním na adresu uvedenou v kupní smlouvě do sféry dispozice žalované, postavil negativně s tím, že pokud žalovaná na adrese, na kterou jí bylo doručováno, již nebydlela, tak na této adrese se nenacházela ani její dispoziční sféra.

Žalobce proti rozhodnutí odvolacího soudu podal dovolání, ve kterém argumentoval především tím, že udělal vše proto, aby se dopis dostal do sféry dispozice žalované, a ta měla objektivní možnost se s jeho obsahem seznámit. Žalobce dále uvedl, že ho žalovaná uvedla v omyl ohledně doručovací adresy a teď se jeho omylu dovolává. Žalovaná si byla vědoma, jakou adresu uvedla do kupní smlouvy o převodu nemovitosti a mohla se tedy dle názoru žalobce objektivně seznámit s obsahem jakékoliv zásilky na tuto adresu doručené, pokud by nezapřičinila svým opomenutím, že doručované zásilky byly vráceny zpět odesílateli. Při změně bydliště mohla žalovaná zajistit přesměrování doručování poštovních zásilek na novou adresu, popř. oznámit žalobci změnu své adresy.

Přes racionální argumenty žalobce, které můžeme shrnout tak, že nelze nikoho nadměrně zatěžovat požadavkem na zjišťování informací o současném bydlišti jeho kontrahentů a že nelze nikomu přičítat k tíži rezignaci jeho kontrahenta na řádné zajištění přeposílání pošty (kdy nelze vyloučit ani účelové a obstrukční změny adresy, přičemž šikanózní zneužití práva bude téměř nemožné prokázat), Nejvyšší soud v komentovaném rozhodnutí přisvědčil žalované a uvedl, že okolnost, že jí žalobce zaslal zásilku na adresu uvedenou v související kupní smlouvě, není způsobila zvrátit závěr o tom, že žalovaná při tomto způsobu doručení hmotněprávního úkonu žalobce neměla objektivně možnost se s jeho obsahem seznámit. Jestliže v posuzované věci písemnost adresovaná žalované na adresu, na níž se nezdržovala, a proto ani na této adrese nebyla zanechána výzva k jejímu vyzvednutí, byla odesílateli vrácena, nelze dospět k závěru, že tato žalovaná měla objektivní možnost zjistit obsah tohoto právního úkonu s důsledky s tím spojenými. Nejvyšší soud při argumentaci v odůvodnění použil i rozhodnutí sp. zn. 23 Cdo 2926/2009, které paradoxně využil i soud prvního stupně při odůvodnění závěru zcela opačného.

Ačkoliv se na závěru Nejvyššího soudu na první pohled nemusí zdát být nic vadného, nelze tento závěr přejímat nekriticky. Měl-li by se závěr Nejvyššího soudu aplikovat obecně na veškeré doručování, tak by aplikace tohoto závěru na veškeré doručování písemností v režimu soukromého práva mohla praxi způsobit naprosto nepřiměřené komplikace a zvý-

šení nákladů spojených se zjišťováním adres smluvních partnerů; takový závěr musíme odmítnout.

Soudy by měly při hledání spravedlnosti najít rovnováhu mezi právy a povinnostmi stran a stejně jako nelze po jedné straně rozumně požadovat, aby po změně svého bydliště notifikovala každého jednoho smluvního partnera, se kterým za dobu pobytu na daném místě vstoupila do smluvního vztahu, tak nelze klást na druhou smluvní stranu nepřiměřené požadavky na v některých případech téměř detektivní práci se zjišťováním doručovací adresy protistrany. Vycházíme-li z premisy, že smlouva zavazuje, nelze bez dalšího souhlasit s tím, že smluvní strana svým – byť právně dovoleným – jednáním takřka znemožní svému smluvnímu partnerovi výkon jeho subjektivních práv. Zejména v těch smluvních poměrech, kde lze v souladu se zásadou předvídatelnosti předpokládat aktivitu druhé strany, tedy ve smluvních vztazích, které ještě nejsou ukončené, nebyly řádně splněny apod., by podle našeho názoru každý měl nést riziko spojené s tím, že změni adresu uvedenou ve smlouvě a nezajistí si přeposílání doručované pošty.

Úprava v (novém) občanském zákoníku

Občanský zákoník ve svém § 570 stanoví: „Právní jednání působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí projev vůle dojde; zmařil-li vědomě druhá strana dojití, platí, že řádně došlo.“ Zatímco první věta ustanovení v podstatě doslovně přebírá úpravu SOZ, tak část za středníkem zavádí fikci dojití pro případy, kdy dojití bude vědomě zmařeno. Za vědomé zmaření lze považovat situace, kdy se adresát převzetí zásilky brání nebo např. odmontuje svoji poštovní schránku. Takového jednání je v rozporu se zásadou poctivosti a není právem chráněno. Upozorňujeme, že pro aplikaci fikce dojití OZ nevyžaduje opakované vědomé maření ze strany adresáta.[3]

Položíme-li si otázku, jak by Nejvyšší soud rozhodl stejnou skutkovou situaci jako v komentovaném rozhodnutí, avšak posuzováno prizmatem § 570 OZ a nikoli § 45 SOZ, nelze nabídnout jasnou a jednoduchou odpověď. Žalobce by musel tvrdit a prokázat, že změnou bydliště žalovaná vědomě sledovala zmaření dojití zásilky. Můžeme však konstatovat, že v drtivě většině případů změna adresy takovýmto mařením nebude. Komentářová literatura uvádí, že vědomé jednání musí mít formu alespoň nepřímého úmyslu (srozumění) a nedbalostní jednání příjemce vedoucí k zabránění dojití nepředstavuje vědomé zmaření přijetí právního jednání. [4] Podle našeho názoru (ač jsme si vědomi obtížů s rozlišováním mezi nepřímým úmyslem

a vědomou nedbalostí, tím spíše na kolbišti soukromoprávním) si lze jako vědomé zmaření doručení představit i zmaření ve formě vědomé nedbalosti (culpa luxuria), pokud kontrahent ví, že změnou svého bydliště může způsobit zmaření doručování v souvislosti s jím uzavřenou smlouvou, avšak bez příměřeného důvodu předpokládá, že k tomu nedojde.

Závěr

Zavedení fikce doručení, kdy vědomým zmařením adresát již nepřekazí nastolení právních účinků doručení zásilky, lze hodnotit kladně, ačkoliv jak jsme výše uvedli, ani toto ustanovení nevyřeší všechny problémy spojené s doručováním hmotněprávních jednání.

Závěrem můžeme doporučit zařazení do smluvní dokumentace takových ustanovení, která napevno stanoví doručovací adresu a zavedou povinnost změnu doručovací adresy druhé smluvní straně notifikovat (a porušení této notifikační povinnosti utvrdit smluvní pokoutou). Porušení takového výslovně stanovené smluvní povinnosti by mohlo být podle našeho názoru považováno za vědomé zmaření doručení ve smyslu § 570 OZ. ●

Mgr. Aleš Hradil, advokátní koncipient
Mgr. David Urbanec, advokát a partner
DUNOVSKÁ & PARTNERI s.r.o.

Poznámky

- [1] Dobrovolná E. in Lavický, P. a kol.: Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1 654). Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, s. 2409.
- [2] § 45 odst. 1 SOZ: „Projev vůle působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí dojde.“
- [3] Tichý L. in Švestka, J.; Dvořák, J. Fiala, J. a kol.: Občanský zákoník. Komentář. Svazek 1. Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2014, Praha, s. 1412.
- [4] Ibidem.

ČERMÁK a spol.

advokátní a patentová kancelář
law and patent office

Jsme advokátní a patentová kancelář se zaměřením na právo duševního vlastnictví, zejména průmyslová práva a ochranné známky, a dále na obchodní a občanské právo. Po právní stránce jsme veřejnou obchodní společností advokátů a poskytujeme právní služby podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění. Disponujeme týmem více než čtyřiceti odborníků na právo a průmyslověprávní problematiku, včetně patnácti advokátů a pěti patentových zástupců. Na trhu jsme od června 1990. Čermák a spol. je nositelem řady domácích i zahraničních ocenění. K našim klientům dlouhodobě patří přední české i zahraniční společnosti.

V oblasti průmyslových práv provádíme rešerše, zajišťujeme podávání přihlášek patentů, užitečných a průmyslových vzorů, ochranných známek, označení původu a zeměpisných označení, topografií polovodičových výrobků, a to včetně přípravy nezbytných podkladů. Přímo zastupujeme před Úřadem průmyslového vlastnictví ČR, Úřadem Priemyselného vlastníctva SR, Evropským patentovým úřadem v Mnichově a Úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) v Alicante, jakož i před Světovou organizací duševního vlastnictví v Ženevě. V ostatních zemích a teritoriích spolupracujeme s rozsáhlou sítí osvědčených podobně zaměřených kanceláří. Zajišťujeme průmyslověprávní ochranu po celém světě, vypracováváme vhodné strategie při postupu získávání průmyslověprávní ochrany včetně příslušných rozpočtů. Zajišťujeme správu a údržbu portfolií průmyslových práv. Zastupujeme ve sporných řízeních týkajících se průmyslových práv, zejména v určovacím řízení, v řízení o neplatnost patentu, zrušení užitého vzoru, v řízeních o prohlášení neplatnosti a o zrušení ochranných známek. Zastupujeme rovněž před soudy v ČR a SR ve věcech porušování práv k duševnímu vlastnictví, ve věcech nekalé soutěže a občanskoprávních a obchodních sporech. Zastupujeme též ve sporných řízeních před Evropským patentovým úřadem a Úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a vzory).

Advokátní a patentová kancelář Čermák a spol.

Elišky Peškové 15 | 150 00 Praha 5

tel.: +420 296 167 111 | fax: +420 224 946 724 | e-mail: intelprop@apk.cz

www.cermakaspol.cz

Pracovní smlouva na pracovišti po novelizaci

Novelou zákona o zaměstnanosti provedenou zákonem č. 136/2014 Sb. došlo mimo jiné k zásadní úpravě ustanovení zákona týkajících se povinnosti mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu a sankce za její nesplnění.

K povinnosti zaměstnavatele mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu a sankce za její nesplnění

Tato povinnost zaměstnavatele byla do zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále také jen „ZZ“) zakotvena zákonem č. 1/2012 Sb., a to s účinností od 5.1.2012 (§ 136 ZZ).

Novela zákona o zaměstnanosti provedená zákonem č. 136/2014 Sb. s účinností od 1.1.2015 na jedné straně tuto povinnost zaměstnavatele dle ustanovení § 136 ZZ zjednodušila, když nově se splnění této povinnosti nevyžaduje, splnil-li zaměstnavatel povinnost oznámit okresní správě sociálního zabezpečení (dále také jen „OSSZ“) den nástupu zaměstnance do zaměstnání, které mu založilo účast na nemocenském pojištění podle zákona o nemocenském pojištění.

Na druhé straně přinesla však zmíněná novela zpřísnění právní úpravy v této oblasti, když zavedla skutkovou podstatu přestupku a správního deliktu spočívajících v nesplnění povinnosti zaměstnavatele mít v místě pracoviště doklady prokazující existenci pracovněprávního vztahu, pokud zaměstnavatel neohlásil OSSZ den nástupu zaměstnance do zaměstnání.

Zakotvením nové skutkové podstaty přestupku a správního deliktu tak došlo k vyplnění určité mezery v právním řádu, když do 31.12.2014 měli sice zaměstnavatelé podle zákona o zaměstnanosti stanovenou povinnost mít v místě pracoviště doklady prokazující existenci pracovněprávního vztahu, avšak nebyla-li tato povinnost ze strany zaměstnavatele splněna, nemohl kontrolní orgán zaměstnavateli uložit sankci, neboť k tomuto postupu jej neopravňovalo ustanovení žádného právního předpisu.

Výše sankce za porušení shora uvedené povinnosti zaměstnavatele je zákonem o zaměstna-

nosti stanovena v totožné výši do 500 000 Kč jak pro nepodnikající fyzickou osobu, která se tohoto přestupku dopustí jako zaměstnavatel (§ 139 odst. 2 písm. f) ve spojení odst. 3 písm. e) ZZ), tak i pro právnickou osobu nebo podnikající fyzickou osobu, která se jako zaměstnavatel dopustí předmětného správního deliktu (§ 140 odst. 2 písm. e) ve spojení s odst. 3 písm. c) ZZ).

Pro doplnění uvádíme, že do doby nabytí účinnosti novely zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 136/2014 Sb. nebylo s ohledem na existenci výše uvedené mezery v právním řádu splnění uvedené povinnosti zaměstnavatele reálně vymahatelné. Z tohoto důvodu byl Státním úřadem inspekce práce vydán velmi diskutovaný Metodický pokyn generálního inspektora SÚIP č. 01/2012, Stanoviško Státního úřadu inspekce práce ve věci plnění povinnosti zaměstnavatele podle § 136 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, který nabyl účinnosti dne 1.4.2012. Přílohou č. 1 tohoto metodického pokynu byl Postup při kontrole plnění povinnosti zaměstnavatele podle § 136 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, podle kterého splnění této povinnosti prokázoval zaměstnavatel na prvním místě předložením kopie pracovních smluv, dohod o provedení práce a dohod o pracovní činnosti v listinné podobě. Tyto dokumenty mohly být dle pokynu uloženy i v elektronické podobě (naskenované originální smlouvy) na paměťových médiích, např. CD, DVD, flash disc, prostředcích výpočetní techniky s možností vytisknutí pro potřeby doložení výsledků kontroly, a to za předpokladu, že měl zaměstnavatel více pracovišť s malým počtem zaměstnanců nebo to vyžadovala zvláštní povaha jeho činnosti.

Diskutovaným byl tento metodický pokyn především proto, že nabádal orgány kontroly, aby považovaly, při nepředložení dokumentů zaměstnavatelem přímo v průběhu kontroly na daném pracovišti, výkon práce za nelegální podle § 5 písm. e) ZZ, tedy i s následnou možností uložit sankci za výkon nelegální práce.

S přijetím předmětné novely zákona o zaměstnanosti není tento pokyn již nadále aktuální.

Alternativní možnost splnění povinnosti zaměstnavatele mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu

Dle znění ustanovení § 136 ZZ účinného od 1.1.2015 se nevyžaduje, aby měl zaměstnavatel v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu, jestliže zaměstnavatel splnil povinnost oznámit okresní správě sociálního zabezpečení den nástupu zaměstnance do zaměstnání, které mu založilo účast na nemocenském pojištění podle zákona o nemocenském pojištění (dále také „ZNP“).

Kdo se pro účely zákona o nemocenském pojištění rozumí zaměstnancem, upravuje ustanovení § 5 ZNP. Zaměstnanci jsou tak mimo jiné zaměstnanci v pracovním poměru, zaměstnanci činní na základě dohody o pracovní činnosti a zaměstnanci činní na základě dohody o provedení práce.

Podmínky účasti zaměstnanců na nemocenském pojištění, tedy ve smyslu posouzení založení účasti na nemocenském pojištění, jsou upraveny v ustanovení § 6 ZNP, podle kterého jsou zaměstnanci účastní pojištění, jestliže

- a) vykonávají zaměstnání
 1. na území České republiky; za výkon zaměstnání na území České republiky se považuje i přechodný výkon práce mimo území České republiky, je-li místo výkonu práce trvale v České republice, nebo
 2. v cizině pro zaměstnavatele se sídlem na území České republiky, pokud místo výkonu práce je trvale v cizině a nejsou povinně

účastní důchodového pojištění podle předpisů státu, ve kterém trvale vykonávají zaměstnání, a mají trvalý pobyt na území České republiky nebo jiného členského státu Evropské unie, a

b) sjednaná částka započitatelného příjmu z tohoto zaměstnání za kalendářní měsíc činí aspoň částku rozhodnou pro účast na pojištění (dále jen „rozhodný příjem“).

Rozhodný příjem činí 2 500 Kč, přičemž tato částka může být navýšena za podmínek dle ustanovení § 6 odst. 2 ZNP.

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že výše uvedené se nevztahuje na zaměstnance činné na základě dohody o provedení práce. Pojištění zaměstnanců činných na základě dohody o provedení práce je upraveno v ustanovení § 7a ZNP. Dle tohoto ustanovení platí, že zaměstnanci činní na základě dohody o provedení práce jsou účastníky pojištění, jestliže splňují podmínku uvedenou v § 6 odst. 1 písm. a) ZNP a byl jim zúčtován započitatelný příjem v částce vyšší než 10 000 Kč. Pro tyto účely se započitatelným příjmem rozumí úhrn započitatelných příjmů z více dohod o provedení práce u téhož zaměstnavatele.

V neposlední řadě je třeba zmínit i ustanovení § 7 ZNP upravující pojištění při zaměstnání malého rozsahu. Zaměstnáním malého rozsahu se rozumí zaměstnání, v němž není splněna podmínka uvedená v § 6 odst. 1 písm. b) ZNP, neboť sjednaná částka započitatelného příjmu z tohoto zaměstnání je nižší než rozhodný příjem nebo započitatelný příjem nebo byl sjednan vůbec. Při výkonu zaměstnání malého rozsahu je zaměstnanec pojištěn jen v těch kalendářních měsících po dobu trvání takového zaměstnání, v nichž dosáhl částky započitatelného příjmu z tohoto zaměstnání alespoň ve výši rozhodného příjmu. Tato skutečnost však nemá vliv na splnění oznamovací povinnosti zaměstnavatele dle ustanovení § 136 ZZ, když v případě zaměstnání malého rozsahu plní zaměstnavatel oznamovací povinnost pouze jednou při nástupu zaměstnance do zaměstnání. Výše uvedené o úhrnu započitatelných příjmů platí obdobně i v tomto případě.

Lze tedy shrnout, že alternativní variantu splnění povinnosti zaměstnavatele dle ustanovení § 136 ZZ lze využít v případě zaměstnávání fyzických osob na základě dohod o provedení práce pouze za předpokladu, že byl zaměstnanci zúčtován započitatelný příjem v částce vyšší než 10 000 Kč. V ostatních případech lze alternativní variantu dle ustanovení § 136 ZZ využít jen tehdy, pokud byl zaměstnanci zúčtován rozhodný příjem ve výši nejméně 2 500 Kč.

Oznamovací povinnost zaměstnavatele vůči OSSZ

Dle ustanovení § 94 ZNP platí, že je zaměstnavatel povinen oznámit OSSZ na předepsaném tiskopisu den nástupu zaměstnance do zaměstnání, které mu založilo účast na pojištění, a to do 8 kalendářních dnů ode dne nástupu do zaměstnání.

U zaměstnance, jehož zaměstnání je zaměstnáním malého rozsahu a zaměstnanec činného na základě dohody o provedení práce, oznamuje zaměstnavatel den nástupu tohoto zaměstnance do zaměstnání do 20. kalendářního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, v němž tomuto zaměstnanci vznikla účast na pojištění.

Zaměstnavatel může s OSSZ písemně dohodnout jinou lhůtu pro plnění výše uvedených oznamovacích povinností.

Z uvedené tak vyplývá, že zaměstnavatelé mohou využít alternativní možnost splnění povinnosti dle ustanovení § 136 ZZ až v okamžiku, kdy vůči OSSZ splní svoji oznamovací povinnost dle ustanovení § 94 ZNP. Možným úskalím by dle našeho názoru mohlo být v daném případě určité časové prodloužení při zpracování oznámení zaměstnavatele v listinné podobě, kdy zaměstnavatelem oznámené informace nemusí být OSSZ neprodleně zpracovány, tak aby byly kontrolnímu orgánu přístupné v době provádění kontroly. Je tak zcela reálné, že k provedení kontroly může dojít v den odeslání příslušného tiskopisu v listinné podobě na OSSZ či v době, kdy ještě nebude zaevidováno do elektronického systému OSSZ.

V této souvislosti je tak třeba upozornit, že oznamovací povinnost zaměstnavatele vůči OSSZ je splněna až okamžikem, kdy příslušné podání OSSZ dojde (§ 37 odst. 6 správního řádu).

S ohledem na výše uvedená rizika doporučujeme zaměstnavatelům mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovního vztahu také po dobu, kdy již odeslali své oznámení OSSZ dle ustanovení § 94 ZNP v listinné podobě, avšak nemají doklad o jeho doručení. Stejně tak doporučujeme zohlednit časové prodloužení při zpracování podání v listinné podobě a jeho zaevidování do elektronického systému OSSZ.

Zánik povinnosti fyzické osoby (zaměstnance) prokázat pracovního vztahu či obdobný vztah

Pro úplnost dodáváme, že novelou zákona o zaměstnanosti došlo také k zániku povinnosti fy-

zické osoby (zaměstnance) prokázat pracovního vztahu či obdobný vztah. Dle ustanovení § 132 ZZ s účinností od 1.5.2014 platí, že: „Fyzická osoba, která se zdržuje na pracovišti kontrolované osoby a koná práci, je povinna orgánu kontroly prokázat svou totožnost občanským průkazem nebo cestovním dokladem.“

Novela zákona o zaměstnanosti provedená zákonem č. 64/2014 Sb. zrušila povinnost stanovenou zákonem o zaměstnanosti fyzické osobě zdržující se na pracovišti kontrolované osoby a vykonávající pro ni práci, aby předložila nejen osvědčení totožnosti, ale také v případě, nejde-li o manžela nebo dítě kontrolované fyzické osoby, aby tato osoba prokázala, že práci vykonává na základě pracovního vztahu nebo na základě jiné smlouvy.

Dle důvodové zprávy k zákonu č. 64/2014 bylo smyslem změny předmětného ustanovení odstranění duplicitní povinnosti prokázat legalnost práce, když tuto povinnost měl stanovenou i zaměstnavatel dle ustanovení § 136 zákona o zaměstnanosti.

Závěr

Závěrem shrnujeme, že splnění povinnosti zaměstnavatele mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovního vztahu dle ustanovení § 136 odst. 1 věty první ZZ se nově nevyžaduje, splnil-li zaměstnavatel povinnost oznámit OSSZ den nástupu zaměstnance do zaměstnání, které mu založilo účast na nemocenském pojištění podle ZNP.

Při splnění výše uvedené oznamovací povinnosti zaměstnavatele vůči OSSZ doporučujeme zaměstnavatelům, aby v místě pracoviště disponovali kopiemi dokladů prokazujících existenci pracovního vztahu i po dobu než bude jejich oznámení, které učinili v listinné podobě, doručeno OSSZ, resp. zohlednili rovněž časové prodloužení se zavedením podání v listinné podobě do elektronického systému OSSZ, z jehož údajů bude příslušný kontrolní orgán při provádění kontroly vycházet.

V případě nesplnění povinnosti zaměstnavatele dle ustanovení § 136 odst. 1 ZZ lze nově zaměstnavateli uložit sankci, a to až do výše 500 000 Kč. ●

Mgr. Jan Lipavský, advokát

Mgr. Erika Horníčková, advokátní koncipientka
PPS advokáti s.r.o.

Odposlechy v trestním řízení: Střet práva na soukromí se zájmem společnosti na objasňování trestné činnosti

Provádění odposlechu v trestním řízení je poslední dobou frekventovaným tématem, jímž se zabývají jak média při rozebírání veřejně známých kauz, tak soudy při své rozhodovací činnosti, vzhledem k tomu, že se provádění odposlechů stalo ze strany orgánů činných v trestním řízení oblíbeným prostředkem k získávání důkazů při podezření z páčání trestné činnosti.

Kdy je ale užití tohoto prostředku oprávněným zásahem do soukromí jedince a kdy se jedná o zásah neoprávněný vedený snahou orgánů činných v trestním řízení vyloučit jakoukoli informaci, která by mohla vést ke vzniku samotného důvodného podezření ze spáchání trestného činu? To je otázkou, na kterou je třeba hledat odpověď především v soudní judikatuře zabývající se výkladem příslušných ustanovení zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „t. ř.“).

Odposlech je institutem trestního řízení, který umožňuje orgánům činným v trestním řízení, resp. policejnímu orgánu, zasáhnout do základních práv a svobod osoby, o jejíž odposlech se jedná, ale rovněž i osoby, která s danou odposlouchávanou osobou komunikuje. De facto se jedná o zákonem aprobovaný průlom do ústavně garantovaného práva člověka na ochranu soukromí dle čl. 7 odst. 1 a čl. 13 Listiny základních práv a svobod spočívající v ochraně tajemství zpráv podávaných telefonem, telegrafem nebo jiným podobným zařízením a dále dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod do práva člověka na respektování rodinného a soukromého života, kterým je chráněna komunikační svoboda spočívající v ochraně obsahu předávaných zpráv a informací i vnějších okolností, za nichž se komunikace uskutečňuje (místo, čas, druh a způsob komunikace).

Vzhledem k závažnosti tohoto zásahu do ústavně garantovaných práv člověka je pak třeba, aby bylo vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu (dále jen „příkaz k odposlechu“) podrobena zkoumání, jak co do splnění zákonných náležitostí opravňujících k jeho vydání, tak co do faktické důvodnosti jeho vydání vyplývající z dosavadních výsledků trestního řízení. V praxi ovšem často ze strany policejního orgánu a státních zástupců dochází k požadování vydání příkazu k odposlechu bez existence dostatečných důvodů k jeho nařízení a na straně soudů pak dochází k vydání požadovaných příkazů k odposlechu bez náležitého zkoumání odůvodněnosti jejich vydání a bez splnění zákonem vyžadovaných náležitostí na jejich znění.

Jaké jsou tedy podmínky k provádění odposlechu?

O nařízení odposlechu je rozhodováno formou příkazu, jak judikoval Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení sp. zn. Tzn 24/95: „Odposlech a záznam telekomunikačního provozu může nařídít za podmínky ustanovení § 88 odst. 1, 2 tr. ř. předseda senátu nebo soudce příkazem, který má povahu rozhodnutí svého druhu; nejde o usnesení ve smyslu § 119 odst. 1 tr. ř. ani o opatření.“

Dle § 88 odst. 1 tr. ř. lze vydat příkaz k odposlechu, je-li vedeno trestní řízení pro zločin,

na který zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let, dále pro trestné činy podle § 226, 248 odst. 1 písm. e) a odst. 2 až 4, § 256-258 a 329 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TZ“) nebo pro jiný úmyslný trestný čin, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva, a to za podmínky, že lze důvodně předpokládat, že jím budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení a nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo bylo-li by jinak jeho dosažení podstatně ztíženo.

V souladu s § 88 odst. 2 tr. ř. je pak příkaz k odposlechu oprávněn vydat předseda senátu a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce, přičemž musí být písemný a musí být odůvodněn, včetně konkrétního odkazu na vyhlášenou mezinárodní smlouvu v případě, že se vede trestní řízení pro úmyslný trestný čin, k jehož stíhání tato mezinárodní smlouva zavazuje.

V příkazu k odposlechu musí být stanovena uživatelská adresa či zařízení a osoba uživatele, pokud je její totožnost známa, a doba, po kterou bude odposlech a záznam telekomunikačního provozu prováděn, která nesmí být delší než čtyři měsíce. V odůvodnění pak musí být uvedeny konkrétní skutkové okolnosti, které vydání tohoto příkazu, včetně doby jeho trvání, odůvodňují.

V průběhu provádění odposlechu má pak policejní orgán dle § 88 odst. 3 tr. ř. povinnost průběžně vyhodnocovat, zda i nadále trvají důvody, které vedly k vydání příkazu k odposlechu. Pokud důvody pomínují, je povinen odposlech a záznam telekomunikačního provozu ihned ukončit, a to i před skončením stanovené doby odposlechu.

Dobu trvání odposlechu je pak po vyhodnocení dosavadního průběhu možno prodloužit dle § 88 odst. 4 tr. ř., a to příkazem vydaným soudce soudou vyššího stupně a v přípravném řízení soudcem krajského soudu na návrh státního zástupce, a to i opakovaně, vždy nejdelší na čtyři měsíce.

Získané záznamy o odposlechu lze dle § 88 odst. 6 tr. ř. užít jako důkaz v jiné trestní věci, než je ta, v níž byl odposlech proveden, pokud je v dané trestní věci vedeno trestní stíhání pro trestný čin dle § 88 odst. 1 tr. ř., tedy byly-li by zde splněny podmínky pro nařízení odposlechu, popřípadě rovněž se souhlasem uživatele odposlouchávané stanice.

Splněním zákonných náležitostí na obsah příkazu k odposlechu se zabýval Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení sp. zn. 4 Pzo 3/2013, ve kterém vyslovil, že: „V příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu musí být uvedeny konkrétní skutkové okolnosti, které odůvodňují vydání tohoto příkazu. Jestliže soud tyto důvody v příkazu neuvede a nevysvětlí, proč nelze sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo proč by bylo jinak jeho dosažení podstatně ztíženo a omezi se toliko na popis stíhaného skutku a obecné konstatování, že uvedeným odposlechem lze zjistit podstatné okolnosti, vedoucí přímo k pachateli trestné činnosti a ztotožnění osob, které se na trestné činnosti podílely, porušuje tím ustanovení § 88 odst. 1, odst. 2 tr. řádu.“

Shora uvedené rozhodnutí považují za svým způsobem průlomové, neboť v praxi neustále dochází k vydávání příkazů k odposlechu, ve kterých je požadavek na uvedení důvodu a účelu odposlechu odbyt přepisem zákonné podmínky, tedy konstatováním, že sledovaného účelu nelze dosáhnout jinak a rovněž že se očekává, že odposlechem budou zjištěny skutečnosti významné pro trestní řízení, a to bez jakékoli další konkretizace. Ačkoliv by se takový požadavek ze zákonného ustanovení dal vyčíst, soudy při vydávání příkazů k odposlechu často rezignují na jeho naplnění a je tedy třeba, aby tyto povinné náležitosti příkazu k odposlechu byly dále vyloženy a akcentovány judikaturou a jejím sjednocováním Nejvyšším soudem ČR.

V příkazu k odposlechu by rovněž měla být dostatečně určitě specifikována odposlouchávaná stanice či jiný způsob odposlouchávané komunikace včetně specifikace jejího uživatele, jak judikoval Ústavní soud ve svém nálezu, sp. zn. II. ÚS 615/06: „Příkaz musí být individualizován ve vztahu ke konkrétní osobě, která je uživatelem telefonní stanice. Pokud tato skutečnost nevyplývá ze zjištění, že se jedná o majitele telefonní stanice, musí být zdůvodněno, na základě jakých zjištění je dovozováno, že ji má v držení a že ji skutečně používá, nebo ji v minulosti v nikoliv nepodstatné míře používala, a že tak bude s vysokou pravděpodobností činit i v budoucnu.“

K důsledkům nedodržení shora popsaných zákonných náležitostí a podmínek vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomuni-

kačního provozu se vyjádřil Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 502/2000: „Porušení těchto pravidel při pořizovaném získávání těchto dalších důkazů vytváří nezákonnost důkazu provedeného v trestním řízení a má samo o sobě za následek, že i proces hodnocení důkazů jako celek trpí zásadní vadou.“

Institut odposlechu má pak sloužit k objasnění trestné činnosti, na jejíž páchaní je usuzováno z již existujících důkazů, nikoli jako prostředek k získání prvotního důkazu směřující k potvrzení zatím nepodloženého podezření o spáchání trestného činu, jak vyslovil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 615/06, když o příkazu k odposlechu říká, že: „Může tedy být vydán jen v řádně zahájeném trestním řízení pro zákonem kvalifikovanou trestnou činnost, a musí být podložen relevantními indiciemi, z nichž lze dovodit důvodné podezření ze spáchání takového trestného činu.“ Dále se k tomu Ústavní soud vyjádřil v nálezu sp. zn. II. ÚS 789/06, když judikoval, že: „Z hlediska ústavně chráněných základních práv je nepřipustné, aby zahájení úkonů k objasňování a prověřování skutečnosti důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin podle § 158 odst. 3 trestního řádu, např. ve formě odposlechů, bylo zneužíváno jako prostředku k teprve dodatečnému opatřování podkladů pro tento postup, tj. samotné důvodnosti podezření.“

Velkou pozornost poslední dobou rovněž vzbuzuje otázka odposlechu komunikace odposlouchávané osoby s obhájcem, což je dle § 88 odst. 1 tr. ř. nepřipustné a jak vyslovil Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 62/95: „Pro komunikaci obhájce s jeho klientem ústavně přípustná výjimka zásahu do tajemství dopravovaných zpráv neplatí. ... Při střetu dvou zájmů ústavně chráněnému tajemství dopravovaných zpráv je třeba dát přednost před účelem trestního řízení (§ 1 odst. 1 tr. ř.); důsledkem toho ovšem je, že jakýkoli záznam, dotýkající se ústavně chráněného tajemství, nesmí být prováděn nebo protokolárně podchycen (§ 88 odst. 4 tr. ř.), a to ani pouhým sdělením, že k ústavně chráněné komunikaci vůbec došlo.“

Vzhledem k tomu, že odposlechy jsou ve většině případů z pochopitelných důvodů prováděny ve fázi prověřování za režimu utajení, tedy před zahájením trestního stíhání, jedná se o úkony, na které je pohlíženo jako na neodkladné či neopakovatelné dle § 160 odst. 4 tr. ř. Protokol o provedení takového úkonu pak musí obsahovat odůvodnění, na základě jakých skutečností byl úkon za neodkladný či neopakovatelný považován, jak vyslovil Nejvyšší soud ve svém usnesení sp. zn. 8 Tdo 46/2013: „Smyslem a účelem povinnosti vyložit věcné důvody pro neodkladnost a neopakovatelnost úkonu v protokolu je totiž zaručit transparentnost trestního řízení a jeho kontrolovatelnost,

tj. zajistit náležitou přezkoumatelnost těchto úkonů.“ Sepsání protokolu o provedeném odposlechu je dle § 88 odst. 6 tr. ř. předpokladem použitelnosti záznamu o odposlechu jako důkazu v trestním řízení, kdy tento kromě odůvodnění neodkladnosti či neopakovatelnosti úkonu, musí obsahovat rovněž údaje o místě, času, způsobu a obsahu provedeného záznamu a o orgánu, který jej pořídil.

Po pravomocném skončení trestního stíhání je dle § 88 odst. 8 tr. ř. státní zástupce nebo policejní orgán, jehož rozhodnutím byla věc pravomocně skončena, a v řízení před soudem předse- senátu soudu prvního stupně povinen informovat o nařízeném odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uživatele odposlouchávané stanice spolu s poučením o právu podat ve lhůtě šesti měsíců ode dne doručení této informace návrh na přezkoumání zákonnosti příkazu k odposlechu k Nejvyššímu soudu ČR. Vzhledem k tomu, že záznamu odposlechu je zpravidla užito jako důkazu v trestním řízení, není následný přezkum zákonnosti nařízení odposlechu až po pravomocném skončení věci příliš praktickým řešením. V praxi je proto většinou volena varianta obrany proti nařízení odposlechu formou podání ústavní stížnosti, která je (za splnění dalších zákonných podmínek) proti příkazu k odposlechu přípustná, jelikož proti takovému příkazu není přípustný žádný opravný prostředek. Ústavní soud ovšem často vyjadřuje zdrženlivost vůči zasahování do činnosti orgánů činných v trestním řízení v době, kdy trestní řízení stále probíhá a tak často nezbyvá než zákonnost a použitelnost důkazu prováděného záznamem odposlechu rozporovat při dokazování v hlavním líčení před soudem.

Na závěr lze uvést, že shora uvedené náležitosti příkazu k odposlechu by měly naplňovat již žádosti policejních orgánů a návrhy na vydání příkazů k odposlechu podané státními zastupitelstvími, neboť právě tyto orgány svým dosavadním šetřením dospěly k názoru, že jsou splněny podmínky pro jejich vydání, jak vyslovil Ústavní soud v nálezu, sp. zn. II. ÚS 789/06: „Nezbytnost zkoumání, zda žádost o vydání příkazu podle § 88a odst. 1 trestního řádu byla podána v řádně zahájeném trestním řízení, vyplývá přímo z čl. 13 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a je nerozhodné, že se o této povinnosti výslovně nezmiňuje i zákon.“ ●

Mgr. Petra Čichoňová,
advokátní koncipientka
MSB Legal, v.o.s.

Podmínky vzniku odpovědnosti státu za škodu ve světle nejnovější judikatury

Podle statistik vyplatí stát za chyby svých zaměstnanců ročně kolem 300 milionů korun, jen Ministerstvo spravedlnosti vyplatilo v roce 2014 celkem 185 milionů korun.[1] S rostoucím počtem žádostí o náhradu škody od státu roste také počet soudních rozhodnutí dopadajících na uvedenou problematiku.

Právní základ pro úpravu odpovědnosti státu za škodu obsahuje čl. 36 odst. 3 zákona č. 2/1993 Sb., tj. Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), podle něhož: „Každý má právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem“. Podmínky a podrobnosti pro uplatnění nároku na náhradu škody pak v souladu s čl. 36 odst. 4 LZPS stanoví zákon[2] s tím, že podle uvedeného ustanovení má zákonodárce sice široké, ale nikoli neomezené pole působnosti, jak potvrdil i Ústavní soud ČR: „(...) takový zákon, vydaný na základě ústavního zmocnění, nemůže nárok na náhradu škody (...) zcela anulovat (negovat), a tím tedy ústavně zaručené základní právo, byť toliko v určitých případech, popřít.“[3] Předmětným předpisem je v současnosti zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci

rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon“).

Podle § 1 odst. 1 zákona: „(1) Stát odpovídá za podmínky stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. (2) Územní samosprávné celky odpovídají za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci svěřené jim zákonem v rámci samostatné působnosti.“

Z výše uvedeného ustanovení vyplývá, že stát odpovídá za jednání všech svých orgánů, ať už spadají do moci zákonodárné, výkonné či soudní, pokud se dopustí nezákonnosti či nesprávného úředního postupu při výkonu veřejné moci[4] (tj. při výkonu moci státní anebo pravomocí svěřených zákonem do samostatné působnosti územně samosprávným celkům). Stát odpovídá i za činnost jiných subjektů, na něž delegoval výkon veřejné moci (např. exekutoři, notáři). Hovoří-li zákon o škodě, má na mysli i nemajetkovou újmu (§ 1 odst. 3 zákona).

Jak potvrdil i Ústavní soud, odpovědnost státu je odpovědností objektivní, tj. odpovědností za výsledek bez ohledu na formu zavinění

ze strany státu.[5] Naopak regresní postih ze strany státu vůči těm, kdo vydali rozhodnutí nebo se dopustili nesprávného úředního postupu, je již vystavěn na subjektivní odpovědnosti, tj. stát je povinen jednajícím prokázat formu zavinění (§ 18 zákona). Stát se své objektivní odpovědnosti nemůže zprostit, pokud jsou kumulativně splněny následující tři podmínky: (i) nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup, (ii) vznik škody či nemajetkové újmy a (iii) příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí či nesprávným úředním postupem a vznikem škody či nemajetkové újmy. Existence těchto podmínek musí být v soudním řízení bezpečně prokázána a důkazní břemeno zde leží na poškozeném.

Odpovědnost státu má ale subsidiární povahu, tj. nárok na náhradu škody může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči osobě, která je povinna mu plnit. Tento závěr opakovaně potvrdila i judikatura Nejvyššího soudu, nejnověji pak např. rozsudek NS ČR ze dne 19. srpna 2014, č. j. 30 Cdo 1391/2013, podle něhož „Nemůže-li být povinnost vrátit věc vlastníku splněna, resp. nedrží-li již žalovaný věc k okamžiku soudního rozhodnutí, nastupuje jeho odpověd-

nost za škodu způsobenou porušením právní povinnosti ve smyslu § 420 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku“ nebo rozhodnutí NS ČR č. j. 30 Cdo 1943/2013, podle něhož: „Nárok na náhradu škody spočívající ve ztrátě pohledávky v důsledku průtahů v soudním řízení, vzniká vůči státu až v okamžiku, kdy se žalobce nemůže domoci úhrady své pohledávky vůči žádnému ze svých dlužníků, ačkoli v případě, kdy by soudní řízení proběhlo bez průtahů, by se byl její úhrady vůči svým dlužníkům, nebo alespoň některému nich domohl“. V této souvislosti je třeba uvést, že otázku nevymahatelnosti dluhu může soud rozhodující ve sporu o náhradu škody posoudit sám jako otázku předběžnou, aniž by poškozený byl nucen vést samostatný soudní spor. To platí i v případech, kdy je tvrzeno, že povinný subjekt zanikl bez právního nástupce a že tedy není ani proti komu vést soudní spor.[6]

Podle ust. § 5 zákona stát za podmínek stanovených zákonem odpovídá za škodu, která byla způsobena

a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním,

b) nesprávným úředním postupem.

Nárok na náhradu škody způsobenou nezákonným rozhodnutím lze uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocně rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem (§ 8 zákona). Uvedený závěr se vztahuje i na rozhodnutí Ústavního soudu, jak uvedl Nejvyšší soud: „Nezákonným ve smyslu § 8 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) je i rozhodnutí Ústavního soudu, jehož nezákonnost deklaroval (aniž je zrušil) rozsudek Evropského soudu pro lidská práva. Při rozhodování o nároku z odpovědnosti státu a o výši zadosti učinění podle zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), nepředstavuje rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva překážku věci rozsouzené. Vnitrostátní soudy by však takové rozhodnutí měly zohlednit.“[7] V uvedeném rozhodnutí se Nejvyšší soud dále vyjádřil i k otázce, zda mají soudy rozhodující o odškodnění povinnost posoudit jako předběžnou otázku to, jak by řízení bylo dopadlo, kdyby v něm bylo pokračováno, když konstatoval, že tuto povinnost soudy nemají, neboť nemohou předjímat rozhodnutí soudů v dané věci. V této souvislosti je třeba uvést, že podle soudní judikatury za naplnění podmínek ve smyslu § 8 zákona je třeba považovat i případy, kdy rozhodnutí není zrušeno, ale pozbývá účinků v důsledku rozhodnutí pozdějšího, přičemž je zřejmé, že původní rozhodnutí bylo nezákonné [8] či rozhodnutí o konkursu: „Při posouzení naplnění podmínek nezákonnosti rozhodnutí

o prohlášení konkursu ve smyslu § 8 zákona č. 82/1998 Sb. je nutno přihlížet ke konkrétním okolnostem, které tu byly v době, kdy takové rozhodnutí bylo vydáno. Jestliže již v době jeho vydání byly dány skutečnosti, o nichž konkursní soud z jemu předložených tvrzení a důkazů věděl a pro které měl být návrh na prohlášení konkursu zamítnut, jak stanoví zákon, pak by bylo nutno takové rozhodnutí posoudit jako nezákonné.“ [9] Podle názoru Nejvyššího soudu pak může ke vzniku odpovědnosti státu za nezákonné rozhodnutí dojít i za situace, kdy poškozený nevyužil všechny opravné prostředky: „Obviněnému náleží vůči státu nárok na náhradu škody způsobené trestním stíháním, i když nepodal stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání, ledaže by tu v konkrétním případě byly dány důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady škody.“[10]

Jak uvedeno výše, stát vedle škody vzniklé v důsledku nezákonného rozhodnutí odpovídá i za škodu v důsledku nesprávného úředního postupu (§ 13 zákona). Zatímco u nezákonného rozhodnutí lze naplnění podmínek pro vznik odpovědnosti státu posuzovat i u rozhodnutí Ústavního soudu, v případě nesprávného úředního postupu Nejvyšší soud považuje za nepřipustné, aby obecné soudy posuzovaly postup Ústavního soudu v řízení o ústavních stížnostech a v ostatních speciálních řízeních svěřených k rozhodování ÚS.[11]

Zákon komplexní definici nesprávného úředního postupu neobsahuje, podle judikatury ale do kategorie nesprávného úředního postupu patří vedle nevzdání či opožděného vydání rozhodnutí i jiná nečinnost státního orgánu či jiné vady ve způsobu vedení řízení, např. nesprávné poučení ze strany správního orgánu. [12] Pokud ale zákon žádnou konkrétní lhůtu pro provedení úkonů či vydání rozhodnutí neobsahuje, nemůže k nesprávnému úřednímu postupu dojít.[13] Podle nedávného rozhodnutí dovolacího soudu je nesprávným úředním postupem např. i provedení vidimace zjevně nevěrohodné listiny.[14]

Z výše popsaného je zřejmé, že podle konkrétních okolností může být nesprávný úřední postup představován jakoukoliv činností spojenou s výkonem pravomoci státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami. Z těchto důvodů také existuje široká škála možností, kdy může dojít k naplnění podmínek pro vznik odpovědnosti státu za škodu.

Jak plyne ze shora uvedeného, již v současnosti existuje v oblasti odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozsáhlá soudní judikatura, a to nejen v otázce vzniku této odpovědnosti, ale i v otázce odškodnění za vzniklou újmu a v dalších otáz-

kách. V návaznosti na rostoucí počet žádostí o náhradu škody, lze očekávat, že soudní judikatura v dané oblasti se bude dále vyvíjet, a to i s ohledem na novou zákonnou úpravu obsaženou v novém občanském zákoníku. ●

**JUDr. Ing. Martina Šourková, advokátka
TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNERI
advokátní kancelář, s. r. o.**

Poznámky

- [1] Zdroj: Ministerstvo spravedlnosti ČR.
- [2] Povinnost státu k náhradě škody způsobené výkonem veřejné moci nevyplývá automaticky přímo z čl. 4 a 36 LZPS, nýbrž je dána pouze při splnění podmínek odpovědnosti stanovených zákonem č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou výkonem veřejné moci nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. (srov. usnesení NS ze dne 18. 8. 2005, sp. zn. 25 Cdo 1158/2004).
- [3] Srov. nález Pl. ÚS 18/01.
- [4] Veřejnou mocí se rozumí taková moc, která autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech subjektů, ať již přímo, nebo zprostředkovaně. Subjekt, o jehož právech nebo povinnostech rozhoduje orgán veřejné moci, není v rovnoprávném postavení s tímto orgánem a obsah rozhodnutí tohoto orgánu nezávisí na vůli subjektu (srov. usnesení ÚS ze dne 25. 11. 1993, sp. zn. II. ÚS 75/93).
- [5] Srov. nález III. ÚS 124/03.
- [6] Srov. rozsudek NS ČR ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 25 Cdo 2091/2008.
- [7] Srov. rozsudek NS ČR ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 443/2013.
- [8] Srov. rozsudek NS ČR ze dne 18. 3. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2014/2013.
- [9] Srov. rozsudek NS ČR ze dne 11. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2303/2011.
- [10] Srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia NS ze dne 13. 6. 2012, sp. zn. 31 Cdo 2805/2011.
- [11] Srov. usnesení NS ČR ze dne 23. 10. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1846/2012.
- [12] Srov. rozsudek NS ČR ze dne 7. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2174/2012.
- [13] Srov. rozsudek NS ČR ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3271/2012.
- [14] Srov. rozsudek NS ČR ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1966/2013.

K otázce nutnosti provedení autorizované konverze v případě prokazování kvalifikace výpisem z obchodního rejstříku získaným na portálu <http://justice.cz>

V nedávné době jsme se setkali s doposud ojedinělými názory zpochybňujícími praxi spočívající v prokazování splnění profesního kvalifikačního předpokladu podle ust. § 54 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“) prostřednictvím doložení tisku výpisu z obchodního rejstříku získaného na webové stránce <http://justice.cz> ve formě elektronicky podepsaného PDF dokumentu.[1]

Dle „odpůrců“ takového postupu je uchazeč podávající nabídku v listinné podobě za účelem řádného prokázání splnění kvalifikace povinen nechat provést autorizovanou konverzi podle zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“) a výstup z této konverze doložit ve své nabídce. Vzhledem k tomu, že uvedený názor zazněl rovněž od gestora ZVZ, tj. Ministerstva pro místní rozvoj, považujeme za vhodné provést krátké zamyšlení nad touto problematikou. Případná akceptace uvedeného názoru ze strany příslušných orgánů by nepochybně měla významný dopad na stávající zadávací praxi, kdy prosté tisky elektronicky podepsaných výpisů z obchodního rejstříku bývají zadavateli často bez dalšího akceptovány.

Podle ust. § 57 odst. 1 ZVZ platí, že dodavatel splnění profesního kvalifikačního předpokladu podle ust. § 54 písm. a) ZVZ prokáže předložením kopie výpisu z obchodního rejstříku, pokud je v něm zapsán či výpisu z jiné obdobné evidence, pokud je v ní zapsán. Podle ust. § 57 odst. 2 ZVZ pak obecně platí, že doklady prokazující splnění základních kvalifikačních předpokladů a výpis z obchodního rejstříku nesmějí být ke dni podání nabídky starší 90 dnů. Je nesporné, že profesní kvalifikační předpoklad podle ust. § 54 písm. a) ZVZ je možné prokázat prostřednictvím listinné kopie, případně úředně ověřené kopie listinného originálu výpisu z obchodního rejstříku. Zásadní pro formulaci závěrů tohoto článku bude zjištění, zda lze tisk elektronicky podepsaného dokumentu ve formátu PDF označit za kopii tohoto elektronického dokumentu ve smyslu ust. § 57 odst. 1 ZVZ. Pokud jde o samotný pojem „kopie“, je nutné především konstatovat, že právní řád legální

definici tohoto termínu neobsahuje. Dle obecného vnímání se kopii listiny rozumí listina, která je vizuálně identická s originálem/stenopisem.

Konverze dokumentů, tj. převod dokumentu v listinné podobě do dokumentu obsaženého v datové zprávě a naopak, je upravena především v ust. § 22 a násl. zákona č. 300/2008 Sb. Podle ust. § 22 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. se autorizovanou konverzí do listinné podoby rozumí úplné převedení dokumentu obsaženého v datové zprávě do dokumentu v listinné podobě a ověření shody obsahu těchto dokumentů a připojení ověřovací doložky. Převedením dokumentu obsaženého v datové zprávě do dokumentu v listinné podobě pak není z hlediska praktického provedení nic jiného než jeho tisk, což potvrzuje rovněž ust. § 2 odst. 3 vyhlášky

č. 193/2009 Sb., o stanovení podrobností provádění autorizované konverze dokumentů (dále jen „vyhláška č. 193/2009 Sb.“), které výslovně uvádí, že konverze do dokumentu v listinné podobě se provádí za použití tiskárny.[2] Autorizovaná konverze je tedy vytištěním celého datového souboru a jeho opatření doložkou obsahující informace o nejdůležitějších vlastnostech dokumentu, které se díky převodu z elektronické do listinné podoby „ztratí“. Současně se stanoví, že doložka je součástí dokumentu, který provedením konverze vznikl, protože bez ní není možné zjistit, jaké vlastnosti původní dokument měl.[3] Dle ust. § 22 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb. pak platí, že dokument, který je výsledkem provedené konverze, má stejné právní účinky jako ověřená kopie dokumentu, jehož převedením výstup vznikl. Jestliže je tedy dokument v příslušném formátu[4] orgánem provádějícím konverzi v plném rozsahu vytištěn a opatřen doložkou s patřičnými náležitostmi, přiznává zákon č. 300/2008 Sb. takto vzniklé listině stejné účinky jako ověřené kopii. Z dílky zákona č. 300/2008 Sb. tedy vyplývá, že výstup autorizované konverze není kopií v pravém slova smyslu.[5]

V ust. § 3 odst. 1 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, ve znění pozdějších předpisů, je v rámci principu formální publicity zakotveno, že rejstříkový soud uveřejní údaje o zapsané osobě a listiny uložené ve sbírce listin způsobem umožňujícím dálkový přístup a umožní získat úředně ověřený elektronický opis. Tento dálkový přístup k údajům o zapsaných osobách a listinách uložených ve sbírce listin je možný prostřednictvím webové stránky Ministerstva spravedlnosti <http://justice.cz>, kde je možné stáhnout konkrétní výpis z obchodního rejstříku ve formátu PDF, který je elektronicky podepsán kvalifikovaným systémovým certifikátem příslušného rejstříkového soudu. Dle názoru, s nímž v tomto článku polemizujeme, je takto získaný výpis z obchodního rejstříku za účelem prokázání splnění profesního kvalifikačního předpokladu podle ust. § 54 písm. a) ZVZ možné použít pouze v případě, je-li nabídka podávána v elektronické podobě. Pokud má být nabídka podána v listinné podobě, pak je za účelem řádného prokázání splnění kvalifikace nutné do nabídky doložit výstup autorizované konverze elektronického dokumentu, případně jeho kopii.[6] Hlavním argumentem pak je, že prostý tisk elektronicky podepsaného výpisu z obchodního rejstříku plní pouze informativní funkci a nemůže tak být považován za doklad autoritativně potvrzující skutečnosti v něm uvedené.

Dle našeho přesvědčení je tento názor chybný. Jestliže vyjdeme z premisy, že úplnému tisku dokumentu v příslušném formátu opatřenému doložkou o provedení konverze právní řád při-

znává totožné účinky jako vidimované kopii, pak je třeba se ptát, jakou povahu má provedená konverze bez této doložky, tj. prostý tisk datového souboru. Jestliže je plně převedení dokumentu obsaženého v datové zprávě do dokumentu v listinné podobě, tj. konverze, zajištěno již samotným tiskem datového souboru v celém jeho rozsahu, jak o tom hovoří ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2008 Sb. ve spojení s ust. § 2 odst. 3 vyhlášky č. 193/2009 Sb., pak je tisk datového souboru bez příslušné doložky (zajišťující účinky ověřené kopie) nutné postavit naroveň prosté kopii dokumentu v elektronické podobě, tj. dokumentu, který je vizuálně identický s předlohou. Nejedná se však o kopii v pravém smyslu toho slova, ale o listinu, kde je, jak již bylo řečeno výše, plně zhmotněn obsah digitálního souboru. Absence doložky ověřujícího orgánu pak znamená to, že shoda výstupu se vstupem nebyla autoritativně ověřena a nebyly zjištěny další skutečnosti dle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. Doložka o provedené konverzi je tedy obdobou vidimační doložky[7] dle zákona č. 21/2006 Sb., o ověřování shody opisu nebo kopie s listinou a o ověřování pravosti podpisu a o změně některých zákonů (zákon o ověřování), ve znění pozdějších předpisů. Podle ust. § 6 odst. 1 a 2 daného zákona totiž platí, že vidimací se ověřuje shoda opisu nebo kopie s předloženou listinou. V případě prosté kopie listinného originálu výpisu z obchodního rejstříku i v případě prostého tisku výpisu elektronicky podepsaného se jedná o listiny vizuálně shodné s originálem/vstupem, u nichž však shoda nebyla ověřena k tomu nadaným subjektem a mezi uvedenými je tak možné, minimálně co do jejich účinků, učinit pomyslné rovnítko.

Na uvedeném nemůžeme nic změnit výše uvedené výhrady k prostému tisku elektronického dokumentu namítající pouhou informativní funkci takto získané listiny. Tyto argumenty by totiž mohly být vzneseny obecně vůči všem „prostým“ kopiím dokladů prokazujících kvalifikaci, které však ZVZ výslovně akceptuje a argumentaci tak nelze považovat za nosnou. V této souvislosti je relevantní rovněž informace obsažená na webu <https://or.justice.cz/ias/ui/evypisy> podle níž se prostým vytištěním elektronického výpisu v PDF degraduje jeho právoplatnost na informativní a poté jej již není možné neomezeně používat jako plnohodnotný. Uvedené není dle našeho názoru ničím jiným než konstatováním, že prostým tiskem není zachován veřejný charakter listiny, jako tomu je rovněž u prosté kopie jakékoli veřejné listiny. Jestliže tedy uchazeč součástí nabídky učiní pouze tisk elektronicky podepsaného výpisu z obchodního rejstříku, pak se dle našeho názoru jedná o doklad, který je nutné postavit na roveň kopii předpokládané v ust. § 57 odst. 1 ZVZ[8].

Dle našeho přesvědčení je úpravou obsaženou v ZVZ a dalších výše uvedených relevantních předpisích aprobován postup spočívající v prokazování splnění profesního kvalifikačního předpokladu podle ust. § 54 písm. a) ZVZ předložením vytištěného výpisu z obchodního rejstříku získaného v datovém souboru ve formátu PDF ze stránky <http://justice.cz>. V zadávací praxi je přítom tento postup uchazečů a zadavatelů běžný a nečiní žádné potíže.[9] ●

Mgr. Martin Látal, advokát
Mgr. Milan Šebesta, LL.M., partner
MT Legal s.r.o., advokátní kancelář

Poznámky

- [1] V nabídkách podaných v listinné podobě.
- [2] Vyhláška v příloze uvádí min. technické požadavky kladené na tiskárnu používanou k provedení konverze.
- [3] Macková, A., Štědroň, B. Zákon o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů s komentářem, včetně souvisejících zákonů a prováděcích předpisů. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2009, s. 45.
- [4] Z přílohy č. 1 vyhlášky č. 193/2009 Sb. vyplývá, že jediné akceptovatelné formáty jsou PDF (Portable Document Format) verze 1.3 a vyšší nebo PDF/A (Portable Dokument Format/Archive).
- [5] Dle našeho názoru lze výstup autorizované konverze definovat jako materializovaný digitální dokument, u něhož je autoritativně ověřena shoda listinné verze a elektronické předlohy.
- [6] Tj. vč. kopie vlastní ověřovací doložky.
- [7] V obou případech je úředně potvrzena shoda výstupu se vstupem.
- [8] Samozřejmě za předpokladu, že není ke dni podání nabídky starší než 90 dnů.
- [9] V zájmu právní jistoty je však doporučeno, aby uchazeč úředně ověřené elektronické opisy výpisů z obchodního rejstříku ve formě PDF souborů uchovávali.

Zákaz výkonu hlasovacího práva

Při výkladu právní úpravy zákazu výkonu hlasovacího práva nelze přehlížet, že jde o významný zásah do jednoho ze základních práv společníka, resp. výjimku z pravidla, podle něhož společník má právo se prostřednictvím výkonu hlasovacího práva podílet na řízení společnosti a kontrole její činnosti. Z povahy výjimky pak plyne, že ustanovení o výjimce nelze vykládat rozšiřujícím způsobem a lze je aplikovat pouze v případech, pro něž byla výjimka konstruována.

Výpověď z pracovního poměru

Okruh nadbytečných zaměstnanců může být v rozhodnutí zaměstnavatele o organizační změně vyjádřen nejen druhem práce sjednaným nebo vykonávaným jednotlivými zaměstnanci, nýbrž jakýmkoli jiným způsobem (uvedením profesní skupiny, organizačního útvaru, který se zrušuje apod.) z něhož bude s určitostí patrné, která pracovní místa (jaký jejich počet) považuje zaměstnavatel nadále za nepotřebná.

Právní zájem vedlejšího účastníka

Otázku právního zájmu na výsledku řízení nelze ztotožňovat se závěrem, zda žaloba je důvodná, zda bude žalovaný skutečně zavázán k požadovanému plnění, a zda tedy právní postavení vedlejšího účastníka bude skutečně rozhodnutím soudu dotčeno, neboť tím by byl nepřípustně předjímán výsledek řízení.

Diskriminace zaměstnance

Žaloba, kterou se zaměstnanec domáhá právní ochrany, došlo-li k porušování práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení nebo k diskriminaci, musí kromě obecných náležitostí (§ 42 odst. 4 o. s. ř.) obsahovat též náležitosti uvedené v ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř. Ze žaloby musí být mimo jiné patrné, čeho se žalobce domáhá. Údaj o tom, čeho se žalobce domáhá (tzv. žalobní petit), musí být úplný, určitý a srozumitelný. Vymezení práv a jim odpovídajících povinností v něm obsažené musí být provedeno tak přesně a jednoznačně, aby po jeho převzetí do výroku soudního rozhodnutí mohl být nařízen a proveden výkon rozhodnutí (tedy aby

byl po materiální stránce vykonatelný – srov. § 261a o. s. ř.), neboť soud nemůže účastníkům přiznat jiná práva a uložit jim jiné povinnosti než jsou navrhovány, žalobní petit musí svým rozhodnutím zcela vyčerpat a nesmí jej překročit (výjimky z tohoto pravidla jsou uvedeny v § 153 odst. 2 o. s. ř.).

Odpovědnost advokáta za škodu

Pro odpovědnost advokáta za škodu vůči klientovi podle § 24 odst. 1 zákona o advokacii je bez významu, zda byla právní služba v konkrétním případě advokátem poskytnuta za odměnu či bezúplatně, podstatné je pouze, zda se jednalo o výkon advokacie, resp. vadný výkon advokacie.

Smlouva o půjčce

Jestliže dohoda osoby oprávněné a osoby povinné obsažená v notářském zápisu se svolením k vykonatelnosti vyplývající ze závazkového právního vztahu se může týkat nejen pohledávky, která již vznikla, ale též pohledávky ze závazkového právního vztahu, která má vznik

LEV VE SVĚTĚ PRÁVA

Advokátní kancelář pracuje na těchto principech:

- vysoká odbornost
- profesní zdatnost
- rychlé, přesné a pružné řešení problémů klienta
- respekt k zákonům
- respekt ke klientům

Praha

Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8

Tel.: 225 000 400

E-mail: recepcpha@hjf.cz

Hradec Králové

Resslova 1253/17a, 500 02 Hradec Králové

Tel.: 495 534 081

E-mail: recepcchk@hjf.cz

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., je tradiční česká advokátní kancelář s více než dvacetiletou historií, poskytující právní služby velkým obchodním společnostem, holdingovým uskupením, orgánům státní správy a územně samosprávným celkům. Po dobu své existence si vybudovala pevné místo na českém trhu. Advokátní kancelář má pracoviště v Praze a Hradci Králové, přičemž na poskytování právních služeb a provozu advokátní kanceláře se podílí v současné době okolo 55 pracovníků.

Právní služby jsou nabízeny především na území České republiky, zemích EU a v případě potřeby lze zajistit poskytnutí právní služby i jinde v zahraničí. K tomu slouží aktivní členství kanceláře v nadnárodním sdružení ABL (Alliance of Business Lawyers). Právní služby poskytované advokátní kanceláří nejsou zaměřeny pouze na některé oblasti práva nebo na určitou problematiku, ale jsou poskytovány v celém spektru práva soukromého i veřejného. Profesionální tým advokátní kanceláře tvoří významní odborníci, kteří pravidelně publikují v odborných časopisech a působí jako zkušení a aktivní členové v orgánech předních institucí a věnují se přednáškové činnosti, zvláště pro odbornou veřejnost.

HARTMANN

JELÍNEK

FRÁŇA

a partneři

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. se stala doporučenou kanceláří v oblasti trestního práva.

DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. se stala doporučenou kanceláří v oblasti trestního práva.

DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

A hand in a dark suit jacket and striped shirt cuff points towards the center of a large, circular maze drawn on a light-colored concrete floor. The maze is a complex, circular labyrinth with many paths and dead ends. The text "Vždy najdeme řešení" is overlaid on the left side of the maze.

Vždy najdeme řešení

Pokorný, Wagner & partneři, přední advokátní kancelář s dlouholetou praxí,
hledá schopné a pracovité studenty a absolventy právnických fakult k trvalé spolupráci.
Životopis nám zašlete na adresu office@p-w.cz.

advokátní kancelář

Pokorný /
Wagner /
& partneři

síla argumentů

nout teprve v budoucnu a jejíž vznik je vázán na splnění odkladací podmínky podle ustanovení § 36 odst. 2 věty první obč. zák. spočívající v tom, že „peněžní prostředky budou osobou oprávněnou osobě povinné poskytnuty“, pak významnou pro právní posouzení věci z hlediska ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., tedy, zda má oprávněný podle hmotného práva na vymáhané plnění nárok, není okolnost, že předmět půjčky nebyl oprávněným povinnému poskytnut ke dni sepsu notářského zápisu, nýbrž to, že oprávněný svůj závazek z budoucí smlouvy o smlouvě o půjčce splnil a finanční prostředky povinnému skutečně poskytl.

Odpovědnost státu za škodu

I v případě, kdy státní zástupce na podkladě usnesení o zahájení trestního stíhání a obsahu vyšetřovacího spisu nemůže posoudit, zda je trestní stíhání vedeno z důvodů či způsobem, který stanoví zákon, a rozhodnutí zruší a věc vrátí policejnímu orgánu, aby dále jednal a rozhodl, je naplněn znak nezákonnosti ve smyslu § 8 odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, a to právě s ohledem na podmínky kladené článkem 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod; tím spíše závěr o nezákonnosti rozhodnutí platí, pokud nesplnění konkrétních podmínek pro zahájení trestního stíhání státní zástupce shledá.

Výchova nezletilých dětí a příslušnost soudu

Pro rozhodnutí o mezinárodní příslušnosti je určující nejen samotný závěr o nenavrácení nezletilých dětí do ČR, ale i důvod, pro který tak příslušný soud rozhodl.

Mzda a jiný příjem

Ustanovení § 3 odst. 3 věty první zákona 236/1995 Sb. nelze chápat tak, že by snad „průměrná nominální měsíční mzda“ mohla být vypočtena na „fyzickou osobu“ bez ohledu na to, zda do výpočtu zahrnutou „měsíční mzdu“ dosáhla výkonem práce po plnou, nebo jen po kratší pracovní dobu (na tzv. „plný“ nebo „zkrácený“ pracovní úvazek). Má-li být vskutku vystižena „mzda v nepodnikatelské sféře“ jako právní prostředek, který má sloužit k vytvoření „stabilní vazby“ na platy soudců, nelze při výpočtu „průměrné nominální měsíční mzdy“ pokládat „plné“ a „zkrácené pracovní úvazky“ za stejné (rovnocenné) veličiny, ale důsledně vycházet z toho, zda fyzická osoba (zaměstnanec) dosáhla svůj výdělek, zahrnutý do vý-

počtu průměrné nominální měsíční mzdy, při výkonu práce po plnou, nebo jen po kratší pracovní dobu; ostatně, nejen zaměstnanec v nepodnikatelské sféře, ale i soudce, který svůj pracovní vztah vykonává jen po kratší pracovní dobu, pobírá nižší plat (odpovídající kratší pracovní době), než jaký náleží soudci, jenž svůj pracovní vztah koná po plnou pracovní dobu (na „plný pracovní úvazek“).

Náklady řízení

Účelnost nákladů vynaložených účastníkem v souvislosti s jeho účastí (účastí jeho zástupce) u jednání nelze zaměňovat s účelností samotných jednání, na kterou účastník – na rozdíl od účelnosti svých nákladů – nemá vliv. Úspěšný účastník má právo na náhradu nákladů spojených s jeho účastí (účastí jeho zástupce) u jednání bez ohledu na jejich celkový počet a bez ohledu na to, že by se některá z nich nemusela uskutečnit, kdyby nedošlo k vadám řízení, pro které byl zrušen předchozí rozsudek soudu.

Vrácení soudního poplatku

Povinnost uloženou státu (České republice) vrátit soudní poplatek nebo přeplatek na soudním poplatku, která nebyla dobrovolně splněna, je možné vymáhat cestou soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce, i když se jedná o povinnost, kterou stát (prostřednictvím svých orgánů veřejné moci) uložil „vrchnostensky“ sám sobě, a i když zákon výslovně postup v takovém případě neupravuje. V řízení o výkon rozhodnutí nebo v exekučním řízení za stát (Českou republiku) vystupuje – protože jde o vrácení plnění, které bylo příjmem státního rozpočtu, a státní finanční pasivum – jako příslušná organizační složka státu [§ 52 odst.1 ex. řádu, § 254 odst.1 o.s.ř. a § 21a odst.1 písm.b) o.s.ř.] Ministerstvo financí, které je (jako jediná z organizačních složek státu) také způsobilé z majetku státu vždy uspokojit věřitele.

Pracovníprávní vztahy a bezdůvodné obohacení

Individuální pracovníprávní vztahy vznikající v souvislosti s výkonem závislé práce zaměstnance pro zaměstnavatele nevznikají jen mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, ale i mezi zaměstnavatelem a dalšími osobami (např. pozůstalými nebo dědici po zemřelém zaměstnanci). Pracovníprávní vztahy současně nejsou omezeny jen na dobu trvání pracovního poměru, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti a nelze za ně považovat pouze uvedené poměry. Protože zákoník práce ani žádný jiný právní předpis nestanoví dobu,

do kdy pracovníprávní vztahy trvají (kdy nejpozději pracovníprávní vztahy končí), jsou pracovníprávními vztahy také například nároky zaměstnavatele nebo zaměstnance na náhradu škody podle ustanovení § 250 a násl. zák. práce, i když ke škodě došlo až po skončení pracovního poměru. Za pracovníprávní nelze považovat takové vztahy, které postrádají časový, místní a zejména věcný (vnitřní účelový) poměr k výkonu závislé práce, jako například nájem služebního bytu zaměstnavatele zaměstnancem, půjčku poskytnutou zaměstnavatelem zaměstnanci apod. Časový, místní a zejména věcný (vnitřní účelový) poměr k výkonu závislé práce postrádá též právní vztah založený tím, že zaměstnavatel poskytl zaměstnanci peněžní částku k zaplacení pokuty, která byla zaměstnanci uložena příslušným orgánem za přestupek (popř. právními předpisy jinak označené protiprávní jednání), a to i v případě, že se tohoto protiprávního jednání dopustil při plnění svých pracovních úkolů. Takový právní vztah není vztahem pracovníprávním a práva a povinnosti, které jsou jeho obsahem, proto nelze posuzovat podle zákoníku práce a dalších pracovníprávních předpisů, nýbrž podle předpisů občanskoprávních, zejména podle občanského zákoníku.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Výpověď z pracovního poměru

Výpovědní důvod podle ustanovení § 52 písm. g) zák. práce je dán tehdy, je-li prokázáno, že objektivně došlo k porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahující se k zaměstnancem vykonávané práci, a že k tomuto porušení v konkrétním případě došlo zaviněným jednáním zaměstnance. Ve většině případů není třeba zkoumat, zda je zaměstnanec k uvedenému zaviněnému porušení povinnosti též deliktně způsobilý, neboť zpravidla nebývá pochyb o tom, že zaměstnanec, který má způsobilost k právním úkonům, je také nadán způsobilostí k zaviněným protiprávním úkonům. Způsobilosti rozpoznávací (rozumové kritérium, intelektuální složka) se rozumí schopnost vnímat protiprávnost svého jednání, zatímco způsobilost určovací (volní kritérium) je vymezována jako schopnost určit volní zaměření svého jednání a klást odpor pohnutkám vedoucím k protiprávnímu jednání, tedy schopnost ovládat své jednání. Totéž platí, má-li se posoudit delikttní způsobilost osoby, která trpí dušev-

ní poruchou, bez rozdílu, zda přechodnou nebo poruchou trvalé povahy. Vyjimečně zákon příznává delikt ní způsobilost i tomu, kdo v daném okamžiku neměl schopnosti určovací a rozpoznávací, jestliže se však do stavu, v němž není schopen ovládnout své jednání nebo posoudit jeho následky, uvedl vlastní vinou.

Jednání právnických osob

Řízení lze zastavit pro nedostatek podmínky řízení spočívající v nedostatku oprávnění osoby jednat za právnickou osobu ve smyslu § 21 o. s. ř. pouze za situace, když zde je osoba oprávněná jednat za právnickou osobu, ale úkon učiněný osobou neoprávněnou neschválí. Pokud však objektivně žádná osoba oprávněná jednat za právnickou osobu neexistuje, není možné zastavit řízení pro nedostatek podmínky řízení s odůvodněním, že nedošlo ke schválení úkonu oprávněnou osobou. Takový postup by byl odepřením spravedlnosti. K ochraně zájmů a práv právnické osoby – účastníka řízení, jestliže nemůže před soudem sama vystupovat, slouží institut opatrovníka, kterého soud za splnění podmínek § 29 odst. 2 o. s. ř. musí ustanovit. Není-li nebezpečí z prodlení, soud vyčká, až bude ustanovena osoba oprávněná za právnickou osobu před soudem jednat nebo až si právnická osoba platně zvolí zmocněnce s procesní plnou mocí, popřípadě řízení podle § 109 odst. 1 písm. a) o. s. ř. přeruší.

Nekalá soutěž

Úprava znění žalobního návrhu před jeho převzetím do výroku soudního rozhodnutí je přípustná v těch případech, v nichž je v žalobě určitý a srozumitelný žalobní petit. Soud neporuší § 155 odst. 1 o. s. ř. nebo jiné zákonné ustanovení, jestliže použitím jiných slov vyjádří ve výroku rozhodnutí stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce domáhal. Pouze soud rozhoduje, jak bude formulován výrok jeho rozhodnutí; případným návrhem žalobce na znění výroku rozhodnutí přitom není vázán. Při formulaci výroku rozhodnutí soud přitom dbá na to, aby vyjádřil (z obsahového hlediska) to, čeho se žalobce žalobou domáhal.

Smlouva o dílo

Zákonná úprava nezakazuje dvěma subjektům soukromého práva, aby mezi sebou po vydání stavebního povolení uzavřely smlouvu o dílo, na jejímž základě má být dílo provedeno způsobem odlišným, než je dosud povoleno ve stavebním povolení. Stavební zákon připouští, že stavební úřad může na žádost stavebníka v odůvodněných případech povolit změnu stavby ještě před jejím dokončením. Rozpor mezi

smlouvou o dílo a rozhodnutím stavebního úřadu, kdy stavební povolení předpokládalo zřízení jedné bytové jednotky, ale předmětem díla podle smlouvy na základě stavební dokumentace mělo být zřízení dvou bytových jednotek, nezpůsobí absolutní neplatnost smlouvy podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb.

Diskriminace

Nezbytnou podmínkou pro to, aby se zaměstnanec mohl úspěšně domáhat (tzv. zdržovací, neboli negatorní žalobou), aby bylo upuštěno od porušování práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení nebo od diskriminace, je, aby toto porušování (diskriminace) trvalo, popř. aby existovalo bezprostřední nebezpečí (hrozba) jeho uskutečnění či opakování v budoucnu. Právní prostředek tohoto druhu nemá místo tam, kde porušování práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení nebo diskriminace již byly ukončeny (dokonány) a netrvají, popř. kde neexistuje žádné bezprostřední nebezpečí (hrozba) jejich uskutečnění či opakování v budoucnu. Pro posouzení, zda jsou splněny podmínky pro to, aby bylo zaměstnavateli uloženo upustit od porušování práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení nebo od diskriminace, je přitom rozhodující stav v době vyhlášení rozsudku (§ 154 odst. 1 o. s. ř.).

Provedení dražby na vrub konkursní podstaty

Jestliže uzavření nebo účinnost smlouvy o provedení dražby na vrub konkursní podstaty nebyly podmíněny souhlasem věřitelského výboru, pak jediným kritériem pro neschválení výdajů vynaložených z konkursní podstaty na (smlouvenou) odměnu dražebníka za neúspěšné dražby, při nichž nebyl předmět dražby vydražen, je účelnost takto vynaložených výdajů, jež je poměřována úvahou, zda v poměru k účelu, na který byl vynaložen, šlo o výdaj nebo náklad přemrštěný. Úsudek, že šlo o výdaj nebo náklad přemrštěný, by nutně vedl k závěru, že správce konkursní podstaty porušil povinnost postupovat při výkonu funkce s odbornou péčí a odpovídal by za škodu tím vzniklou, což by se mohlo promítnout i do rozhodnutí konkursního soudu o neschválení takového výdaje (nákladu) v rámci rozhodování o schválení konečné zprávy.

Podmínky řízení a dovolání

U přípustného dovolání je skutečnost, že dovolatel [jenž byl rozsudky soudů nižších stupňů zavázán (coby žalovaný) k úhradě peněžitého plnění žalobci] zemřel v průběhu dovolacího

řízení a že zanechal jen nepatrný majetek, jenž byl podle výsledků pozůstalostního řízení vydán vypraviteli pohřbu, důvodem ke zrušení těchto rozsudků a k zastavení řízení dle § 107 odst. 5 o. s. ř.

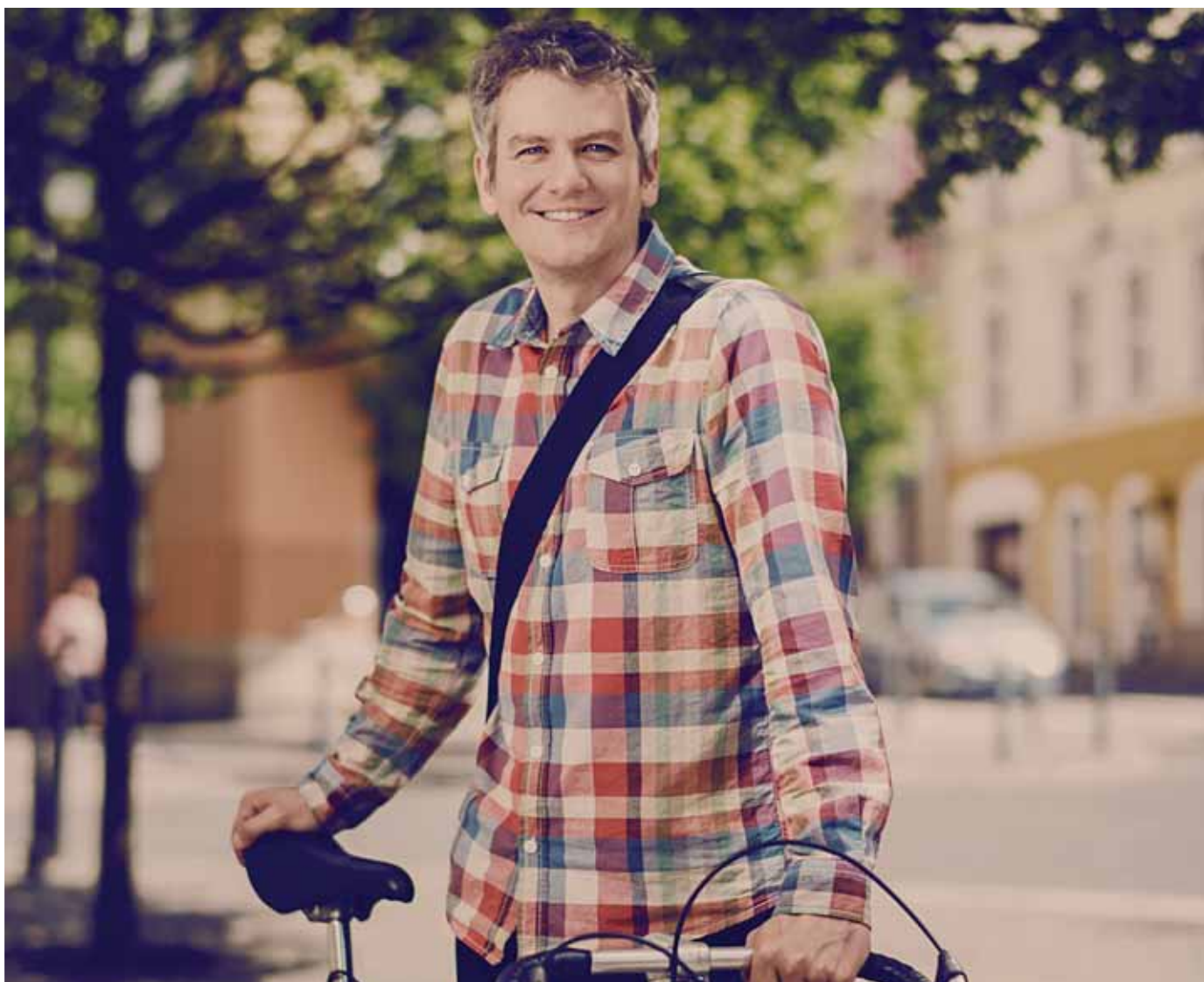
Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Splatnost mzdy

Prodlení zaměstnavatele se splněním práva zaměstnance na mzdu, plat nebo náhradu mzdy nebo platu nenastává již tehdy, jestliže si zaměstnanec nevybere bez vážných důvodů mzdu, plat nebo náhradu mzdy nebo platu ve stanoveném pravidelném termínu výplaty a na pracovišti (nebyla-li dohodnuta jiná doba nebo jiné místo výplaty) nebo jestliže zaměstnavatel nezašle zaměstnanci, který se nemohl dostavit k výplatě z vážných důvodů, mzdu, plat nebo náhradu mzdy nebo platu v pravidelném termínu výplaty, popřípadě nejpozději v nejbližší následující pracovní den na svůj náklad a nebezpečí, ledaže by se se zaměstnancem dohodl na jiném termínu nebo způsobu výplaty. K prodlení dochází – jak vyplývá ze subsidiárního užití ustanovení § 517 odst.1 věty první obč. zák. rovněž v pracovních vztazích – vždy teprve uplynutím doby (termínu) splatnosti. Je-li mzda, plat nebo náhrada mzdy nebo platu splatná – ve smyslu ustanovení § 141 odst. 1 zák. práce – nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém vzniklo zaměstnanci právo na mzdu, plat nebo náhradu mzdy nebo platu, je tu rozhodné, zda právo zaměstnance (jako věřitele) na mzdu, plat nebo náhradu mzdy nebo platu bylo splněno (či zůstalo nesplněno) před uplynutím posledního dne takového měsíce, a prodlení se splněním takového dluhu vzniká od prvního dne měsíce následujícího po měsíci, jehož uplynutím nastala splatnost mzdy, platu nebo náhrady mzdy nebo platu.

Náklady řízení

Za účelně vynaložené náklady ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. lze považovat pouze takové náklady, které musela procesní strana nezbytně vynaložit, aby mohla řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo u soudu. Jakkoli náklady spojené se zastoupením advokátem tomuto vymezení zpravidla budou odpovídat, nelze dané pravidlo vnímat jako absolutní; mohou se vyskytovat i situace, za nichž náklady spojené se zastoupením advokátem nebude

Ted' mám vždycky dobrý důvod nasednout na kolo

S mobilní aplikací **EPP** od Nadace ČEZ pomáháte pohybem.

Ať už s telefonem běháte, jezdíte na kole nebo chodíte na procházky, každá aktivita znamená body pro vámi vybraný projekt, který Nadace ČEZ finančně podpoří.

Stáhněte si aplikaci **EPP** zdarma do svého telefonu.

www.pomahejpohybem.cz

NADACE ČEZ

SKUPINA ČEZ

možno považovat za nezbytné k řádnému uplatňování nebo bránění práva u soudu.

Zrušení konkursu

V situaci, kdy nejsou splněny předpoklady pro aplikaci § 308 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona (jelikož po rozhodnutí o úpadku nevyšly najevo žádné skutečnosti, jež by vylučovaly stav úpadku dlužníka ve formě platební neschopnosti v době, kdy insolvenční soud úpadek zjistil), je z hlediska důvodu pro zrušení konkursu na majetek dlužníka právně bezcenný argument, že insolvenční řízení v současnosti probíhá pouze s jediným přihlášeným věřitelem. Závěr, že existence jediného přihlášeného věřitele není sama o sobě důvodem pro zrušení konkursu na majetek dlužníka, je totiž ve světle dílky § 308 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona závěrem triviálním [toto ustanovení dovoluje zrušit konkurs (při splnění dalších tam popsanych předpokladů), jen není-li zde „žádný“ přihlášený věřitel.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Odpovědnost státu za škodu

Úřední osoba provádějící vidimaci by při posuzování věrohodnosti předložené listiny, z níž je vidimovaná listina pořízena, měla postupovat s obezřetností a s využitím profesní zkušenosti, všimnout si okolností, které vzbuzují pochybnosti o pravosti a původu předložené listiny, posoudit, jsou-li v předložené listině, z níž je vidimovaná listina pořízena, změny, doplňky, vsuvky nebo škrty, které by mohly zeslabit její věrohodnost. Jestliže úřední osoba při vidimaci takovýmto způsobem nepostupuje, dopustí se nesprávného úředního postupu. O nesprávný úřední postup se však nemůže jednat, pokud úřední osoba uvedeným způsobem postupuje a provede vidimaci listiny, která není zjevně nevěrohodná. Vidimace nemůže dodat vidimované listině „vyšší kvalitu“ veřejné listiny. Institut vidimace neslouží a vzhledem ke způsobu, jakým je vidimace prováděna, ani sloužit nemůže, k ověření platnosti či pravosti vidimované listiny.

Svépomoc a náhrada škody

Podstata svépomoci spočívá v tom, že si oprávněný subjekt vynucuje uskutečnění svého práva vlastní mocí a silou. Tzv. dovolená svépo-

moc (§ 6 obč. zák.) je právem ohrožené osoby k odvrácení bezprostředního a neoprávněného zásahu do práva. Dovolená svépomoc odpovídá mezím zákonného povolení a je tak okolností, jež vylučuje protiprávnost, v opačném případě, kdy z těchto mezí vybočuje, jde o exces, který nepoživá právní ochrany, neboť zákon nedovoluje tzv. útočnou svépomoc. Zásadně je svépomoc možná tam, kde se nelze účinně dovolat pomoci moci veřejné, výjimečně i tam, kde hrozí takový bezprostřední zásah do práv, který by ohroženému neumožňoval užít standardní postup k dosažení soudního rozhodnutí a k jeho výkonu. Avšak v každém případě, tedy i při tzv. dovolené svépomoci platí, že jejímu rámci se vymyká poškození či zničení cizí věci. Proto pokud při svémocném vyklizení pozemků došlo ke zničení věci ve vlastnictví osoby odlišné od vlastníka pozemků, má tato osoba právo na náhradu škody za zničené věci (§ 420 obč. zák.).

Odpovědnost státu za škodu

V případech, kdy po úhradě všech pohledávek, které mají být podle zákona z rozdělované podstaty uspokojeny, zbude část rozdělované podstaty, vyplatí se tento zbytek rozdělované podstaty (hyperocha) povinnému. Jestliže v důsledku doby, které uplynula od vydání rozvrhového usnesení, došlo k navýšení zbytku rozdělované podstaty o další úroky (např. ze smlouvy o účtu), vyplatí se i tyto povinnému. Vzhledem k tomu, že výplát zbytku rozdělované podstaty povinnému musí předcházet úspěšné provedení exekuce, výplatou této částky exekuce končí, aniž by o tom bylo vydáváno rozhodnutí (samozřejmě za předpokladu, že exekuce byla prováděna na základě exekučního příkazu jen jedním způsobem). Případné nároky vyplývající z prodlžení soudního exekutora s výplatou zbytku rozdělované podstaty povinnému je možno uplatnit pouze podle § 32 exekučního řádu vůči soudnímu exekutorovi či podle zákona č. 82/1998 Sb. vůči státu z titulu odpovědnosti za škodu (újmu). Takové nároky nelze řešit v rámci exekučního řízení.

Náklady řízení

Jestliže soud prvního stupně při rozhodování o úhradě odměny za zastupování, hotových výdajů advokáta a náhrad za daň některé provedené úkony posoudí jako neúčelné, má ustanovený advokát možnost podat proti jeho rozhodnutí odvolání a v něm uvést tvrzení a případně navrhnout důkazy k prokázání účelnosti předmětných úkonů. V tomto případě se totiž ze strany soudu již nejedná o zjišťování rozhodných skutečností, ale o právní posouzení věci, které může soud učinit sám na základě skutečností vyplývajících ze spisu. Soud prvního stup-

ně i soud odvolací musí vždy ve svém rozhodnutí alespoň stručně odůvodnit, z jakého důvodu konkrétní úkony nepovažovaly za účelné, jinak jsou jejich rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelná.

Pravomoc a příslušnost insolvenčního soudu

Český soud, na jehož území bylo zahájeno insolvenční řízení na majetek (insolvenčního) dlužníka, je příslušný (má pravomoc) rozhodnout o odpůrcí žalobě podané insolvenčním správcem dlužníka jako spor vyvolaný tímto insolvenčním řízením (incidenční spor) proti žalovanému, který má sídlo na území Slovenska.

Odpovědnost státu za škodu

Nárok oprávněné osoby na náhradu ušlého zisku uplatněný vůči povinné osobě jako škoda vzniklá porušením povinnosti vydat včas věc podle zákona č. 87/1991 Sb., není nárokem vycházejícím z vlastnického práva k vydávané věci; oprávněná osoba je oprávněna se jej domáhat vůči povinné osobě bez zřetele k tomu, zda dosud probíhá řízení o restituční věci, v němž oprávněná osoba uplatnila vůči povinné osobě právo na vydání věci. Proti státu lze uplatňovat nárok na náhradu škody způsobené oprávněné osobě tím, že jí povinná osoba věc včas nevydala, jen za předpokladu, že porušení právní povinnosti státem tvořené nesprávným úředním postupem, jenž má spočívat v tom, že soud nerozhodl o restituční věci v přiměřené lhůtě, vedlo ke ztrátě pohledávky oprávněné osoby (z titulu odpovědnosti za škodu) vůči povinné osobě.

Náklady řízení

Odměna za zastupování advokátem a jeho hotové výdaje jsou samy o sobě vždy náklady potřebnými k účelnému uplatňování nebo bránění práva, nejde-li o zneužití práva účastníka dát se v řízení zastupovat advokátem na úkor jiného účastníka. O takové zneužití procesního práva, které občanský soudní řád zakazuje, by šlo tehdy, jestliže by účastník udělil advokátu plnou moc k zastupování nikoliv z toho důvodu, aby mu v řízení před soudem poskytoval právní pomoc, nýbrž proto, aby v souvislosti s tímto zastoupením vznikly náklady, které mu bude s ohledem na jím předpokládaný výsledek řízení povinen nahradit jiný účastník. V tomto případě by sice účastník jednal v mezích svého práva nechat se v řízení zastoupit advokátem, ale prostřednictvím svého chování jinak právem dovoleného by sledoval poškození jiného účastníka; šlo by proto o výkon práva, kdy jednání a jeho výsledek se snad zcela shodují s výsledkem, který mělo

Podpora
v podnikání

Fúze a akvizice
Restrukturalizace

Bankovníctví,
finance, leasing

Nemovitosti
a stavební právo

Sporná agenda,
správa pohledávek

Tým **30** profesionálů

20 právníků

5 základních advokátních praxí

home advantage in central europe

fúze & akvizice
právo obchodních korporací
soutěžní právo & právo EU
energetika, telekomunikace
veřejné zakázky
nemovitosti & stavební právo
bankovníctví & finance
insolvence & restrukturalizace
pracovní právo
právo duševního vlastnictví
informační technologie
řešení sporů

Schönherr je přední advokátní kancelář ve střední a východní Evropě. Těžíme ze zkušeností a know-how více než 300 právníků ve 13 pobočkách mimo jiné i v Praze. Naši základní filozofií je kombinace vysoké profesní kvality a efektivního řešení právních problémů.

schönherr
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Schönherr s.r.o. | advokátní kancelář | Palladium | nám. Republiky 1079/1a | CZ-110 00 Praha 1 | office.czechrepublic@schoenherr.eu

BULHARSKO | ČESKÁ REPUBLIKA | CHORVATSKO | EU-BELGIE | MAĎARSKO | MOLDÁVIE
POLSKO | RAKOUSKO | RUMUNSKO | SLOVENSKO | SLOVINSKO | SRBSKO | TURECKO

www.schoenherr.eu

právo na zřeteli, ale kdy jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla jednatelům účastníkům propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevitaný vedlejší následek tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým, neboť účelem zde není vykonat právo, ale poškodit jiného, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou zůstává pro jednatelův účastník vedlejší a je z jeho hlediska bez významu.

Odpovědnost státu za škodu

Byl-li skutek, pro který byl obviněný vzat do vazby, posouzen při konečném rozhodnutí tak, že by takové posouzení vzetí do vazby neumožňovalo, odškodnění za vykonanou vazbu pravomocně odsouzenému pachateli trestného činu dle zák. č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nepřísluší, pokud rozhodnutí o vzetí do vazby nebylo pro nezákonnost zrušeno, změněno nebo jeho nezákonnost nebyla jinak deklarována.

Nekalá soutěž

Užívání označení, které je pro jiného soutěžitele příznačné, nevyvolává nebezpečí záměny, jestliže je toto označení užíváno výhradně s obchodní firmou domnělého rušitele. Tento závěr ale nemůže platit zcela v každém případě, nýbrž je nutno individuálně posuzovat míru příznačnosti (rozišňovací způsobilosti, kterou označení nabylo ve vztahu k danému soutěžiteli, resp. jeho podniku nebo závodu) dotčeného označení. V případě velmi vysoké míry příznačnosti označení pro soutěžitele, by mohlo být i užití tohoto označení ve spojení s obchodní firmou jiného nekalou soutěží.

Oznámení o zvýšení nájemného

V oznámení o zvýšení nájemného jako jednostranném projevu vůle oznamuje pronajímatel nájemci novou výši nájemného, kterou měl vypočítat zákonem předepsaným způsobem. Vůle pronajímatele tak směřuje ke zvýšení nájemného právě na sdělenou částku, nikoli na částku jinou. Oznámení o zvýšení nájemného nelze ani dělit na jednotlivé části, neboť jeho obsah tvoří jeden celek. Je-li účelem oznámení o zvýšení nájemného sdělit nájemci vůli pronajímatele zvýšit nájemné na určitou konkrétní částku a je-li obsah oznámení o zvýšení nájemného nedělitelný, nepřichází jeho částečná neplatnost podle § 41 obč. zák. v úvahu.

Podmínky řízení

Žalovaný, který v řízení uplatní vzájemný návrh, je poplatníkem soudního poplatku za řízení, jehož výše je stejná jako v případě, kdyby takový návrh podal samostatně. Vzhledem k tomu je třeba ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích vykládat tak, že se nevztahuje jen na samostatně podané žaloby či jiné návrhy na zahájení řízení, ale i na případy, kdy dojde k vyloučení vzájemného návrhu k samostatnému řízení podle § 97 odst. 1 o.s.ř.

Odpovědnost za škodu vzniklou únikem škodlivých látek do vodních toků

Při posuzování odpovědnosti za škodu vzniklou únikem škodlivých látek do vodních toků nezáleží pouze na tom, kdo je původcem odpadních vod, tedy kdo je ten, jehož činností vznikly, ani na tom, kdo je vlastníkem či provozovatelem zařízení, jehož prostřednictvím se jejich vypouštění realizuje. Rozhodující je, kdo je vypouští, kdo se jich chce v konečném důsledku takto zbavit, tedy kdo tímto způsobem s povrchovými nebo podzemními vodami nakládá. Povinnosti jsou vodním zákonem ve smyslu uvedené zásady ochrany životního prostředí stanoveny každému a odpovědnost za jejich porušení je třeba odvíjet nikoli od právního poměru k nemovité věci, ale od konkrétní činnosti, z níž povstala škoda.

Obecná prevenční povinnost a povinnost podle zvláštního právního předpisu

Způsobení těžké újmy na zdraví, byť z nedbalosti, v důsledku nesplnění povinnosti, k níž byl pachatel povinen, je natolik škodlivým následkem, že je zcela namístě užití prostředků trestní represe a aplikace norem trestního práva.

Nezpůsobilý pokus

Pro závěr o nízké společenské škodlivosti pokusu (přípravy) zvlášť závažného zločinu a neuplatnění trestní odpovědnosti pachatele ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku nepostačuje pouze zjištění, že jde o nezpůsobilé prostředky, neboť příprava je založena na tom, že pachatel jen zajišťuje nebo přizpůsobuje prostředky nebo nástroje k tomu, aby byl zvlášť závažný zločin spáchán, a jde o jednání, které jen vy-

volává vzdálené nebezpečí, že nastane následek předpokládaný ve skutkové podstatě zvlášť závažného zločinu. Proto je vždy nutné zkoumat nejen to, zda a z jakých důvodů byly použité prostředky nezpůsobilé přivodit ohrožení zájmu chráněného skutkovou podstatou daného zvlášť závažného zločinu, k němuž příprava směřovala, ale i to, zda závěr o trestní neodpovědnosti obviněného splňuje i všechna kritéria vymezená ustanovením § 12 odst. 2 tr. zákoníku.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Odpovědnost státu za škodu

Soud je povinen se každou žalobou důsledně zabývat, přičemž ani litigiózní přístup žalobce jej nezabavuje povinnosti věc rozhodnout v přiměřeném čase. Pokud však soud poruší tuto svou povinnost a žalobci vznikne nemajetková újma (byť nepatrná vzhledem k významu takových řízení pro žalobce), nelze odhlédnout od toho, že žalobce opakovaně zneužívá svého práva na přístup k soudu.

Volba práva

Podle Soudního dvora Evropské unie (SDEU), je platné i takové ujednání, které sice výslovně neuvede příslušný soud, ale umožní jeho určení. SDEU přijal ve své rozhodovací praxi doktrínu oddělitelnosti dohody o volbě soudu od smlouvy, v níž je tato dohoda uzavřena. Podle SDEU je třeba činit rozdíly mezi věcnými ustanoveními smlouvy a ujednáním o volbě soudu.

Porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží, zákaz dvojího přičítání téže okolnosti

Nikoli každá láhev bez kontrolní pásky ke značení lihu pro daňové účely musí být automaticky zdravotně závadná, označení láhve kontrolní páskou dokládá legální nakládání s lihem včetně způsobu jeho evidence, a výkon státní správy a kontroly nad dodržováním povinností s tím souvisejících, a proto je i zárukou toho, že při výrobě nápojů z lihu byly dodrženy stanovené výrobní normy a postupy.

Zákaz dvojího přičítání těžké okolnosti platí jen při posuzování okolností v rámci skutkové podstaty téhož trestného činu. Neuplatňuje se při úvahách o možnosti jednočinného souběhu trestných činů v tom směru, že okolnost, která je znakem jednoho ze sbíhajících se trestných činů, by nemohla zároveň podmiňovat použití vyšší trestní sazby u jiného sbíhajícího se trestného činu.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Zánik účasti společníka ve společnosti

Zanikla-li účast společníka ve společnosti z jiného, než ustanovením § 149 obch. zák. předpokládaného důvodu, nelze pro účely případné odpovědnosti společnosti za újmu způsobenou předběžným opatřením, vydaným k jejímu návrhu v řízení podle § 149 obch. zák., mít za to, že právo společnosti (na vyloučení společníka) bylo uspokojeno.

Postoupení věci

I když zákon nepožaduje, aby soud zjistil a konstatoval, že žalovaný skutek je skutečně přestupkem nebo kárným proviněním, ale postoupení věci zde váže pouze na odůvodněný předpoklad, že skutek může být příslušným orgánem takto posouzen, nelze postoupit věc bez toho, aby existovala reálná možnost, že o přestupek jde, neboť je nutné vždy zvážit, zda, pokud by se o přestupek nejednalo, nemá být obviněný obžaloby zproštěn. Taková úvaha soudu nic nemění na tom, že jen orgán oprávněný projednávat přestupky nebo kárná provinění je určen k tomu, aby v rámci své pravomoci učinil v tomto směru závazné rozhodnutí. Proto tento orgán ani není při rozhodování vázán právním názorem soudu, který mu věc postoupil, a nemusí skutek posoudit jako přestupek nebo kárné provinění; nemůže ho již ovšem postoupit opětovně orgánům činným v trestním řízení z toho důvodu, že v něm spatřuje trestný čin, protože v tomto směru, tj. že skutek není trestným činem, je právní názor soudu závazný. Soud po zjištění, že nejde o trestný čin, ale že žalovaný skutek může být příslušným orgánem posouzen jako přestupek nebo kárné provinění, musí věc postoupit; nemůže dále pokračovat v hlavním líčení a zjišťovat další skutečnosti potřebné pro rozhodnutí o přestupku či kárném provinění, např. od-

straňovat pochybnosti o tom, zda se skutečně obžalovaný dopustil tohoto skutku, resp. přestupku nebo kárného provinění.

Předběžné opatření a náklady řízení

Vzniknou-li účastníku řízení, v jehož rámci bylo nařízeno (podle § 102 o. s. ř.) předběžné opatření (které následně zaniklo či bylo zrušeno z jiného důvodu než proto, že návrhu ve věci samé bylo vyhověno, nebo proto, že právo navrhovatele bylo uspokojeno), náklady řízení v souvislosti s obranou proti nařízenému předběžnému opatření, může se jejich náhrady domáhat toliko postupem podle § 145 o. s. ř.

Postoupení pohledávky

Při analogickém užití ustanovení upravujících obecnou odpovědnost za škodu na odpovědnost postupitele podle ustanovení § 527 odst. 1 písm. a) obč. zák. nelze aplikovat ta odpovědnostní ustanovení, která tuto odpovědnost podmiňují nebo omezují. Stanoví-li citované ustanovení odpovědnost postupitele za pravost postoupené pohledávky, aniž upravuje předpoklady, při jejichž splnění se může postupitel odpovědnosti zprostit, pak je takto odpovědnost postupitele tímto speciálním ustanovením upravena jako odpovědnost bez liberačních důvodů, tedy jako odpovědnost absolutní. Aplikace ustanovení § 374 odst. 1 obch. zák. upravujícího liberační důvody, stejně jako aplikace ustanovení § 384 odst. 1 obch. zák. upravujícího preventivní povinnost osoby, které hrozí škoda, by proto byla proti této úpravě a nepřijatelně (v rozporu s mezemi analogie legis vyplývajícími z ustanovení § 853 obč. zák.) by ji modifikovala.

Ztráta na výdělku

Jenom tam, kde vznikl nárok na náhradu za ztrátu na výdělku (i bez vynakládání zvýšeného úsilí dochází vlivem snížení pracovní způsobilosti poškozeného ke snížení příjmu), lze zvýšené úsilí zohlednit v tom směru, že při určení výše náhrady se k takto dosaženému příjmu nepřihlíží, aby poškozenému vynaložené námahy nedůvodně nesnižovalo náhradu.

Zabrání náhradní hodnoty

U možnosti uložení ochranného opatření podle písmene c) § 101 odst. 1 tr. zákoníku je rozhodný vztah zabírané věci nebo jiné majetkové hodnoty, ohledně níž přichází v úva-

hu její zabránění, k projednávanému trestnému činu, a nevyžaduje se, aby věc nebo jiná majetková hodnota náležela pachateli, proto může náležet komukoli, bez ohledu na to, zda měl vůbec nějaký vztah k trestnému činu a jeho pachateli. Podmínkou zde však je, aby taková věc nebo jiná majetková hodnota splňovala kritéria uvedená v § 70 odst. 1 tr. zákoníku a aby se ve smyslu § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku nejednalo o věc nebo jinou majetkovou hodnotu, která přešla do vlastnictví státu podle jiného právního předpisu. Pro to, aby mohlo být toto ochranné opatření uloženo, je nutné, aby byla splněna některá z dalších dvou alternativně stanovených podmínek, a to jednak, že taková věc ohrožuje bezpečnost lidí nebo majetku, popř. společnosti, vyjadřující zájem jednotlivců a společnosti na ochraně těchto statků, jež je třeba chránit zabráněním takových věcí nebo jiných majetkových hodnot, a jednak že jde o věc nebo jinou majetkovou hodnotu, která slouží ke spáchání zločinu.

Zástavní právo

V případech, v nichž zástavní věřitel neměl (jen z titulu zástavní pohledávky) před soupisem zástavy do konkursní podstaty úpadce žádnou (ani zástavní) pohledávku vůči úpadci [ohledně pohledávky zajištěné zástavním právem úpadce nebyl osobním dlužníkem zástavního věřitele a vlastníkem zástavy (zástavním dlužníkem byla třetí osoba)], se po soupisu zástavy do konkursní podstaty úpadce pohlíží na zajištěnou pohledávku takového zástavního věřitele jako na přihlášenou v konkursu a na jeho postavení se přiměřeně aplikuje ustanovení § 28 ZKV o oddělených věřitelích (R 78/2009). To platí i tehdy, dojde-li k soupisu zástavy do konkursní podstaty úpadce po uplynutí propadlé lhůty určené věřitelům k přihlašování pohledávek do konkursu (§ 22 odst. 2 ZKV) v důsledku zákonné neúčinnosti právního úkonu, jímž úpadce (jenž nebyl osobním ani zástavním dlužníkem zástavního věřitele) převedl vlastnictví zástavy na třetí osobu (zástavního dlužníka v mimokonkursních poměrech); srov. obdobně R 30/2007.

Počítání času

Okamžikem nabytí právní moci trestního příkazu, jímž byl obviněnému uložena trest odnětí svobody, podmíněně odložený na zkušební dobu, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, se stal tento trestní příkaz i vykonatelným. Nabytím právní moci trestního příkazu počíná běžet zkušební doba podmíněného odsouzení, jak vyplývá ze znění § 82 odst. 1 část věty za středníkem tr.

T.M. Lewin

new LONDON
SHIRTS & SUITS

WWW.TMLEWIN.CZ

MISTR PŘEKVAPENÍ.

MASERATI QUATTROPORTE.

FULL-SERVICE LEASING SPLÁTKA 42 418 Kč BEZ DPH
48 MĚSÍČNÍCH SPLÁTEK / 80 000 KM

JEDINEČNÝ VŮZ V BRILANTNÍM PROVEDENÍ. MASERATI JE OD NEPAMĚTI SPOJENO S NEZADRŽITELNOU DYNAMIKOU, SPORTOVNÍ SILOU A VRCHOLEM LUXUSNÍ ELEGANCE. ZNAČKA PLNÁ HISTORIE, KTERÁ URČUJE KROK SVĚTOVÝM INOVACÍM. NABÍZÍ VYSPĚLÉ ŠESTIVÁLCOVÉ VZNĚTOVÉ MOTORY S VÝKONEM OD 275 KONÍ. MĚNITELNÝ ZVUK MOTORU VŽDY PŘIPOMENE JEDINEČNOST TOHOTO VOZU.

www.scuderiapraha.cz

 /MaseratiCeskarepublik

SHOWROOM MASERATI – BUDOVA PPF GATE

EVROPSKÁ 17, PRAHA 6, tel.: +420 220 512 855, e-mail: maserati@scuderiapraha.cz

MASERATI
Quattroporte

zákoníku, (což má v daných souvislostech význam z hlediska úvah o druhu a výměře trestu) a obviněný začíná vykonávat i trest zákatu činnosti. Dnem právní moci trestního příkazu je obviněný uloženou sankcí vázán. Ustanovení § 139 tr. zákoníku se v těchto souvislostech neuplatní.

Dědické řízení

Je-li soud v dodatečném řízení o dědictví prováděném podle ustanovení § 175x OSŘ vázán výsledkem původního dědického řízení (vyjádřeným v usnesení, kterým bylo původní dědické řízení skončeno), není oprávněn (nesmí) znovu rozhodovat o nabytí dědictví ve vztahu k majetku, který byl v původním řízení o dědictví po zůstaviteli ve smyslu shora uvedeném „znám“ a který již byl v původním dědickém řízení pravomocně projednán. Předmětem dodatečného řízení o dědictví není (a nemůže být) revize původního řízení o dědictví, ale pouze projednání takového majetku zůstavitele, který nebyl v době do právní moci usnesení, kterým bylo původní řízení o dědictví skončeno, znám, a který nebyl v původním řízení o dědictví projednán.

Trestní odpovědnost za pokus trestného činu

Přestože je třeba vždy posuzovat individuálně se zřetelem na okolnosti a poměry pachatele, zda pachatel učinil vše potřebné, aby zabránil následku, a zda to, co vykonal, za daných okolností postačovalo k zabránění následku a bylo v příčinné souvislosti s odvrácením nebezpečí, které hrozilo zájmu chráněnému trestním zákonem, je třeba mít na paměti, že je to pachatel, který musí být tím, kdo ve vlastním vztahu k zamýšlenému následku dospěl ke změně postoje natolik významnému, že se rozhodl nejen čin nedokonat, ale odvrátit i další následky, byť by v důsledku jeho činu hrozily.

Vedlejší účastník

Předpokladem přípustnosti vedlejšího účastnictví v řízení je, že vedlejší účastník má právní zájem na výsledku sporu, tj. právní zájem na určitém výsledku řízení, který se projevuje vítězstvím ve sporu u účastníka, k němuž přistoupil. O právní zájem jde zpravidla tehdy, jestliže rozhodnutím ve věci bude (ve svých důsledcích) dotčeno právní postavení vedlejšího účastníka (jeho práva a povinnosti vyplývající z hmotného práva). Pouhý „morální“, „majetkový“ nebo jiný „neprávní“ zájem na výsledku řízení nepostačuje.

Zajištění závazku

Vzhledem k tomu, že k zániku neuspokojených pohledávek věřitelů a jejich zajištění podle ustanovení § 175v odst. 4 věty první OSŘ dochází „proti dědicům“, a za přihlídnutí ke smyslu a účelu likvidace dědictví, která se netýká právních poměrů třetích osob, je třeba dovodit, že zánik zajištění neuspokojených pohledávek věřitelů se týká pouze majetku, který patřil zůstaviteli, který (proto) byl předmětem zpeněžení při likvidaci dědictví a který byl (zpeněžením) převeden na jiného, aniž by byl (mohl být) nadále (po zpeněžení) zatížen právními prostředky zajištění pohledávek zůstavitelových věřitelů. Zajištění, které poskytly ve prospěch pohledávek zůstavitelových věřitelů třetí osoby, se zánik práva podle ustanovení § 175v odst. 4 věty první OSŘ nedotýká (a ani týkat nemůže, jestliže třetí osoby, které poskytly svůj majetek k zajištění pohledávek zůstavitelových věřitelů, nejsou účastníky řízení o likvidaci dědictví).

Dědické řízení

Soud v řízení o dědictví neřeší (není oprávněn řešit) případný spor mezi účastníky o tom, zda věc, právo nebo jiná majetková hodnota, popřípadě dluh skutečně patřily zůstaviteli; zjistí-li, že sepsání věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty do aktiv dědictví nebo dluhu do pasiv dědictví je po skutkové stránce mezi dědici sporné, soud se omezí – aniž by prováděl jakékoli dokazování k odstranění této spornosti nebo aniž by již provedené důkazy v tomto směru vůbec hodnotil – jen na zjištění spornosti a při určení obvyklé ceny majetku, výše dluhů a čisté hodnoty dědictví (výše jeho předlužení) k nim nepřihlíží. Není-li soud oprávněn v dědickém řízení řešit spor mezi účastníky o skutkový základ rozsahu aktiv a pasiv dědictví (společného jmění manželů), pak z toho mimo jiné logicky plyne, že se v tomto řízení neprokazují shodná tvrzení účastníků o tom, zda určitá věc nebo jiná majetková hodnota, popřípadě dluh patřily zůstaviteli. Stejně jako soud vychází z rozporných tvrzení účastníků (a omezí se v tomto případě jen na „zjištění spornosti“), není důvod, aby nevzal za svá shodná tvrzení účastníků.

Odporovatelnost a neplatnost právního úkonu

Převede-li osoba, v jejíž prospěch byl odporovatelný právní úkon učiněn, od dlužníka nabytý majetek na další osobu poté, co proti ní byla podána odpůřčí žaloba, může být právní úkon, kterým došlo (mělo dojít) k dalšímu převodu

od dlužníka nabytého majetku, neplatný, jen jestliže věřiteli vzniklo právo na uspokojení jeho pohledávky z věci, práv a jiných majetkových hodnot, které odporovatelným právním úkonem ušly z dlužníkovy majetku, tedy, řečeno jinak, jen jestliže bylo odpůřčí žalobě vyhověno pravomocným rozhodnutím soudu. Případný závěr o neplatnosti právního úkonu, jímž došlo (mělo dojít) k dalšímu převodu od dlužníka nabytého majetku, učiněný ještě před pravomocným rozhodnutím o odpůřčí žalobě, by představoval zásah do právních poměrů účastníků tohoto právního úkonu „bez právního důvodu“, neboť v té době ještě nebylo (a ani nemohlo být) jisté, zda k pravomocnému určení právní neúčinnosti právního úkonu vůči věřiteli vůbec dojde a zda se věřitel opravdu bude moci domáhat uspokojení své (zkrácené) pohledávky z věci, práv a jiných majetkových hodnot, které ušly z dlužníkovy majetku.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Zástavní právo

Spočívá-li uhrazovací funkce zástavního práva k pohledávce v tom, že podlužník je povinen splnit svůj dluh po splatnosti zastavené pohledávky zástavnímu věřiteli, není a nemůže být významné, zda jde o pohledávku „vymahatelnou“, nebo o pohledávku, která zatím nebyla věřiteli „vymahatelně přiznána“. V obou případech je – jak vyplývá z ustanovení § 167 odst.1 obč. zák. – podlužník povinen splnit svůj dluh po splatnosti zastavené pohledávky zástavnímu věřiteli a zástavní věřitel při vymáhání splnění dluhu podlužníka nastupuje na místo zástavního dlužníka ve všech právech, která mu (jako věřiteli podlužníka) náležela, včetně práv ze zajištění zastavené pohledávky nebo práv z titulů pro výkon rozhodnutí (exekučních titulů), které mu vůči podlužníku svědčily.

Likvidace dědictví a odporovatelnost

Právo podat odpůřčí žalobu podle § 42a obč. zák. má výlučně věřitel, který má vůči dlužníkovi vymahatelnou pohledávku, tedy pohledávku, která byla věřiteli přiznána vykonatelným rozhodnutím nebo jiným titulem, podle kterého lze naříditi výkon rozhodnutí (exekuci). Na uvedeném nic nemění skutečnost, že dlužník (zůstavitel) zemřel a v dědickém řízení byla

pravomocným usnesením soudu nařízena likvidace dědictví. Z ustanovení § 42a odst. 4 obč. zák. vyplývá, že k neúčinnosti právního úkonu nelze (na rozdíl od absolutní neplatnosti) přihlídnout z úřední povinnosti, neboť k ní dochází teprve na základě pravomocného rozsudku soudu, jímž byla neúčinnost v řízení o odpůřčí žalobě vyslovena. Protože neúčinnost právního úkonu dlužníka (zůstavitele) může určit jen soud ve sporném řízení zahájeném na základě žaloby podle § 42a obč. zák. (případně v rámci insolvenčního řízení insolvenční soud na základě odpůřčí žaloby podané insolvenčním správcem podle § 239 insolvenčního zákona), není soud (soudní komisař) v dědickém řízení (a to ani poté, co byla nařízena likvidace dědictví) oprávněn zjišťovat účinnost právních úkonů zůstavitele, byť by z obsahu spisu vyplývaly skutečnosti, které by mohly nasvědčovat tomu, že zůstavitel učinil před smrtí právní úkony, které by mohly splňovat podmínky pro určení jejich neúčinnosti ve smyslu § 42a obč. zák.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Prevence, náhrada škody

Ten, kdo na svém pozemku pracuje s otevřeným ohněm a k jeho prospěchu či využití se otevřený oheň udržuje, je povinen bez ohledu na to, jak a kdo se podílí na spalování v ohništi, zajistit bezpečné nakládání s ohněm tak, aby bylo riziko vzniku požáru minimalizováno, tj. aby se oheň nekontrolovaně nerozšířil. Musí k tomu zvolit patřičná opatření, která nejsou v podrobnostech předepsána, je tedy na každém, aby posoudil, zda místo založení otevřeného ohně, jeho intenzita či další okolnosti, nehrozí přenosem ohně, resp. aby přijal opatření, která tomu jsou způsobilá zabránit. Porušení této prevenční povinnosti představuje porušení právní povinnosti ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák.

Střet provozů

Střetem provozů ve smyslu § 431 obč. zák. se rozumí nejen fyzická srážka, ale též střet dopravních prostředků se zařízením jiného provozu, jakož i vzájemně škodlivé působení dvou či více provozů bez fyzického střetu vozidel, např. oslnění, vymrštění kamene, smyk na uniklých provozních kapalinách apod. Ustanovením § 431 obč. zák. se řídí i střety provozů různých

druhů doprav, nejčastěji střety silničního provozu a železničního provozu na železničních přejezdech, nejsou však vyloučeny ani případy střetů jiných druhů doprav, jako např. střety vzniklé při nouzovém přistání letadla na silnici nebo dálnici.

Směněčný a šekový platební rozkaz a náklady řízení

Rozhodne-li soud platebním rozkazem bez slyšení žalovaného, je při posuzování okolností významných pro rozhodnutí o náhradě nákladů řízení limitován skutečností, které žalobce uvede v žalobě a připojených listinách. Není-li z obsahu žalobních tvrzení (nebo připojených listin) zjevné, že žalobce vyzval žalovaného k zaplacení (uplatněné) pohledávky v souladu s ustanovením § 142a odst. 1 o. s. ř., popřípadě neplynou-li z obsahu žaloby (nebo připojených listin) právně významné skutečnosti, na jejichž základě může soud žalobci i přes absenci takové výzvy přiznat právo na náhradu nákladů řízení (§ 142a odst. 2 o. s. ř.), rozhodne soud, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Podá-li žalovaný proti platebnímu rozkazu (včasný) odpor, platební rozkaz se tím v plném rozsahu (tj. včetně výroku o náhradě nákladů řízení) ruší (§ 174 odst. 2 věta první o. s. ř.), přičemž pro účely (následného) rozhodnutí o nákladech řízení se uplatní pravidla zmíněná shora. Napadne-li žalobce (nebo žalovaný) platební rozkaz (odvoláním) jen ve výroku o nákladech řízení (§ 174 odst. 2 věta druhá o. s. ř.), není žalobce limitován co do možnosti dodatečně doložit, že povinnost určenou ustanovením § 142a odst. 1 o. s. ř. splnil (ani co do možnosti tvrdit (a osvědčit) existenci právně významných skutečností odůvodňujících vznik práva žalobce na náhradu nákladů řízení přes absenci předžalobní výzvy k plnění), a stejně tak žalovaný může popřít tvrzení žalobce o tom, že ho k plnění před podáním žaloby v souladu s ustanovením § 142a odst. 1 o. s. ř. vyzval a současně svým chováním (např. zaplacením žalované částky) „potvrdil“ neopodstatněnost vzniku nákladů řízení žalobce. Rozhodne-li soud směněčným platebním rozkazem je situace odlišná (jen) potud, že podáním (včasných a odůvodněných) námitek se směněčný platební rozkaz neruší, nýbrž soud k jejich projednání nařídí jednání a v rozsudku vysloví, zda směněčný platební rozkaz ponechává v platnosti nebo zda jej zrušuje a v jakém rozsahu (§ 175 odst. 4 o. s. ř.). Pro rozhodnutí o nákladech řízení (v rámci směněčného platebního rozkazu) se uplatní stejná kritéria jako v případě platebního rozkazu; přitom účel výzvy podle ustanovení § 142a o. s. ř. zásadně naplní i předložení

směnky k placení. Totéž platí o rozhodování o oprávněném prostředku proti výroku o nákladech řízení.

Likvidace dědictví a zajištění závazku

Účelem likvidace dědictví je uspokojit zůstavitelovy věřitele ze zpeněžení veškerého zůstavitelova majetku. Předmětem likvidace dědictví je proto majetek ve vlastnictví zůstavitele a likvidace dědictví se zásadně netýká majetku třetích osob, a tedy ani majetku, který tvoří zajištění váznoucí ve prospěch věřitelů zůstavitele na tomto majetku, například z titulu zástavního práva nebo ručení. Pravomocným skončením likvidace dědictví proto zanikají neuspokojené pohledávky věřitelů a (pouze) taková jejich zajištění, jež vázla na majetku zůstavitele. Vzhledem k tomu, že zajištění pohledávky zůstavitele váznoucí na majetku třetích osob, který není předmětem likvidace dědictví, pravomocným skončením likvidace dědictví nezaniká, pak věřitelé, jehož pohledávka vůči zůstaviteli je zajištěna majetkem ve vlastnictví třetí osoby, nic nebrání domáhat se uspokojení své pohledávky (také) z tohoto zajištění; nařízením a provedením likvidace dědictví není dotčena povinnost náhradního dlužníka uspokojit věřitele zůstavitele. Z toho pak vyplývá, že pohledávka zůstavitelova věřitele, která byla zajištěna třetími osobami (jejich majetkem), nepatří při likvidaci dědictví do třetí skupiny, ale správně – i když byla zajištěna zástavním právem – (s ohledem na svoji povahu) do čtvrté, páté nebo šesté skupiny, má-li být zdrojem pro její uspokojení majetek zůstavitele.

Spoluvlastnictví a veřejná dražba

Zaplatil-li vydražitel cenu dosaženou vydražením ve stanovené lhůtě, nepřechází na něj vlastnictví nebo jiné právo k předmětu dobrovolné dražby tehdy, jde-li o neplatnou dražbu. Veřejná dobrovolná dražba je neplatná, jen jestliže její neplatnost vyslovil soud; neplatnost této dražby přitom soud nemůže posuzovat v jiném řízení než v řízení podle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách, a to ani jako otázku předběžnou. Soud může vyslovit neplatnost veřejné dobrovolné dražby, jen jestliže byl splněn některý z důvodů neplatnosti dražby, jež jsou taxativně uvedeny v ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách, jestliže žaloba o určení neplatnosti dražby podala osoba, která je k návrhu podle tohoto ustanovení oprávněna (věcně legitimována), směřuje-li žaloba proti osobám, jejichž práv a povinností se řízení a rozhodnutí o neplatnosti veřejné dobrovol-

né dražby týká (pasivně věcně legitimovaným), a byla-li žaloba podána v tomto ustanovení uvedeném prekluzivní lhůtě. Právní úprava obsažená v zákoně o veřejných dražbách je vůči občanskému zákoníku ve vztahu speciality (srov. § 65 zákona o veřejných dražbách). Právní vztahy při veřejné dobrovolné dražbě se proto řídí občanským zákoníkem, jen jestliže není stanoveno (v zákoně o veřejných dražbách) jinak. Předpoklady pro uplatnění zákonného předkupního práva spoluvlastníka (§ 140 obč. zák.) ve veřejné dobrovolné dražbě jsou upraveny v ustanovení § 17 odst. 5 zákona o veřejných dražbách. Dojde-li k porušení zákonného předkupního práva spoluvlastníka při provedení veřejné dobrovolné dražby, z ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách vyplývá, že se poškozený spoluvlastník může domáhat určení neplatnosti takové dražby a že se ustanovení § 603 odst. 3 obč. zák. při nabytí vlastnictví na základě příklepu uděleného ve veřejné dobrovolné dražbě v takovém případě neuplatní.

Dědění

Z ustanovení § 484 obč. zák. vyplývá, že požadavek zápočtu (kolace) darování má sloužit spravedlivému rozvržení majetkového přínosu pocházejícího od zůstavitele do majetku dědiců. Cílem je odstranit, resp. snížit majetkové disproporce mezi dědici, pokud mají svůj původ v majetkových zdrojích plynoucích od zůstavitele. Účelem institutu zápočtení je tedy dosažení alespoň přibližného či částečného srovnání (vypořádání) hodnoty majetku nabytého jednotlivými dědici jak dědictvím, tak bezplatným převodem za života zůstavitele. S ohledem na hlavní smysl a účel institutu zápočtení starší judikatura i právní teorie (dřívější i současná) připouští, že mohou nastat případy, kdy je třeba přihlídnout ke změnám hodnoty daru v období mezi bezúplatným nabytím a úmrtím zůstavitele, případně obdobím, kdy došlo k převodu věci z obdarovaného na třetí osobu ještě za života zůstavitele. Půjde však o případy výjimečné, kdy je třeba v zájmu dosažení spravedlivého majetkového vypořádání mezi spoludědici zohlednit zvláštní okolnosti každého konkrétního případu odůvodňující, aby soud při zápočtu na dědický podíl postupoval jinak, tedy, aby učinil výjimku z obecného pravidla, že bezúplatně nabytá plnění se započítávají v ceně ke dni poskytnutí předmětu daru obdarovanému. Změnu hodnoty daru je možno zohlednit pouze tehdy, nemá-li svůj původ ve změně stavu předmětu daru, jež spočívá v zásluhách obdarovaného (např. v následných investicích či opravách předmětu daru uskutečněných obdarovaným po nabytí daru), a jen tehdy, spočívá-li změna hodnoty daru výhradně

v mimořádných okolnostech (souvisejících např. se změnou cenových předpisů či situací na trhu), jež způsobí značně rozdílné ceny předmětu daru v době, kdy byl dědici poskytnut a v době smrti zůstavitele, aniž by na tom měl obdarovaný jakoukoliv zásluhu. Přihlídnout je přitom výjimečně možné nejen k mimořádnému zvýšení obvyklé ceny darované věci, ale také k výjimečnému snížení hodnoty daru (k němuž došlo např. v důsledku neočekávaných přírodních či společenských událostí), kdy by nebylo spravedlivé, aby obdarovanému dědici byly započítávány také dary, které mu ve skutečnosti nepřinesly (bez jeho zavinění) žádný prospěch, případně mu dokonce způsobily škodu. ●

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Ostatní

advokáti mluví španělsky.

My jsme španělští advokáti.

Právní služby ve Španělsku, Portugalsku a Latinské Americe

Servicios legales en Español

Moreno Vlk & Asociados

Advokátní kanceláře / Abogados / Attorneys at Law

Praha | Madrid | Bratislava

Sokolovská 22, Praha 8
tel.: 224 818 736-7
paha@moreno-vlk.eu

Bang & Olufsen: **Milostná aféra, která trvá již 90 let...**

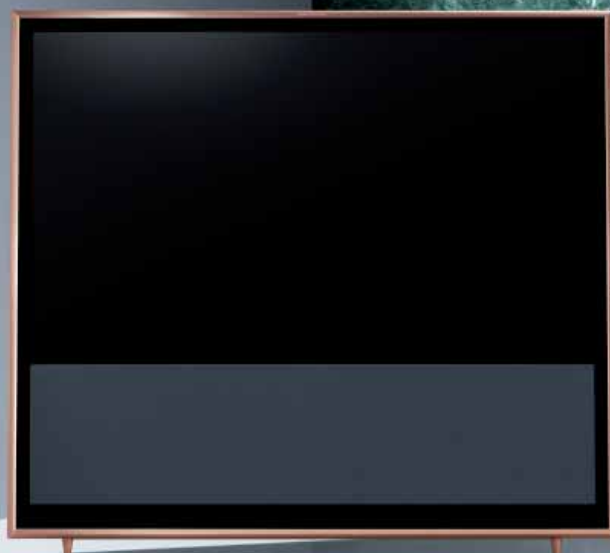
Existuje mnoho různých návodů, jak vybudovat úspěšnou značku.

V jednom se ale obvykle shodnou – na začátku musí být velký sen a vášně.

Během bouřlivých 20. let minulého století si Peter Bang a Svend Olufsen začali plnit své sny. Vydali se na svou cestu do světa technologií, i když v jejich úspěch věřil málokdo. Byla to doba uměleckého směru art deco, ve kterém luxus, kouzlo, nadšení a víra v sociální a technický pokrok přinášely obrovský rozkvět. O 90 let později má Bang & Olufsen tu čest představit kolekci Love Affair – Milostná aféra. Zachycuje náladu a styl této jedinečné doby,

kdy všichni tancovali v rytmu jazzu a věřili, že prožijí vášnivý milostný poměr, který může trvat navždy.

Kolekce Love Affair, obsahující šest současných ikonických výrobků, chytí za srdce všechny zákazníky, nejen ty, kteří jsou společností věrni léta. Je vyrobena ve speciálním luxusním odstínu růžového zlata, které v klenotnictví zažívá obrození. A nejen to má svůj specifický význam. Zatímco bílé zlato představuje přátelství a žluté zlato znamená věrnost,

růžové zlato symbolizuje lásku, která je tudíž hlavní inspirací pro tuto kolekci. V kombinaci s teplou barvou ořechu a tkaninami vytvořenými nejlepšími návrháři vznikla oslnivá kolekce. Zářivě romantický odstín růžového zlata je docílen unikátním procesem barvení, který sám o sobě inspiroval návrháře k vytvoření konceptů, jež se hodí k jakémukoli stylu i věku a kde jediným omezujícím faktorem byla jejich fantazie. To vše v kombinaci s teplým ořechovým dřevem spojuje minulost a přítomnost ukazující vášně, hrdost a vytrvalost, které ženu firmu Bang & Olufsen kupředu posledních 90 let. Tato exkluzivní kolekce je živoucím důkazem sympatií, které trvají od počátku, kdy láska a oddanost ke zručnosti a kvalitě dvou dánských návrhářů Petera Banga a Svenda Olufsen dokázaly přitáhnout pozornost lidí po celém světě. Za 90 let se Bang & Olufsen stal ikonou výkonu a vynikajícího designu. To vše díky své dlouholeté tradici a silnému odhodlání podílet se na výzkumu a vývoji vyspělé technologie a inovací. Televize, reproduktory, audiosystémy či sluchátka se značkou Bang & Olufsen mezi ostatními zkrátka nepřehlédnete. ●

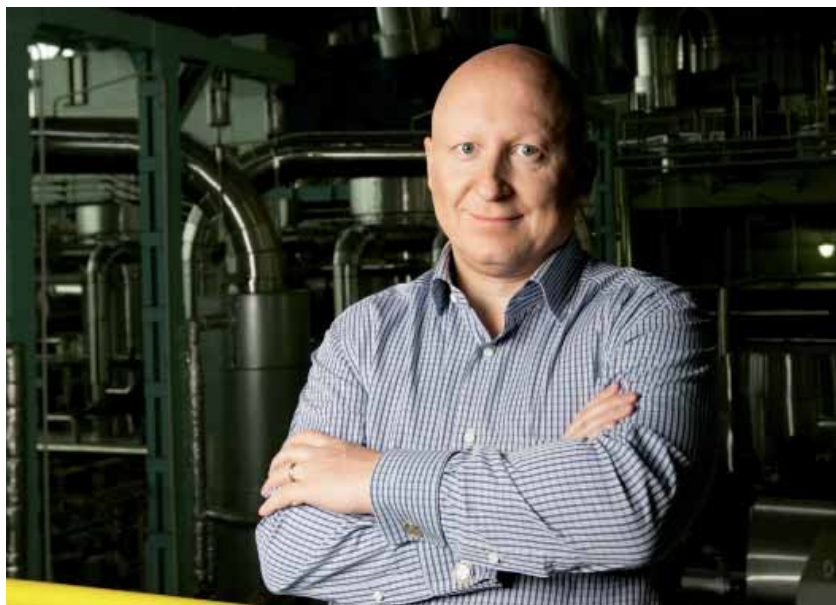

Manažer roku Beneš: Zaměstnanci jsou největší hodnotou ČEZ

Letos už po třiadvacáté se rozdávaly tituly v soutěži Manažer roku. Hlavní cenu v nejprestižnější soutěži českých manažerských osobností získal Daniel Beneš, generální ředitel a předseda představenstva energetické Skupiny ČEZ. Cenu převzal v rámci Dne úspěšných manažerů a firem v pražském paláci Žofín mimo jiné za to, že Skupina pod jeho vedením vykazuje dobré výsledky i v čase krize evropského energetického trhu, která tvrdě dopadla na řadu jiných významných energetických společností v Evropě.

ČEZ si drží pozici jedné z deseti největších evropských energetik. Má přitom nižší míru zadluženosti a navzdory nepříznivým podmínkám se Skupině vloni podařilo oproti očekávání zvýšit provozní zisk. Tržní kapitalizace firmy od začátku roku 2014 významně vzrostla, podíl státu v ČEZ se tím zhodnotil o 51,6 miliardy na aktuálních 244,3 miliardy korun. ČEZ se díky tomu stal firmou s největší tržní kapitalizací ze všech nových členských zemí EU.

Stát jako hlavní akcionář loni získal od ČEZ na dividendách 12,8 miliardy korun. Dalších

24,6 miliardy získal stát od ČEZ na odvedených daních. Celkově příspěvky českému státu formou daní, dividend, darů Nadace ČEZ i zpětného odkupu akcií přesáhly od vzniku akciové společnosti ČEZ v roce 1992 již 500 miliard korun.

V loňském roce Beneš představil novou strategii Skupiny, která znamená významnou změnu ve směřování ČEZ. „Naším cílem je podpořit ziskovost firmy a zajistit stálou dividendu akcionářům, z nichž tím největším je český stát,“ uvedl Daniel Beneš.

Bez zaměstnanců to nejde

Managementu ČEZ v čele s Danielem Benešem se daří systematicky snižovat náklady a zvyšovat efektivitu celé Skupiny, meziročně realizoval úspory v rozsahu 6,4 miliardy korun. Nezbytnost nepopulárních opatření dokázal vysvětlit zaměstnancům, kteří se pak na jeho naplnění velkou měrou podíleli. „Ocenění Manažer roku vnímám jako ocenění pro celou naši Skupinu. Ukazuje, že i v období krize si vedeme dobře, a že všichni naši zaměstnanci dělají maximum pro co nejlepší výsledky,“ vysvětlil Beneš.

Řízení takto velké firmy vyžaduje nejen manažerské, ale i odborné znalosti. Beneš je ve firmě více než deset let a za tu dobu prošel řadou ředitelských funkcí. Náplň jeho práce je velmi rozmanitá, v jednom týdnu se mnohdy potká se zaměstnanci v elektrárenských provozech i s nejvyššími představiteli Německa či Francie na jednání takzvané Magrittovy skupiny. Uvědomuje si důležitost podoby nové energetické politiky Evropské unie a jejího vlivu na podnikání Skupiny ČEZ, o níž jedná s evropskými politickými špičkami a šéfy nejvýznamnějších energetik v EU. A zároveň při každé příležitosti připomíná, že největší hodnotou každé společnosti jsou její zaměstnanci.

Soutěž Manažer roku je nejprestižnější manažerskou soutěží v Česku s tradicí již od roku 1993. Jejím cílem je objektivně vybrat a ocenit nejlepší manažerské osobnosti na základě jejich metod řízení a jejich přínosu pro firmu i pro celou ekonomiku. Ocenění Manažer roku vyhlašují společně Česká manažerská asociace, Konfederace zaměstnavatelských a podnikatelských svazů ČR a Svaz průmyslu a dopravy ČR. ●

Klademe důraz na **VYSOKOU PŘIDANOU HODNOTU NAŠICH PRÁVNÍCH SLUŽEB** poskytovaných tuzemské i mezinárodní klientele.

Specializujeme se zejména na následující oblasti práva:

- obchodní a občanské právo
- medicínské a farmaceutické právo
- právní vztahy s mezinárodním prvkem
- právní vymáhání pohledávek
- právo duševního vlastnictví
- pracovní právo

Našimi přednostmi jsou komplexní a strategický přístup k řešení právních případů, vysoká úroveň právní analýzy, mezinárodní zkušenosti a poskytování právních služeb v českém i anglickém jazyce na ekvivalentní úrovni.

Baleárské ostrovy

Místo, kde si každý najde to své.

„Perly středomoří“, „malý kontinent“ či „citrusové ostrovy“. Takové i jiné slýcháváme přívlastky pro pojmenování Baleárských ostrovů. A nejsme daleko od pravdy. Toto souostroví na východ od Španělska je zajímavou směsicí všech možných příchutí a barev. Prolínají se tu různé stopy kultur a architektonických stylů, dokonalé scenérie podtrhuje panenská příroda. A co všechno nám mohou Baleárské ostrovy nabídnout?

Baleárské ostrovy tvoří jedno ze 17 společenství Španělska, sestávají ze 151 ostrovů, pouhé 4 jsou však obydleny. Vzduch je provoněn svěží vůní pomerančovníků, což ještě více umocňuje exotickou atmosféru ostrovů. A přitom jsou tak blízko. Díky strategické poloze, okouzující přírodě a stálému slunečnému počasí patří k nejnavštěvovanějším místům v Evropě. Skvělou dovolenou zde prožije každý v jakémkoliv věku. A nezáleží na tom, zda vyhledává zábavu, nebo touží po klidu, vybere si každý.

Špetka historie

U břehů Baleárských ostrovů přistálo během posledních staletí nemálo dobyvatelů. Feničané, Kartáginci, Řekové, Římané, Arabové a nakonec

Španělé. Ti všichni zanechali své stopy nejen v dějinách ostrova, vzhledu krajiny, ale i v charakteru dnešních obyvatel. Název souostroví pochází ze slov „bá-lé-yaroh“ – ti, co vrhají kameny. Je odvozen od pojmenování vojenské složky, kterou najímali Římané na posílení jejich legie.

Nejpopulárnější ostrov Baleár „insula maior“

Když se řekne Baleárské ostrovy, snad každému se vybaví ostrov Mallorca se svým průzračným mořem, oblíbenými písčnými plážemi a zajímavou architekturou. Je největším z celého souostroví.

Je to ostrov, jehož příjemné počasí vábí k návštěvě prakticky kdykoliv. Jarní a podzimní

teploty okolo 25 stupňů lákají příznivce cyklistiky k nekonečným projíždkám po stále budovaných cyklostezkách. V letním období se teploty pohybují přes 30 stupňů, takže si středomořského hřejivého slunce dostatečně užijete, navíc zde prší jen zcela výjimečně. Stejně klima nás v podstatě čeká i na ostatních ostrovech.

Mallorca potěší milovníky nakupování. V ulicích města narazíte na stovky obchodů a krámků, kterým zaručeně neodoláte. Nakoupíte tady vše, na co si vzpomenete, od drobných suvenýrů až po značkové módní kousky z luxusních butiků. Neatraktivnějším místem pro jakékoliv nákupy je Passeig des Born v hlavním městě ostrova - Palma de Mallorca.

Rozmanitá architektura a jižanská příroda

Právě Mallorca je typickým příkladem toho, jak se zde během staletí střídaly různé kultury. Nejcharakterističtější je pro ostrov gotická katedrála La Seu ze 13. století, která byla přestavěna z arabské mešity. Na její úspěšné rekonstrukci se podílel i sám Gaudí a rozhodně stojí za návštěvu. Právem je La Seu nazývána „katedrálou světla“, skrz rozetová okna proniká do prostoru zvláštní barevné světlo. Tuto hru světla by si žádný návštěvník neměl nechat ujít.

V severozápadní části ostrova se táhne pásmo pohoří Sierra de Tramuntana, které je častým turistickým cílem mnoha cestovatelů. Ráz středomořské krajiny dotváří lemující pásy olivovníků a pinových hájů.

Ostrov ročně navštíví až 12 milionů turistů. A není se čemu divit. Mallorca nabízí ideální možnost příjemného odpočinku pro rodiny s dětmi i mladé páry, mnoho zajímavých výletů a nepřeberné množství sportovního vyžití. Hotely jsou na kvalitní evropské úrovni s výtečnou mediteránskou kuchyní.

„Na Mallorce mohou děti zažít skvělá dobrodružství. Nabízíme hotely s animačními programy pro děti, které jsou vedeny výhradně česky hovořícími animátory. Rodiče uvítají možnost několik hodin denně nerušeně odpočívat bez svých ratoletů,“ uvedla Simona Fischerová z CK FISCHER.

Když hledáte krásné pláže

40 kilometrů na severovýchod od Mallorky leží zhruba stejně tak dlouhý ostrov Menorca. Je druhým největším z Baleárských ostrovů, často je pojmenován jako menší sestra Mallorky. Oblíbeným cílem turistů je zejména pro své nádherné pláže s bílým pískem, které jsou

orámovány vápencovými skalami. Barevnosti nahrává načervenalá půda a bujná zelená vegetace po celém ostrově. I přes svou nemalou rozlohu se může Menorca pyšnit největším přírodním přístavem v Evropě, který se nachází v hlavním městě Mahon.

Všude samý kámen

Menorca je posetá kamennými zdmi (pares) a poustevnami, které jsou pozůstatkem předchozích osídlenců. Raritou jsou pozoruhodné talayotické megality a velký maurský obelisk. Ostrov bývá mnohdy nazýván muzeem pod širým nebem. Charakteristický je anglický georgiánský styl ve městech a venkovský ráz mimo něj.

Chcete si odpočinout od ruchu velkoměsta? Vydejte se na Menorcu, z desítky nádherných pláží se jistě najde ta pravá pro vás. Navíc je dost možné, že na ní budete sami. Pro milovníky dobrodružství může být lákavé to, že k některým plážím nevedou žádné cesty, dá se na ně ale dostat třeba na šlapadle.

Poklidný ostrov je dost často neprávem opomíjený, důvodem může být i absence velkých hotelů, které se před lety na sousedních ostrovech budovaly. O důvod víc vychutnat si pravou venkovskou atmosféru v některém z nových malebných hotýlků přímo u pláže.

Protančete se až ke krásné přírodě

Ibiza není jen ostrov pro ty, kteří se chtějí bavit. Přes nesčetné množství barů, klubů a diskoték nabízí ostrov s pobřežím o délce 210 kilometrů nádherné bílé písčité pláže, solná pole, úchvatné majáky i starobylé památky. Život na Ibize ožívá ale opravdu hlavně v noci, tep ostrova se po západu slunce zrychluje a vy se můžete bavit až do pozdních ranních hodin. Přes den pak můžete vychutnávat středomořskou atmosféru odpočinkem na plážích nebo obdivovat místní památky.

Poznejte Ibizu i za světla

Oblíbené jsou Hippies trhy v Punta Arabi, kde koupíte snad vše, na co si vzpomenete a ještě

se nostalgicky vrátíte do éry dětí květin, míru a lásky. Hlavní město Eivissa láká na mnoho obchůdků, kaváren i historických památek. Udělejte si romantickou vyjížďku k poetickým větrným mlýnům Puig des Molins.

Pro vyznavače klidnějšího života je lákavá návštěva okolních vesniček (Balafía) s původní ibizskou architekturou nebo výlet na ostrov Vedra, kde se nachází magnetická hora, jenž je někdy nazývána španělským bermudským trojúhelníkem.

„Ibizu si zamiluje každý. Mladé páry ocení ruch a energické tempo ostrova, děti využijí zajímavé animační programy v kvalitních hotelech s dětským klubem, senioři si vychutnají místní klidné pláže i výlety po zajímavých památkách,“ uvedla Simona Fischerová z CK FISCHER.

Odpočíte si po náročném noci

Zhruba za 30 minut plavby z Ibizy doplujete na nezapomenutelnou Formenteru, která je v naprostém kontrastu s Ibizou – je tichá a poklidná. Ne náhodou je nazývána ostrovem Robinsonů. Pokud hledáte místo, kde nechat relaxovat své tělo i mysl, Formentera je to právě. Jen zavíť oči a nerušeně poslouchat šumění vln, které se rozráží o útesy. Skvělá volba pro mladé páry, kteří chtějí prožít opravdovou ničím nerušenou romantiku.

Karibský ráj

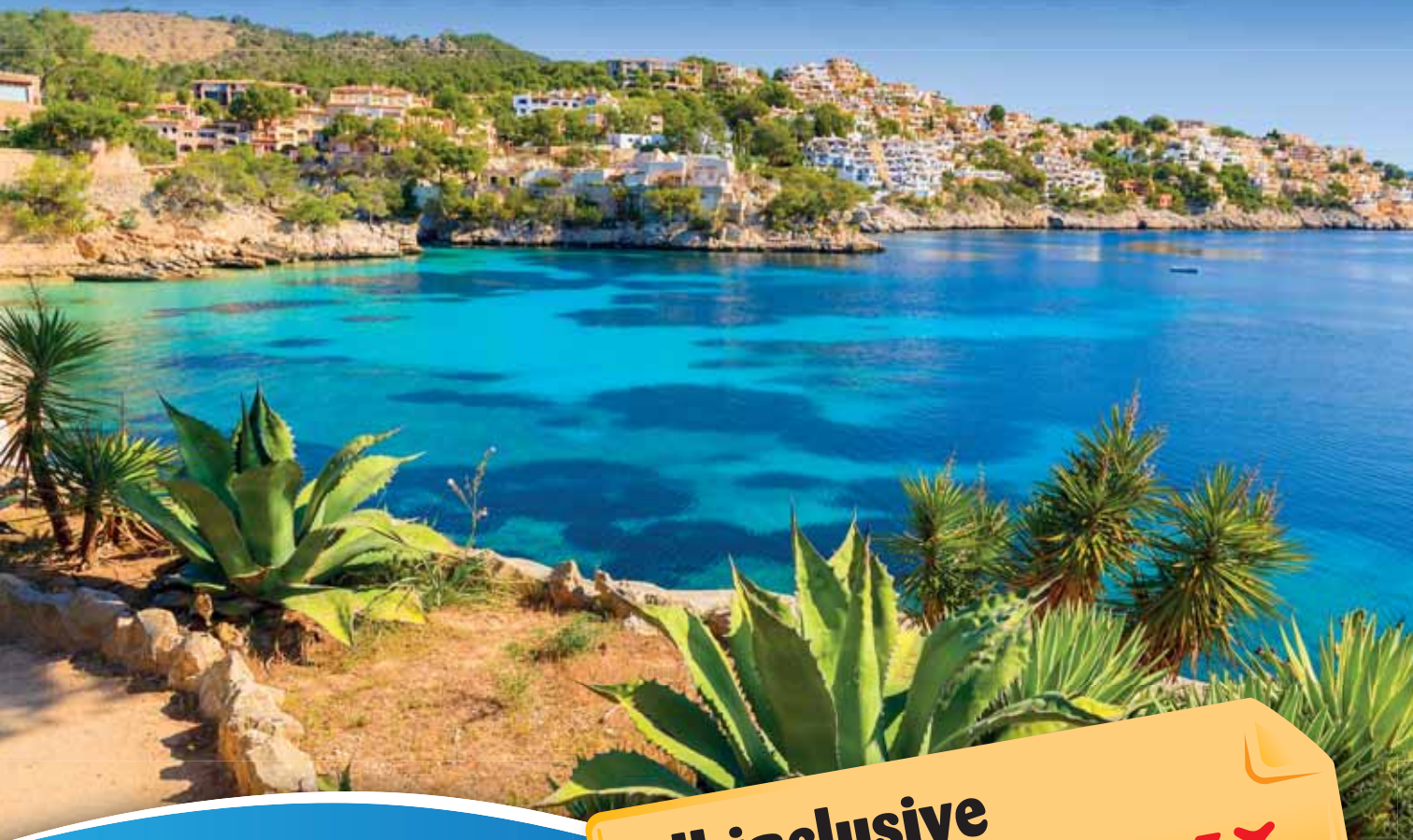
Tento klenot Baleárských ostrovů je lemován křišťálově čistým tyrkysovým mořem, bílými plážemi s jemným pískem a dominantními útesy. Máte-li už dost samoty, vydejte se na Platja de Ses Illetes – známou nudistickou pláž, kde můžete potkat mnoho celebrit. Proč by jezdili až do Karibiku, když to sem mají tak blízko.

Formentera je vhodná i pro rodiny s dětmi, stejně jako na sousedních ostrovech nabízí vhodné ubytovací kapacity s kvalitními službami a na hotelových plážích je dostatek sportovních aktivit. Autem či na kole se můžete vydat i na příjemný výlet. Za nejzajímavější místo je považován maják z roku 1861 – Far de la Mola. Světlo z něj má dosah až 30 námořních mil. Dle místních obyvatel snad každý touží spatřit romantický maják v působivé krajině, shlédnout dolů ze strmých útesů na tříštící se vlny a vychutnat si klid, který naruší snad jen křik poletujících racků.

Na Baleárských ostrovech si opravdu každý přijde na své, ať už hledá panenskou přírodu, dávnou architekturu, nebo moderní luxusní hotely a taneční parkety. ●

Užijte si

letní dovolenou u moře

All inclusive

již od 9 990 Kč

- Výběr z více než 30 destinací
- Pobyty na 7, 10, 11 a 14 nocí včetně nestandardních délek
- Odlety ze všech českých i slovenských letišť
- Klubové hotely Funtazie a Fun & Active s českým animačním programem pro děti i dospělé

☎ 800 12 10 10
www.fischer.cz

Cestovní kancelář

FISCHER

Svět vašich zážitků

5 tipů na zabezpečení dat nejen pro právníky

Bezpečné uložení dokumentů je v právních společnostech jednou z priorit. Přesto se stává, že převládne důvěra v používané technologie a slepá víra, že pokud máte všechno ve své složce a provedete základní opatření, jsou mnohdy citlivé dokumenty v bezpečí. Pravou hodnotu zabezpečení dat přitom oceníte až ve chvíli, kdy o ně přijдете nebo se k nim dostane někdo nepovolaný.

V každém oboru zpracovávajícím důvěrné informace, které se nesmí dostat na veřejnost, je opatrnost více než na místě. Pojďme se tedy podívat, jaké jsou možnosti zabezpečení dat proti neoprávněné manipulaci.

Přístup k datům

Pokud popíne čistě fyzické zabezpečení (zámky, kamery apod.), je základním a dnes už zcela přirozeným stupněm zabezpečení to, kdo se k jakým datům může dostat a jak s nimi může nakládat. Ověření identity uživatele se běžně dosahuje přístupovým heslem, pomocí tokenů nebo biometrik. Token je zařízení, které má uživatel u sebe a které mu pomůže přihlásit se do systému. Pod biometriku si pak můžeme představit třeba přihlášení pomocí otisku palce, které umožňuje čím dál více notebooků a je vysoce spolehlivé. Autorizace uživatele pak určuje, s jakými daty a jak může nakládat. Pokud se však cizí osobě podaří toto vstupní zabezpečení prolomit, dostane se najednou ke kompletním datům, které v počítači máme. Může je zkopírovat, změnit, vymazat – zkrátka provést s nimi naprosto cokoli. A to vůbec není příjemná představa, zvlášť pro právníka.

Zcizení, změna či zásah do dat

Pokud je počítač připojen na internet, a to je dnes už snad každý, ohrožují jej především viry nebo trojské koně, které působí zničení nebo únik dat. Proto k nezbytnému vybavení patří kvalitní antivirový program (identifikuje a odstraňuje škodlivý software) a firewall (zabezpečuje provoz mezi lokální sítí a okolím). Tady

často míra zabezpečení končí. Je však prozřívavé počítat s tím, že ke změně či ztrátě dat přece jen může dojít. Pak je potřeba mít systém nastavený tak, aby umožnil návrat k předchozímu stavu před útokem či chybou uživatele. Výborná je i možnost verzování, díky kterému máte v ruce záznam o změnách. S vhodným nástrojem budete vědět, kdo se kdy přihlásil do systému, co v něm dělal a co změnil či smazal. V neposlední řadě je potřeba chovat se na síti bezpečně a opatrně. Je to sice věčně omlaná poučka, ale také nejčastěji porušovaná.

Šifrování dat jako nutný krok

Spousta lidí se do šifrování dat nechce, působí to na ně příliš složitě a odborně. V právních firmách je ale nezbytné. Šifrovat můžete data při ukládání, přenosu i při zálohování, šifrují se e-maily a veškerá komunikace. Cílem je znemožnit neoprávněnou manipulaci s daty nepovolanou osobou. I v této oblasti může selhat lidský faktor – pokud už šifrování zavedete, je potřeba je poctivě dodržovat.

Bez zálohování to nejde

Pravidelné a nejlépe automatické zálohování dat by mělo být samozřejmostí. Doslova vás zachrání ve chvíli, kdy vám data někdo zcizí nebo změní. Záloha se ale hodí i ve chvíli, kdy dojde k výpadku systému, jeho poruše, nebo si omylem sami něco smažete nebo poškodíte, což se občas stane každému. Nezapomínejte ani na možnost fyzické ztráty dat – krádež počítače či zničení požárem nebo jiným živlem. I z toho důvodu je dobré mít zálohovaná data na jiném místě a na jiném zařízení. Při zálohování se doporučuje data šifrovat.

Cloud jako řešení

Co bylo ještě nedávno terčem ironických vtipů („Cože, ty nemáš svoje data u sebe? Není to riskantní?“) se pomalu dostalo do popředí jako jedno z nejlepších řešení. Kvalitní cloudové společnosti si zakládají na tom, že jejich servery jsou fyzicky zabezpečené téměř na úrovni armádních zařízení. Datová centra využívají velmi pokročilé nástroje od řízení práv přes šifrování dat až po firewally. I pokud se šikovnému hackerovi podaří dostat na jeden server, všechna ostatní data, rozestá jinde, zůstávají v bezpečí. Detailnější se na výhody cloudu podíváme v příštím článku.

Snižte rizika za pomoci SingleCase

Online nástroj SingleCase představuje komplexní řešení pro advokátní kanceláře. Využívá vysoce profesionálních cloudových úložišť, řídí přístup k datům, zálohy i ochranu a šifrování dat. Se SingleCase se budete cítit v bezpečí. Můžete si jej vyzkoušet zcela zdarma a bez jakýchkoliv závazků po dobu 30 dní. ●

MÁTE DOBRĚ ZABEZPEČENY SVÉ DOKUMENTY?

PŘINÁŠÍME 5 TIPŮ, KTERÉ JE DOBRÉ ZNÁT POKUD CHCETE SVÁ DATA OPRAVDU CHRÁNIT A NEPŘÍJÍT TAK O CITLIVÉ ÚDAJE.

ZABEZPEČTE PŘÍSTUP K DATŮM
Důležitá je nejen fyzická ochrana (zátky, zámky atd.), ale i zabezpečení pomocí identifikace.

CHRAŇTE SE PŘED ZCIZENÍM ČI ZÁSÁHEM DO DAT
V dnešní době je většina počítačů, připojených k internetu a tím vanika velká pravděpodobnost v podobě útoku virem či trojským koněm, kdy v počítači nebo může dojít k odcizení či změně dat.

ŠIFRUJTE!
Pokud se chcete více chránit, je na místě veškerou komunikaci i data šifrovat. Dnes už lze šifrovat e-maily, přehrávání data a další.

DALŠÍ NUTNÝ KROK JE ZÁLOHOVÁNÍ
Aby jste si byli jisti, že jsou vaše dokumenty v bezpečí, je dobré je pravidelně zálohovat. Přidejte tak ztrátě komplexních dat.

CLOUD TOTO VŠE DOKÁŽE VYŘEŠIT
V dnešní době se do popředí dostává potřeba mít data přístupná online všude. Řešením může být tzv. cloud, který nabízí vysokou ochranu proti ztrátě dat či zcizení. Navíc disponuje vysokým stupněm zabezpečení srovnatelným s bankovním systémem.

Zájem o pasivní byty roste

– první etapa Parku Hloubětín byla vyprodána dlouho před dokončením

Nedávno zkolaudovanou první etapu největšího českého energeticky pasivního bytového projektu Park Hloubětín vyprodala developerská společnost JRD už čtyři měsíce před dokončením. Druhá etapa má již hotovou hrubou stavbu a práce na základech budovy probíhají také na třetí etapě. Celkem je z projektu vyprodáno více než 80 % bytů. V projektu je k vidění také vzorový byt, vybavený do posledního detailu a s ohledem na cenovou dostupnost i originální designové řešení.

„Za úspěchem projektu stojí jeho koncept i umístění v dobré lokalitě. Nabízíme v něm nejen bydlení v pěkném prostředí, ale také zdraví a úspory. Pasivní byty v Parku Hloubětín jsou díky moderním technologiím dobře zásobené stále čerstvým a čistým vzduchem, který je pro správný chod lidského organismu nezbytný. Majitelé však za provoz těchto bytů nezaplatí víc než jinde. Právě naopak. Pasivní byty šetří energie především na vytápění, kde dosahují až 85% úspor oproti běžným novostavbám,“ říká Martin Svoboda, výkonný ředitel JRD.

Zdravé bydlení se vzrostlými stromy pod okny

Park Hloubětín nabídne celkem ve třech budovách 127 bytů v dispozicích 2+kk až 5+kk s balkonem nebo terasou. Všechny jsou charakterizovány promyšlenými dispozicemi, dostatkem úložných prostor a velkými okny s trojskly. O zdravé prostředí jednotlivých bytů se stará systém řízeného větrání s rekuperací tepla, který do interiéru přivádí čerstvý vzduch. Projekt je umístěn nedaleko zeleného lesoparku s Kyjským rybníkem. Součástí bytového areálu bude také velký vnitřní park s herními prvky a vzrostlými stromy z vlastní

lesní školky JRD. Vznikne zde i několik nebytových prostor pro obchody a služby, například pro kavárnu či obchod s potravinami. Stanice metra je vzdálena pouhých 5 minut chůze a tramvajová zastávka se nachází přímo u projektu.

Pasivní bydlení na vlastní oči

Zájemci o nové bydlení v tomto projektu si mohou přijít prohlédnout a zažít příjemné vnitřní prostředí vzorového bytu, který zařídila designérka Pavla Hromková, majitelka designového studia Notakio. Vytvořila zde útulnou a příjemnou oázu soukromého prostoru pro rodinu, která chce doma čerpat síly a trávit hezké společné chvíle. Vzorový byt 3+kk s užitnou plochou přes 77 m² je zařízen pro inspiraci všem, kteří upřednostňují kvalitní a funkční vybavení a nechtějí přitom investovat do náročnějšího designového řešení. „Mou snahou bylo také ukázat, jaký domov lze vytvořit z holých stěn novostavby. Klient díky němu získá hmatatelnou představu řešení konkrétního prostoru v reálné stavbě,“ uvádí designérka Pavla Hromková.

Atypické kousky ožíví každý interiér

Vybavení bytu pochází především od českých dodavatelů, za některým nábytkem však designérka vyjela do sousedního Německa. „V bytě jsem kromě standardního vybavení využila i atypické kusy nábytku, které akcentují naše individuální potřeby. Například jídelní stůl byl vytvořen na zakázku českým výrobcem Triant. Tapetu v obývacím pokoji jsem zvolila od výrobce designových tapet Lavmi. Tyto prvky pak dotvářejí nový charakter obývacího pokoje s kuchyní,“ popisuje Pavla Hromková. Pro spokojený domov je také nezbytný pocit bezpečí a soukromí. V pražských bytech se chceme často skrýt před pohledy z protějších budov, ale zároveň toužíme vidět nebe. Ve vzorovém bytě tento požadavek splnily rolety Plisseé od společnosti Systra, které mají speciální rolování zezdola nahoru. Kuchyň a dveře zajistil dodavatel SIKO, který se postaral také o vybavení koupelny sanitární keramikou a kvalitní dlažbou a obklady v jemných barvách. ●

Livingston:

Škola, do které by rádi chodili i dospělí

Malý počet žáků ve třídě umožní individuální přístup k nim. Díky tomu budou děti moct lépe rozvíjet svou jedinečnost. Učit se budou v moderních učebnách, část výuky bude probíhat s pomocí tabletů. Nebude zvonit.

Lidé za projektem Livingston věří, že jedině takto jde děti smysluplně vzdělávat. A výsledky – tedy znalosti a schopnosti školáků pak navíc mohou být nadstandardní. Což dokazuje řada podobných přístupů ke vzdělání dětí v zahraničí.

Podle ředitelky Evy Dittrich Sanigové vychová Livingston dětské osobnosti, které se budou zlepšovat v tom, v čem jsou dobré. „Nebudou se měřit mezi sebou navzájem, ale srovnávat se bude jejich vlastní pokrok v čase,“ vysvětluje expertka na nové způsoby ve vzdělávání dětí. V září otevře Dittrich Sanigová a její tým dvě třídy pro první desítky dětí. Volná místa ještě jsou!

Už podle názvu školy, který je inspirován slavnou knihou Richarda Bacha Johnatan

Livingston Racek o svobodě, nemá být dítě svazováno zvoněním, slepým se poměřováním s průměrem třídy a dalšími zavedenými postupy běžného přístupu ke vzdělání. Děti mají být nastíněny cesty, jak se rozletět jako Racek.

Podmínky pro to začínají už v unikátní škole na míru šité stavbě. Investice do „chytré budovy“ přišla na 50 milionů korun. „Chodby nebudou klasickými chodbami, ale půjde o stejně plnohodnotný učební prostor jako je třída. Učitelé nebudou mít kabinety a u nich zavřené dveře. Právě vybíráme stoly na míru našich učeben. Všechny stěny ve třídách budou učební plochou, aby děti měly výuku pestřejší,“ popisuje Dittrich Sanigová. „V Čakovcích je také krásný park a pro školu máme k dispozici i zahradu, kterou chceme využít,“ dodává.

Výuka začne o půl deváté, družina, která plynule naváže na standardní hodiny výuky, bude otevřena do večera do šesti. „Nepojedeme ale podle klasických pětáctyřicetiminutovek. A pak už konec přestávka. Délky učebních bloků mohou být různé, bude je určovat připravenost žáků na učení. Naším cílem je také to, aby děti z hlediska přístupu k nim nepoznaly rozdíl mezi dopolední hodinou a odpolední družinou,“ upozorňuje Dittrich Sanigová. Na učení i odpolední rozvojové aktivity se děti budou těšit.

Záměrem učitelů bude co nejvíce individuální přístup k dětem. Ten pak má vést i k jejich větší a rychlejší samostatnosti, schopnosti diskutovat o problémech, umění dětí se samostatně rozhodnout, motivovat a pochopit, že vzdělání je důležité.

Ze začátku žáky nečeká příliš domácí práce, samozřejmě postupem jednotlivými ročníky jí bude přibývat. Jistým novem bude mimo jiné to, že děti budou místo tradičních domácích úkolů, které je od vzdělávání spíše odrazují, dostávat takové domácí práce, které bude možné vypracovat s rodiči a budou dlouhodobějšího charakteru. Rodič tak navíc pozná, v čem se dítě zlepšuje, co se naučilo, v čem je dobré.

Projektová práce obecně je dalším pilířem, na němž bude učení v Livingstonu stát. Děti sice „opečováné“ v duchu individuálních studijních potřeb, budou ale zároveň častěji než na běžných školách pracovat v kolektivech. Již od prvních školních dní k tomu budou hojně využívat moderní technologie. K technologické vybavenosti školy Dittrich Sanigová poznamenává: „Škola bude vybavena zařízeními Apple. Postupně chceme směřovat od papírových učebnic k e-bookům. Využití výukových aplikací je nekonečné. Když tablety používáte smysluplně, zefektivňuje to celou výuku.“

Asi nepřekvapí, že další silnou stránkou profilu dětí, které budou Livingston navštěvovat, budou jazyky. Už od první třídy bude posílena hodinová dotace na Angličtinu, mezi lektory budou cizinci. Druhý cizí jazyk pak přijde už od třetí třídy. „Angličtina bude latentně přítomná v celé škole, knížky na různé předměty mohou být klidně v angličtině,“ plánuje ředitelka.

A kdo by pak metody Livingstonu chtěl vyzkoušet ještě dřív než v září, v blízkosti vznikající školy už několik měsíců funguje přidružené zájmové centrum. Tam probíhají různé volnočasové aktivity pod vedením lektorů. Děti, které už ví, že v září do Livingstonu nastoupí, tam chodí na angličtinu, bubnování nebo odpoledne pro předškoláky.

5 pilířů výuky na škole Livingston

- partnerský přístup k žákům i rodičům, přátelské školní prostředí
- projektově orientovaná výuka a učení ve smysluplně propojených celcích
- důraz na silné dovednosti a vlastnosti žáků, individuální přístup ke každému dítěti
- posílená výuka cizích jazyků
- moderní IT technologie prolunuté celou výukou

Co Livingston má, jinde třeba není

- Montessori pracovna, speciální učebna pro hudební výchovu, ateliér pro výtvarnou výchovu, dětská kuchyňka, učebna biologie – chemie, TV sál, školní zahrada
- odpolední program pro děti v ceně školného
- možnost docházky i pro mladší sourozence – jesličky, školka, předškolní ročník
- na školu navázané zájmové centrum, kde jsou vždy vítány jak děti, tak rodiče
- školní psycholog, logoped, kvalitní lektorský a učitelský sbor

► **Pohled investora:** Jinde ve školách vyměnili akorát okna, my máme zcela novou na míru dětem postavenou budovu

Proč jste se rozhodl investovat do projektu stavby školy takřka na zelené louce?

Měl jsem pozemek, který splňoval parametry pro stavbu takřka jakékoliv polyfunkční budovy. Před zhruba rokem pak za mnou jako možným investorem projektu přišla nositelka toho hlavního nápadu nové školy paní Dittrich Sanigová, dnes ředitelka školy. Seznamovala mě se svým záměrem a já mu už od začátku propadl. Samozřejmě jsem podnikatel a obecně mě zajímá i ziskovost mých developerských projektů. Tady šla ale ekonomika věci stranou.

Vzpomenete si vy osobně na svá školní léta. Jaká byla a co z toho dnešním dětem rozhodně nenabízet, co naopak třeba vzít jako nosné?

Bohužel jsem nepoznal jiné než komunistické školy. Byla jiná doba. I ve školství samozřejmě. Na školní léta ale nevzpomínám nikak špatně. Víc ale člověku ve vzpomínkách uvízla spíš volná odpoledne po škole. Když se ale dnes člověk pohybuje léta v nějaké praxi, tak jako já a pracuje se zaměstnanci, možná se často podívá nad nepřipraveností mladých lidí na pracovní nasazení. A za to mohou jistě částečně i školy. Když například přijmu po škole nového architekta, jsem často zaražen, že mu chybí elementární pracovní návyky.

Vaše škola reprezentuje alternativu zavedenému státnímu systému škol. Aplikuje se v ní řada moderních přístupů ve vzdělávání. V čem je toto vhodná cesta?

Developer Jaroslav Pokorný se po řadě jiných komerčních projektů pustil do výstavby školy. Budova za 50 milionů korun dá v pražských Čakovcích nový domov základní škole Livingston. Bude mít speciální interiéry, osvětlení, učební vybavení. I školní dvůr na střeše.

Tak, jak jsem postupně pronikal do odbornosti v oblasti vzdělávání, když jsme připravovali naši školu Livingston, ztotožnil jsem se s tím, že je důležité dát dětem volnost. Podporovat je v tom, co je zajímá, dát jim prostor pro seberealizaci. To ve standardním systému školství u nás není samozřejmostí. Pokud mají mladí lidé na trhu práce i v životě vynikat, musí se jít cestou specializace a to je za všechny jedna z věcí, na niž bude náš vzdělávací koncept hodně stát.

Vsadili jste také na úzké sepětí dětí s technologiemi. Děti se budou učit s pomocí tabletů, učebny budou moderně vybaveny. To je asi další podstatná věc, v níž se bude Vaše škola od ostatních lišit?

Myslím, že celá naše společnost je teprve na začátku technologického rozvoje. Technologie budou dál a stále víc pronikat do našich životů a je přirozené si je osvojovat už od nízkého školního věku. To je bez debat. Do vybavení těmi nejmodernějšími technologiemi jsme připraveni dál mohutně investovat.

Když vzniká nová škola, lze si představit, že to může přinášet řadu komplikací. Narazili jste už na nějaké? Ostatně září je za rohem, brzy otvíráte.

Od začátku jsme samotnou budovu stavěli jako školu. Technologie, které jsou v budově zavedeny, dají dětem čistý vzduch, kvalitní světlo, díky kterému nebudou po pár minutách četby či jiného studia unaveny. Když vidím staré školy, které za poslední roky investovaly jen do toho, že vyměnily okna, vím, že máme náskok. Vše u nás se vším souvisí. Samozřejmě to vyladit není snadné, ale zatím zvládáme. Vše běží dle plánu.

Teď v září otevřete první třídy, postupem času by měla kapacita školy narůst až na dvě stě dětí. Tušíte už, jak může celý Livingston růst ještě dál?

Nějaké plány samozřejmě máme, ale uvidíme po prvních měsících, prvním roce fungování. Pohráváme si i s myšlenkou, že bychom na podobných principech vybudovali i gymnázium nebo jiný typ střední školy, aby děti měly možnost se v podobném duchu dále rozvíjet. Hodně chceme pracovat také na vazbách na podobné školy v zahraničí. A když budeme úspěšni, Praha je velké město, umím si představit, že dle všech čtyř světových stran budeme mít v metropoli čtyři pobočky základní školy Livingston. ●

KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o.

PRAHA BRATISLAVA

WE KNOW HOW TO SCORE

www.ksd.cz

TPA Horwath řeší otazníky kolem daně z nabytí nemovitých věcí

V České republice doznal převod nemovitých věcí se změnou daňových zákonů od roku 2014 nové podoby a původní daň z převodu nemovitostí byla nahrazena úhradou daně z nabytí nemovitých věcí. Nezměnil se jen název předpisu, ale také zavedené zvyklosti pro podání daňového přiznání. A ačkoliv nový právní předpis vešel v platnost před více jak rokem, objevují se stále nejasnosti a dotazy nad jeho používáním. Zejména jde o otázky, kdy je vhodné ocenit nemovitost znalcem či znaleckým ústavem a kdy odevzdat daňové přiznání bez znaleckého posudku, což současná právní úprava nově umožňuje.

Ing. Tomáš Podšubka, Ph.D.

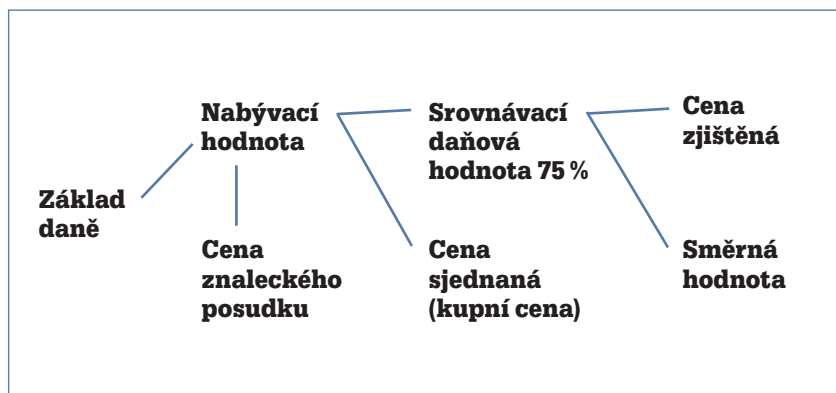

Ing. Jiří Hlaváč, Ph.D.

K 1. lednu 2014 vstoupil v platnost nový právní předpis v podobě zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, který změnil původní zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí. Změna předpisu přinesla také značné úpravy pro podání daňového přiznání. Sice zůstalo stejné zatížení 4% sazbou jako před rokem 2014, ale je nutné přistupovat obezřetněji k určení základu daně.

Výběr daně aneb jak to funguje?

Při prodeji nemovitosti je prodávající povinen zaplatit státu daň. Výše této daně je zákonem stanovena ve výši 4% z tzv. nabývací hodnoty, která může být snížena o uznatelný náklad v podobě platby za zákonem vyžadovaný znalecký posudek. Nabývací hodnota nemovitosti je dána buď cenou sjed-

nanou, za kterou byla nemovitost skutečně prodána, nebo tzv. srovnávací daňovou hodnotou. Pro potřeby daně se vybere vždy vyšší z těchto hodnot.

Před rokem 2014 se srovnávací daňová hodnota stanovovala pouze na základě znaleckého posudku v úrovni tzv. ceny zjištěné. Nově může být srovnávací daňová hodnota stanovena buď na základě znaleckého posudku a činit 75% ceny zjištěné, nebo je možné využít tzv. směrnou hodnotu, opět na úrovni 75%. Tuto směrnou hodnotu stanovuje správce daně sám, a to až po předložení daňového přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí. V daňovém přiznání je tak uvedena pouze záloha na daň vypočítaná ve výši 4% z prodejní ceny nemovitosti. Předložit se musí vždy nejpozději do konce třetího kalendářního měsíce, který následuje po měsíci, ve kterém došlo ke vkladu práva do katastru nemovitostí. Použití směrné hodnoty je ale omezené druhem nemovitosti – ceny sjednané. Zjednodušené ji lze použít pouze u pozemků a staveb přímo souvisejících s osobním bydlením. Zjednodušením pro poplatníka je vyloučení nutnosti znaleckého posudku. Jako podklad pro výpočet směrné hodnoty slouží správci daně poplatníkem předložené daňové přiznání a přílohy s podrobnou charakteristikou předmětné nemovitosti.

Jak postupuje znalec

Pokud se prodávající rozhodne pro znalecký posudek, tedy pro získání ceny zjištěné, postupuje znalec podle vyhlášky MF České republiky aktualizované pro každý kalendářní rok. V tomto případě znalec jednotlivě přezkoumává více parametrů, které dotváří skutečný stav konkrétní nemovitosti. Ocenění se provádí následně po vkladu práva do katastru nemovitostí. Cenu za zpracování znaleckého posudku lze, jak bylo uvedeno výše, uplatnit jako uznatelný výdaj v daňovém přiznání a snížit si tím základ daně. Po zjištění

srovnávací daňové hodnoty, která je ve výši 75% ceny zjištěné (tedy znaleckého posudku) a porovnáním s cenou sjednanou, lze stanovit finální hodnotu daně ještě před odevzdáním daňového přiznání.

Jak jedná finanční úřad

Správce daně převezme údaje o nemovitosti od daňového poplatníka a podle vyhlášky č. 419/2013 Sb. upravuje obecné parametry dotýkající se především stavebního pláště nemovitosti, zateplení, umístění jednotky v rámci domu, příslušenství domu, vytápění, stavebně-technického stavu a mimo jiné také povodňového rizika. Tento způsob vyžaduje věcně přesný popis dané nemovitosti poplatníkem včetně uvedení výměr. Konečná výše daně je známá až po podání daňového přiznání. Po zjištění směrné hodnoty se získá opět srovnávací daňová hodnota, která je ve výši 75% směrné hodnoty, a poté finanční úřad stanoví finální hodnotu daně.

Směrná hodnota versus cena zjištěná

Nyní tedy přichází na přetřes otázka z úvodu, tedy jakou cestu má poplatník zvolit. Znalecký posudek nebo počkat na výpočet finančního úřadu? Při hledání odpovědi byl porovnáván standardní byt v Praze, stavební pozemek v okresním městě a rodinný dům na vesnici. Odborníci Znaleckého ústavu TPA Horwath Valuation Services zjistili, že výpočet směrné hodnoty se od ceny zjištěné liší ve velkých sídelních celcích minimálně, a proto zde může být jednodušší znalecký posudek nepředkládat. Limity má ale výpočet směrné hodnoty především v menších obcích. V těchto lokalitách byl mezi směrnou hodnotou a cenou zjištěnou zaznamenán rozdíl, který může poplatníka voličiho výpočet dle směrné hodnoty znevýhodnit. Může dojít i k tak značnému

rozdílu, že výpočet daně nebude vycházet z kupní ceny, ale z výpočtu směrné hodnoty. Pravděpodobnou příčinou zde může být nedostatečné množství uskutečněných transakcí, podle kterých se stanovuje výše základní ceny u směrné hodnoty i omezujících parametrů v dané lokalitě.

Který postup/jakou cestu tedy zvolit?

U standardních nemovitostí ve městech je použití směrné hodnoty velmi spolehlivé. Jedinou, ale rozhodně ne významnou, výhodou znaleckého posudku je skutečnost, že výše daně je známá ještě před podáním daňového přiznání a indikaci lze mít například již v době dojednávání prodeje. Ačkoliv pro směrnou hodnotu je na první pohled pozitivem, že je oproti znaleckému posudku bezplatná, lze zpracování znaleckého posudku doporučit zejména v menších obcích, kde byly zjištěny odchylky proti směrné hodnotě. Rozhodně ale doporučujeme volit znalecký posudek u rezidenčních staveb, které jsou svým umístěním v rámci sídelního útvaru nebo architektonickým návrhem neobvyklé či unikátní a které koncept směrné hodnoty nedokáže správně a přesně vyhodnotit. ●

**Ing. Tomáš Podškubka, Ph.D.,
a Ing. Jiří Hlaváč, Ph.D., znalecký ústav
TPA Horwath Valuation Services**

Česko trápí nedostatečné kapacity škol a školek, řešením jsou modulové stavby

Vlivem baby boomu z let 2008 až 2010 se řada českých měst a obcí potýká s nedostatkem míst ve školách a školkách. Ve školním roce 2014/2015 Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy evidovalo téměř 51 000 nepřijatých žádostí o umístění dětí do mateřských škol. Nedostatek kapacit ve školkách, jenž byl v předchozích dvou letech ještě vyšší, se postupně přesouvá i do základních škol. Obce, které jsou většinou zřizovatelem těchto vzdělávacích institucí, musí hledat řešení, jak dostatečný počet míst zajistit. Jedním z nich mohou být modulové stavby, které společnost Touax dokáže při zachování veškerého komfortu postavit již za 2 měsíce a o cca 35% levněji, než stojí tradiční výstavba. Navíc je může realizovat jako nájemní objekty.

Mateřská škola Králův Dvůr pro 50 dětí byla kompletně postavena za 2,5 měsíce.

V červenci loňského roku byl spuštěn národní fond na podporu rozvoje výukových kapacit mateřských a základních škol zřizovaných územně samosprávnými celky, do kterého se přihlásilo 533 projektů. První kolo již proběhlo a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy

Dvoupatrová mateřská škola Meziškolská na Praze 6 je dnes největší modulovou školkou v Praze.

vy nyní vyhodnocuje kolo druhé, pro které je vyčleněno 300 mil. Kč. Poskytnuté dotace jednomu žadateli mohou opět tvořit 2 až 30 milionů Kč. Neuspokojené žádosti ministerstvo doporučí na další dva fondy – od Ministerstva financí a Evropské unie, konkrétně Integrovaný regionální operační program (IROP), ve kterém bude k dispozici až 12 miliard. „Ve světě je výstavba modulových škol a školek vyhledávanou variantou, například v Hamburku se staví téměř výhradně modulové školky. V Česku si svou cestu teprve hledají. Prozatím se v tuzemsku staví průměrně ročně pouhých 12 modulových školských zařízení s kapacitou přibližně 600 míst. Přitom jsou díky rychlosti postavení, variabilitě a až třetinové úspoře nákladů oproti klasické stavbě ideálním řešením právě pro školy a školky. Tyto objekty splňují veškeré tepelně-izolační vlastnosti a mají dostatečnou estetickou úroveň. Dnes již není poznat rozdíl proti zděné konstrukci,“ uvádí Jan Petr, marketingový ředitel společnosti Touax, která v Česku dosud postavila 18 modulových škol a školek. V letošním roce by měly být první realizací dva školské objekty v obci Lesnice v Olomouckém kraji. Firma Touax zvítězila ve veřejné zakázce a postaví zde novou mateřskou školu a rozšíření školy základní. Ve školce vznikne třída pro 25 dětí a v nové přístavbě základní školy jídelna a šatny.

Školka postavená za pouhé dva měsíce prázdnin

Podstatou modulu je ocelová konstrukce, do které se ještě v závodě umístí podlaha, strop, stěny, vše z různých moderních stavebních materiálů, a základní rozvody sítí. Každý

modul tak představuje budoucí část – sekci – objektu. Moduly jsou posléze převezeny na místo určení, kde jsou v krátkém časovém horizontu smontovány do finálního objektu. Stavební charakter umožňuje snadno měnit dispozici, kapacitu, umístění i účel podle požadavků zadavatele. To potvrzuje i realizace mateřské školy v Poříčanech, jedné z prvních modulových školek v tuzemsku. Do Poříčan jez-

dí už téměř 5 let zastupitelé obcí z celé republiky získat zkušenosti s výstavbou a provozem modulové školky. „Když se do naší školky přihlásil dvojnásobek dětí, než jaká byla její tehdejší kapacita, museli jsme začít tento problém okamžitě řešit. I proto jsme se nakonec rozhodli pro stavbu nové školky z modulů. Požadovali jsme dokončení stavby za dva prázdninové měsíce, jednoduchou a levnou budoucí přístavbu druhého patra a možnou úpravu části mateřské školy na třídy základní školy. Naším dalším požadavkem bylo i plynové topení. Všechny naše požadavky dodavatel beze zbytku splnil. S časovým odstupem musím potvrdit, že šlo o dobrou volbu. Navíc výdaje za energie jsou minimálně srovnatelné s naší zděnou školkou,“ popisuje netradiční stavební řešení starostka Poříčan Hana Teršová. ●

Mateřská škola Poříčany

S dotačními programy na národní i evropské úrovni pomůže **EDIFICE finance**

Jak co nejlépe připravit projekt pro čerpání dotace a následně zajistit, že budou splněny všechny podmínky potřebné pro úspěšné čerpání dotačních prostředků? Jaké jsou aktuální dotační možnosti a na jaké dotační výzvy se vaší společnosti vyplatí reagovat? Pomoc při řešení podobných otázek nabízí nová česká společnost EDIFICE finance, která se specializuje na poradenství, administraci a projektový management v dotačním sektoru.

„Čerpání prostředků z dotačních programů má svá úskalí a vyžaduje hlubší znalost celé problematiky včetně procesních postupů a formálních náležitostí právního a administrativního charakteru. Řada společností se dopouští chyb, které je v konečném důsledku stojí úspěšné schválení dotace nebo čerpání prostředků v maximálním rozsahu. Nedodržení podmínek dotace či dodání neúplných podkladů totiž často vede k porušení dotační smlouvy a následným pokutám nebo i přerušení toku finančních prostředků. Klienti si musí uvědomit, že zásadní je nejen dotaci získat, ale také z ní zbytečně na případných pokutách nevracet peníze zpět,“ říká výkonný ředitel EDIFICE finance Ing. Miloš Filip, Ph.D., CFA.

EDIFICE finance se zaměřuje na efektivní získávání dotačních prostředků nejen z tuzemských, ale i zahraničních fondů. Orientuje se v širokém spektru programů, mezi které patří například Operační program Podnikání a Inovace, Operační program Životní prostředí, Operační program Praha – Konkurenceschopnost a Adaptabilita, programy Technologické agentury ČR, Norské fondy a fondy EHP, Program švýcarsko-české spolupráce a Evropské strukturální a investiční fondy. Společnost nabízí pomoc jak s tzv. „měkkými“ projekty neinvestiční povahy, které jsou zaměřené na oblast rozvoje lidských zdrojů (např. vzdělávání, rekvalifikace, poskytování sociálních služeb nebo organizace volnočasových aktivit), tak s „tvrdými“ projekty investičního charakteru (např. výstavba a nákup nemovitostí, nákup nových strojů, technologií apod.).

Zkušený tým zajistí kompletní servis zahrnující analýzu dotačních možností konkrétního klienta, podání žádosti se všemi formálními a právními náležitostmi, administraci žádostí k platbám, přípravu průběžných a závěrečných monitorovacích zpráv či zastupování klienta během případných kontrol a auditů. V případě potřeby je možné využít i služeb administrátora a manažera, kteří se postarají o hladký průběh realizační fáze projektu.

V současné době EDIFICE finance řeší několik dotačních projektů na bázi českých i evrop-

Miloš Filip, výkonný ředitel EDIFICE finance

ských fondů z oblasti inovativních technologií a vzdělávání. V rámci spolupráce s Institutem pro finanční poradenství řídí projekt „Investování hrou“, který vzdělává děti v oblasti finanční gramotnosti. Do projektu, který získal v roce 2014 dotaci z Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost MŠMT, se zapojilo 13 základních škol z Čech a Moravy. Děti se učí podnikat a investovat prostřednictvím založení fiktivní investiční společnosti, jejího podílového fondu a hraním investiční hry. Pro společnost RyzeBio EDIFICE finance realizuje dotační a projektové řízení pro inovační aquaponický projekt, který unikátně propojuje nové internetové technologie s chovem ryb a pěstováním bio zeleniny. Projekt žádá o dotaci v brusselském programu Horizon 2020 s názvem SME Instrument, který je určen inovativním malým a středním podnikům s velkým potenciálem pro další růst a internacionalizaci. Aktuální výzvou je otevření nového programového období EU a spuštění prvních výzev v České republice. ●

Weil

Weil, Gotshal & Manges s.r.o. advokátní kancelář

<p>CHAMBERS EUROPE AWARDS 2013 <hr/>WINNER</p>				<p>NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ MEZINÁRODNÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ PŮSOBÍCÍ V ČESKÉ REPUBLICĚ <i>(Chambers Europe 2013, 2009, 2008)</i></p>
				<p>PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU PRO MEZINÁRODNÍ KANCELÁŘ <i>(epravo.cz 2013, 2012, 2011)</i> a současně PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU V KATEGORIÍCH</p> <ul style="list-style-type: none">■ Nejlepší klientské služby <i>(epravo.cz 2014, 2012)</i>■ Fúze a akvizice <i>(epravo.cz 2014, 2013, 2012, 2011, 2010)</i>■ Řešení sporů a arbitráže <i>(epravo.cz 2013, 2012, 2011, 2010)</i>■ Právo hospodářské soutěže <i>(epravo.cz 2014)</i>■ Telekomunikace a média <i>(epravo.cz 2008)</i>
  				<p>NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ STŘEDNÍ A VÝCHODNÍ EVROPY V OBLASTI M&A <i>(Financial Times/Mergermarket 2011, 2007)</i></p> <p>NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ V ČESKÉ REPUBLICĚ <i>(International Financial Law Review/Euromoney 2011, 2006, 2004)</i></p> <p>NEJLEPŠÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ V ČESKÉ REPUBLICĚ DLE VÝBĚRU KLIENTŮ <i>(International Law Office 2008)</i></p>

Křižovnické nám. 193/2
110 00 Praha 1
tel.: 221 407 300, fax: 221 407 310

www.weil.com

„Skutky naděje 2015“ – je již osmým ročníkem unikátního projektu, který svým rozsahem, aktivním přístupem pořadatelů a hlavně samotných účastníků, se řadí k nejmasovějším humanitárním a charitativním akcím v celé republice. Projekt svými aktivitami oslovuje širokou veřejnost a všechny společenské vrstvy. Právě propojení různých společenských vrstev a jednotlivých odvětví sportovních i nespportovních aktivit je jednou z hlavních předností tohoto projektu.

Projekt Skutky naděje přispívá:

- a) na boj proti rakovině
- b) na podporu volnočasových aktivit mládeže, hendikepovaných a geneticky nemocných dětí

www.aureole.cz

Předání výtěžku sbírky Běh naděje.

Restaurace Aureole Fusion Restaurant & Lounge se partnersky zapojila do projektu a uspořádala slavnostní předání výtěžku sbírky Běh naděje v částce 470.000,- Kč. Šek byl předán ve spolupráci s Klinikou dětské hematologie a onkologie Univerzity Karlovy 2. Lékařské fakulty a fakultní nemocnice Motol panu Prof. Dr. Janu Starému, přednostovi Kliniky dětské hematologie a onkologie, a panu Prof. MUDr. Janu Trkovi, Ph.D., vedoucímu Laboratorního centra, kteří částku využijí k zakoupení chemikálií a reagentů, které jsou důležitou součástí pro testování a následnou léčbu leukémie. Tento krásný výtěžek je výsledkem úspěšných aktivit Běhů naděje, uskutečněných během roku 2014 v 68 městech a obcích po celé České republice. Celkem se aktivně zúčastnilo 22 473 účastníků, pasivních jsme zaznamenali přes 50 000.

Více informací o projektu naleznete na www.skutkynadeje.cz

Generální partner

Hlavní partner

Partneři

Mediální partneři

Bydlení v jedné z nejatraktivnějších pražských čtvrtí a jen 7 minut od centra?

Karlín Park – nový domov pro singles i rodiny s dětmi

Karlín Park je nejnovějším rezidenčním projektem zkušeného developera Daramis Group. Vzniká v oblíbené lokalitě Karlína, která je vyhledávaná pro jedinečné spojení historie a současnosti, možnosti sportovního a kulturního vyžití a snadnou dopravní dostupnost.

Zájemci o bydlení v Karlín Parku si mohou vybrat byty od velikosti 1+kk do 4+kk. Byty jsou projektovány tak, aby bylo v případě zájmu klienta možné je efektivně spojit do prostorově velkorýsých apartmánů. Své nové bydlení tady mohou najít jak lidé s důrazem na prostor a vzdušnost bydlení, tak i ti, kteří si potrpí na dostatek prakticky přístupných úložných prostor.

K většině bytů náleží balkón, na byty v nejnižším podlaží navazuje nádherná společná terasa se svěží zelení o rozloze 900 m². Užívat si hezkého počasí na vzduchu tak už nic nebrání.

Parkování bývá častým problémem obyvatel hlavního města. Tuto starost ale obyvatelé Karlín Parku mohou klidně hodit za hlavu a nemusí se obávat o to, že by neměli kde zaparkovat. K dispozici je jim totiž podzemní parkoviště nacházející se přímo v objektu, kde svůj vůz kdykoliv bez problémů zaparkují.

Metrem nebo autem, do Karlín Parku se dostanete opravdu jednoduše a obstaráte zde vše, co pro život ve městě potřebujete

Z Karlín Parku to mají jeho obyvatelé pouhou 1 minutu na metro linky B Invalidovna a za 7 minut jsou v centru města. Pár minut chůze trvá dojet na zastávku tramvaje, kterou to do centra města zabere jenom o 5 minut déle.

Hned vedle nových bytů v Karlín Parku se nachází sportovní areál s golfovým odpalištěm, tenisovými kurty a sportovní halou. Okolí Karlín Parku nabízí široké možnosti procházek a kulturního vyžití. Na dohled je nádherný park před barokním skvostem Invalidovna, který se přímo nabízí k procházce se psem anebo k posezení s knížkou v ruce. Trochu jinou, ale také příjemnou procházku slibuje i Sokolovská ulice a postranní uličky s širokou nabídkou obchůdků, restaurací a kaváren. A nesmíme zapomenout na oblíbené farmářské trhy s doprovodným programem, které se už od poloviny března konají každou sobotu na prostranství před impozantním kostelem Cyrila a Metoděje. Večer si můžete zpříjemnit koncertem v neďalekém Fóru Karlín, ale můžete zajít i na film do kina Atlas.

Rychlé nákupy lze obstarat v přilehlém supermarketu a okolních menších provozovnách. Ti, kteří dávají přednost obchodním centrům a nákupu všech potřebných věcí na jednom místě, se mohou automobilem nebo metrem během 4 minut dostat do Galerie Harfa s více než 100 obchody.

Developer Karlín Parku, společnost Daramis Group, působí na českém trhu od roku 2000. Mezi její dokončené rezidenční projekty patří např. Sedmikráska, Nad Motolským Hájem I a II, Rezidence Tupolevova I a II, River Lofts a Nad Vltavským údolím. ●

Prague Convention Bureau ocenilo kongresové velvyslance

V květnu tohoto roku udělila organizace Prague Convention Bureau ceny význačným osobnostem, které se v uplynulém roce nejvíce zasloužily o rozvoj kongresového průmyslu v Praze. Slavnostní vyhlášení letos proběhlo v pražském paláci Žofín, záštitu nad již šestým ročníkem ankety převzaly ministryně pro místní rozvoj Karla Šlechtová a primátorka hlavního města Prahy Adriana Krnáčová.

Ocenění kongresovým velvyslancům má být formou poděkování za jejich reprezentaci České republiky v nejrůznějších mezinárodních oborových asociacích. A to zejména v případech, kdy se jim podařilo prosadit Prahu jako vhodnou destinaci pro pořádání významných mezinárodních kongresů. Ceny obdrželi osobnosti i organizace v celkem šesti kategoriích, přehled vítězů je uveden v samostatném rámečku. Novinkou letošního ročníku byla kategorie Kongres roku 2014 do 500 účastníků. V této kategorii zvítězil Mgr. Štěpán Holub z advokátní kanceláře Holubová – advokáti s.r.o. za uspořádání 52. kongresu Mezinárodní asociace mladých právníků (AIJA), na základě nominace společnosti AIM Group International.

AIJA je jedinou globální asociací sdružující advokáty a právní zástupce do 45 let. Prostřednictvím mnoha meetingů, seminářů a právních

Ocenění ambasadoři:

- Kosmetická společnost Mary Kay, v kategorii „Korporátní akce roku 2014“
- Mgr. Štěpán Holub za 52. kongres Mezinárodní asociace mladých právníků (AIJA), v kategorii „Kongres roku 2014 do 500 účastníků“
- Prof. MUDr. Vladimír Beneš, DrSc. za 15. kongres Evropské společnosti pro neurochirurgii, v kategorii ocenění Kongresového centra Praha
- Doc. MUDr. Bohumil Seifert, Ph.D., za Evropskou konferenci všeobecných a praktických lékařů (WONCA) v roce 2017, v kategorii „Kandidatura roku 2014“
- Mgr. Karolína Gondková za 26. Kongres Evropské Asociace pro mezinárodní vzdělávání, v kategorii „Kongres roku 2014“
- Prof. MUDr. Jan Starý, DrSc., předseda Kliniky dětské hematologie a onkologie UK 2. LF a FN Motol, a prof. MUDr. Julius Špičák, CSc., přednosta kliniky hepatogastroenterologie Institutu Klinické a experimentální medicíny v Praze, obdrželi cenu za celoživotní přínos kongresovému průmyslu

kurzů, propaguje AIJA na mezinárodní scéně pracovní spolupráci a přátelství mezi mladými, kariéru budujícími právními profesionály.

Kongres AIJA přivedl v roce 2014 do Prahy kolem 500 delegátů z 55 zemí světa. Ti měli v průběhu akce možnost se setkat se svými vrstevníky (průměrný věk účastníka byl 35 let) a využít této příležitosti k získání nových znalostí a sdílení zkušeností v oboru. V průběhu intenzivního pětidenního programu v rámci kongresu vystoupilo více než 150 řečníků.

Jednou z unikátních příležitostí, kdy delegáti měli možnost okusit atmosféru zvolené lokality, bylo speciální setkání nazvané Home Hospitality Dinner. Tato aktivita je založena na pozvání menší skupiny účastníků kongresu přímo do domácnosti či domova některého z organizátorů – hostitelů akce. Neformální atmosféra domácího prostředí společně s večeří obvykle postavené na tradiční české kuchyni přinesla hostům nečekaný a přítom zcela jistě příjemný zážitek.

S Mgr. Štěpánem Holubem o kongresu AIJA

Jak se Vám vlastně podařilo získat kongres AIJA právě pro Prahu?

Samozřejmě se vše odvinulo od skutečnosti, že já osobně jsem rovněž členem AIJA. To je, dodávám pro upřesnění, mezinárodní asociace mladých právníků. Tato asociace sdružuje právníky do pětačtyřiceti let z celého světa, je to největší organizace svého druhu. AIJA pořádá každý rok kongres v nějaké významné světové metropoli. My jsme na základě spontánní myšlenky jednou u piva podali přihlášku do soutěže o kongresovou destinaci pro rok 2014 a v této soutěži jsme nakonec vyhráli.

Kdo byli hlavní protikandidáti?

Proti nám se o tento kongres ucházel Londýn a Istanbul. Myslím, že jsme zvítězili nejen kvůli tomu, že Praha jako taková je prostě krásná, ale také kvůli tomu, že jsme získali velkou podporu od několika našich politiků. Konkrétně od tehdejší ministryně Karolíny Peake a také od tehdejší předsedkyně poslancecké sněmovny Miroslavy Němcové. Ty nám napsaly doporučující dopisy. Pak jsme dostali obrovskou pomoc od České advokátní komory, Prague Convention Bureau a několika dalších institucí z Prahy. A ti všichni nám pomohli přesvědčit rozhodovací komisi o tom, že by kongres měl být uspořádán právě v Praze.

Jakým způsobem ta komise rozhodovala? Je pro to v organizaci stanoven nějaký standardní mechanismus?

Komise posuzovala všechny možné aspekty dané kongresové destinace včetně její letecké dostupnosti. Současně pak hodnotila připravenost organizačního týmu. Velkou roli hraje vždy otázka, zda by se účastníci akce ve volném čase mohli věnovat něčemu zajímavému. Jde tedy nejen o to, jestli destinace má co nabídnout na akademické úrovni. Navíc je důležité, aby dané město bylo atraktivní z pohledu obecného turismu.

Kongres jste připravovali jen s poměrně málo početným organizačním týmem. To jste museli být při organizaci velice efektivní ...

V konečném důsledku nešlo jen o efektivitu naší, ale také o efektivitu dalších zúčastněných. Tou byla na prvním místě kancelář naší mezinárodní organizace. Ale také společnost AIM Group International, která nám pomáhala celou akci organizovat. Měli jsme rovněž podporu mnoha dobrovolníků z řad studentů Právnické fakulty UK.

Součástí doplňkového programu pro vaše hosty bylo i pozvání do českých domácností. Jak se vám to podařilo zajistit?

Jednalo se o tzv. Home Hospitality Dinner, což je tradiční součást kongresu v Mezinárodní asociaci mladých právníků. Spočívá v tom, že mezinárodní právníci navštíví domácnosti pořadatelů z dané hostitelské země. Ti je doma pohostí, něco spolu popíjí, pohovoří zcela neformálním způsobem. Prakticky to ale pro nás znamenalo, že jsme museli dát dohromady nejméně stovku právníků z Prahy a okolí, kteří by se této role ujali a skupinky našich hostů do svých domovů přijali. A podotýkám skutečně „domů“, nešlo nám o to, aby je zavedli do restaurací či barů. Rád bych v této souvislosti výslovně poděkoval kolegyni Evě Ropkové, která dokázala celou tuhle část kongresu s obrovským úsilím výborně připravit. Možná se to nezdá, ale sehnat sto lidí, kteří nakonec nic neodřeknou, všechno dohodnuté dodrží a přitom současně vyhovět hostům, kteří mnohdy na poslední chvíli mění své plány, nebylo vůbec jednoduché.

Děkuji za rozhovor. ●

V programu Nová zelená úsporám lze od 15. května žádat o dotace na tepelná čerpadla

Program Nová zelená úsporám otevřel letošní ročník a od 15. května začal v elektronické podobě přijímat žádosti o dotace. Zájemci o příspěvky na podporu energeticky úsporného bydlení z řad majitelů rodinných domů v Česku a nově i stávajících bytových domů v Praze o ně mohou žádat až do doby vyčerpání vyčleněných finančních prostředků, nebo nejpozději do 31. října. Program Ministerstva životního prostředí a Státního fondu životního prostředí poskytuje nově dotační podporu také na dílčí úpravy včetně výměny elektrického topení za úsporné a ekologické tepelné čerpadlo.

Ministerstvo životního prostředí a Státní fond životního prostředí představily v dubnu program Nová zelená úsporám v pozměněné podobě. Kromě příspěvků na celkové snížení energetické náročnosti stavby mohou zájemci nově žádat také o podporu na dílčí úpravy. V předchozích ročnících bylo možné získat dotace pouze na výměnu kotlů na tuhá a kapalná fosilní paliva. Do letošního programu však byla nově zahrnuta podpora výměny elektrického topení za tepelné čerpadlo všech typů. „Díky novým úpravám bude letošní ročník pro žadatele dostupnější a měl by rychleji probíhat celý administrativní proces. Velmi pozitivním signálem také je, že se změny zaměřily i na oblast efektivního využití zdrojů energie a do programu byla zařazena tepelná čerpadla. Lidé si tak budou moci domů místo drahého elektrického topení pořídit ekologický systém vytápění, který výrazně snižuje energetickou náročnost nemovitosti a navíc je velmi šetrný k životnímu prostředí,“ uvádí Karel Pacourek, generální ředitel společnosti Družstevní závody Dražice, která je také výhradním dodavatelem tepelných čerpadel značky NIBE pro Česko a Slovensko. Zákazníkům tak při koupi tepelného čerpadla nabízí kompletní řešení od projektu přes dodání výrobku až po následný servis.

Tepelné čerpadlo NIBE F1145-6 systému země-voda (příp. voda-voda).

Pro napojení do fotovoltaického systému, na který je možné čerpat dotace z programu Nová zelená úsporám, je možné využít ohřívač vody LX ACDC/M+K 200 o objemu 200l vyráběný v DZ Dražice

Na tepelné čerpadlo dotace až 100 000 Kč

V programu je pro letošní rok připraveno celkem 1,1 mld. korun, přičemž 600 mil. bude rozdáno majitelům rodinných domů na novou výstavbu a rekonstrukce a 500 mil. je vyčleněno pro žadatele z řad majitelů stávajících bytových domů v Praze. Výše podpory se bude pohybovat v závislosti na rozsahu provedených opatření (např. zateplení fasády, střechy, výměna oken apod.) a dosažené minimální úspory potřeby tepla na vytápění. Příspěvky je možné čerpat také na instalaci zdrojů vytápění, solární systémy a nucené větrání s rekuperací (kategorie C). „Majitelé rodinných domů získají na tepelné čerpadlo dotaci až 100 000 korun, a to v případě, že bude současně provedeno i zateplení objektu. Bez zateplení pak dosáhnou až na 80 000 korun. V případě bytových domů je podle typu tepelného čerpadla maximální podpora 15 000 až 25 000 korun na bytovou jednotku. Například tepelné čerpadlo NIBE F1145-6 systému země-voda (příp. voda-voda) zajišťuje vysoký topný faktor při tichém provozu. Jeho instalace, stejně jako obsluha, je srozumitelná a jednoduchá a díky snadnému ovládání, dálkové správě přes internet a časovači pro

změny teplot a pro řízení ohřevu teplé vody se hodí do každé domácnosti,“ upřesňuje Karel Pacourek.

Příspěvky budou i na solární systémy a nucené větrání s rekuperací

Majitelé rodinných i bytových domů mohou žádat také o příspěvky na instalaci solárních termických systémů pro přípravu teplé vody (případně i pro přitápění) a na instalaci systému nuceného větrání se zpětným získáváním tepla (rekuperace).

„Nové energeticky šetrné zdroje znamenají výrazné snížení pravidelných nákladů vynaložených na vytápění a současně jsou ohleduplné k životnímu prostředí. Státní dotace na jejich výměnu tak představují krok ke spokojenějšímu a zdravějšímu bydlení, které si díky nim mohou lidé pořídit. Počáteční investice se majitelům vrátí v podobě nižších pravidelných plateb za energii. Například výměna starého kotle na tuhá paliva či elektrického vytápění za tepelné čerpadlo NIBE přinese do domácnosti úsporu až 80 %,“ vypočítává Karel Pacourek. ●

Zlatá koruna 2015

Slaví malé banky a velké pojišťovny

V TOP HOTELu Praha byly na slavnostním galavečeru vyhlášeny výsledky soutěže Zlatá koruna. Zatímco v pojišťovnictví kralují tradiční značky, z bank se nejlépe vedlo těm mladším. Nejvyšší počet ocenění si letos odnášejí Fio banka a Kooperativa pojišťovna.

Vsoutěži se mezi sebou utkalo 216 produktů od 77 společností. Hodnocení měla na starosti víc než třisetčlenná odborná porota, Finanční akademie Zlaté koruny. Ta produkty hodnotí podle běžné školní stupnice. O shovívavosti přitom nemůže být řeč. Průměrná známka v letošním ročníku byla dvě mínus.

„Když jsem soutěž před třinácti lety zakládal, bylo na trhu pár bank a byli jsme rádi za každou, byť drobnou novinku. Dnes je situace úplně jiná, a přesto porotci neplývají jedničkami. Jako klient jsem za to rád. Dokazuje to, že se potenciál konkurence stále nevyčerpal a podle odborníků můžeme do budoucna čekat ještě lepší služby,“ komentuje výsledky Dr. Pavel Doležal, ředitel projektu Zlatá koruna.

Nejblíže k budoucnosti ohledně kvality má teď podle porotců Fio banka. V pomyslném kanadském bodování vede žebříček s pěti zlatými a třemi stříbrnými korunami. Dařilo se jí napříč produktovou nabídkou. Zvítězila v kategoriích Účty, On-line aplikace a Obchodování s cenovými papíry. U podnikatelů pak zabodovala

v Podnikatelských účtech a Podnikatelských úvěrech, navíc si odnáší zlato z ankety - Ceny podnikatelů Zlaté koruny.

Na druhé místo se mezi banky vměstnala pojišťovna Kooperativa se dvěma zlatými, třemi stříbry a dvěma bronzami. Výjimečně se jí dařilo v Neživotním pojištění a Pojištění pro podnikatele. Stříbro přidala v Životním pojištění, kde ji předstihla Pojišťovna České spořitelny, která kategorii pevné vládné již několik let.

Equa banka na třetím místě podle porotců dokázala, že umí nabídnout zajímavé úvěry. Nejlepší hypoteční i spotřebitelské úvěry patří právě jí. Laická veřejnost přidala Equa bance také Zlatou korunu v Ceně veřejnosti za běžný účet. V anketě Cena veřejnosti a Cena podnikatelů se letos sešlo přes 90 000 hlasů.

To, proč se především „mladé“ banky musejí snažit, vysvětluje nedávný průzkum pro Fórum Zlaté koruny na téma Víze bankovníctví. „Dlouhodobě nám vychází velmi vysoká spokojenost klientů s hlavní bankou, o to těžší je dnes upoutat jejich pozornost. Až čas ukáže, zda např. mobilní bankovníctví, aktivity bank na sociálních sítích, čistě internetové banky (bez poboček) nějak výrazně ovlivní strukturu klientů bankovního trhu,“ říká Tomáš Macků, Research & Communication Director agentury Ipsos, která výzkum realizovala.

Porotci svou spokojenost s konkrétními produkty projevíli prostřednictvím víc než 35 tisíce dílčích známek. Každý soutěžící si odnesl

známky ve třech kritériích, ze kterých se váženým průměrem počítá výsledné hodnocení.

„Zpravidla nejvyšší váhu kladou porotci na ekonomické kritérium, tedy na cenu a výnosy produktu. V průměru napříč kategoriemi je to skoro čtyřicet procent. Kvalita, druhé kritérium, se do výsledků promítá takřka přesně vahou jedné třetiny. Bezpečnosti pak náleží třetí místo se sedmadvaceti procenty,“ vysvětluje prof. Michal Mejstřík, předseda Rady Finanční akademie Zlaté koruny, která nejen dohlíží na regulérnost soutěže, ale schvaluje i členy Finanční akademie, kategorizaci a parametrizaci produktů a celý systém hodnocení.

Váhy, krom toho, že podstatně ovlivňují známku, také prozrazují, čemu by se lidé při výběru produktů měli věnovat nejvíce. Zmíněné průměrné váhy například dobře odpovídají základním bankovním produktům - účtům nebo platebním kartám. Půjčete-li si ale vybírat pojištění, radí Finanční akademie Zlaté koruny víc zohlednit kvalitu, tedy rozsah krytí, kterému zde dala plných 40%. Na bezpečnost se zase dřívejte především u on-line aplikací.

Novinkou letošního ročníku je udělení Ceny Zlaté koruny za společenskou odpovědnost. Premiérové vítězství v ceně, která bude putovní, si odnáší Česká spořitelna. Ocenění získala na základě výsledků exkluzivního výzkumu agentury Ipsos pro Zlatou korunu, kde ji za společensky nejodpovědnější finanční dům spontánně označilo nejvíce respondentů. Na druhém a třetím místě se shodně umístily ČSOB a Komerční banka.

Výsledková listina Zlatá koruna 2015

Hlavní kategorie

Novinka roku

1. Převod hypotéky Air Bank
Air Bank
2. Mobilní aplikace mBank 2.0
mBank
3. Bezkontaktní nálepka MasterCard
Raiffeisenbank

Cena veřejnosti

1. Běžný účet Equa bank
Equa bank
2. Kreditní karta Cetelem
CETELEM ČR
3. Spořicí účet ING Konto
ING Bank

Cena podnikatelů

1. Fio podnikatelský účet bez poplatků
Fio banka
2. Firemní běžný účet Equa bank
Equa bank
3. Cetelem AUTO
CETELEM ČR

Produkty určené retailovým zákazníkům

Účty

1. Fio osobní účet bez poplatků
Fio banka
2. Běžný účet Air Bank
Air Bank
3. Běžný účet Equa bank
Equa bank

Stavební spoření

1. WÜSTENROT Kamarád+
Wüstenrot – stavební spořitelna
2. Stavební spoření ProSpoření
Wüstenrot – stavební spořitelna
3. Půjčka ProBydlení
Wüstenrot – stavební spořitelna

Hypotéky

1. Hypotéka
Equa bank
2. Hypotéka s Bezpečným financováním
Hypoteční banka
3. Účelová Variabilní hypotéka
Raiffeisenbank

Úvěry

1. RePůjčka
Equa bank
2. Půjčka Air Bank
Air Bank
3. PRESTO Půjčka Převedení úvěru
UniCredit Bank

Platební karty

1. Bezkontaktní platební nálepka
GE Money Bank
2. Bezkontaktní karta Equa bank
Equa bank
3. Kreditní karta DE LUXE
Raiffeisenbank

On-line aplikace

1. Fio Smartbanking
Fio banka
2. Fio API Bankovníctví 2.0
Fio banka
3. Nové internetové bankovníctví mBank
mBank

Životní pojištění

1. FLEXI životní pojištění
Pojišťovna České spořitelny
2. PERSPEKTIVA
Kooperativa pojišťovna
3. FLEXI životní pojištění – JUNIOR
Pojišťovna České spořitelny

Neživotní pojištění

1. Cestovní pojištění KOLUMBUS
Kooperativa pojišťovna
2. Komplexní pojištění vozidla NAMÍRU –
pojištění odpovědnosti z provozu vozidla
Kooperativa pojišťovna
3. Komplexní pojištění vozidla NAMÍRU
– havarijní pojištění
Kooperativa pojišťovna

Penzijní spoření

1. ZENIT – doplňkové penzijní spoření
Conseq penzijní společnost
2. Conseq globální akciový účastnický fond
Conseq penzijní společnost
3. Doplňkové penzijní spoření
u Česká spořitelna – penzijní společnosti
Česká spořitelna – penzijní společnost

Podílové fondy

1. Active Invest
Conseq Investment Management
2. Horizont Invest
Conseq Investment Management
3. Conseq Invest Akciový fond
Conseq Investment Management

Obchodování s CP

1. Fio e-Broker
Fio banka
2. Fio Smartbroker
Fio banka
3. Obchodník s cennými papíry
Patria Finance

Produkty pro podnikatele

Podnikatelské účty

1. Fio podnikatelský účet bez poplatků
Fio banka
2. Spořicí účet Fio konto – podnikatelský
Fio banka
3. Podnikatelské eKonto START
Raiffeisenbank

Podnikatelské úvěry

1. Fio podnikatelský úvěr
Fio banka
2. ČSOB Leasing – HIT Kredit – podnikatelský
úvěr
ČSOB Leasing
3. AGRO 2015
ČSOB Leasing

Pojištění pro podnikatele

1. TREND
Kooperativa pojišťovna
2. START PLUS
Kooperativa pojišťovna
3. Komplexní pojištění flotil od Kooperativy
Kooperativa pojišťovna

Leasing pro podnikatele

1. Full-service leasing – varianta
ULTRA ALL INCLUSIVE
ALD Automotive
2. Full-service leasing – varianta
ALL INCLUSIVE
ALD Automotive
3. LeasePlan Go
LeasePlan ČR

Cena Zlaté koruny za společenskou odpovědnost

1. Česká spořitelna
2. – 3. ČSOB
2. – 3. Komerční banka

JUDr. Tomáš Sokol: „Chce to prostě vyzkoušet“

Jak dlouho program NovaVoice používáte?
Program NovaVoice používám přibližně 4 roky.

Je složité se s aplikací naučit pracovat?

Na otázku, zda je složité naučit se s programem NovaVoice pracovat, asi nejde dát jednoznačnou odpověď. Mně osobně to těžké nepřípadlo a myslím si, že stejně to bude asi tak u 95 procent dospělé populace. Samozřejmě té, která se z nějakého důvodu potřebuje ve větším rozsahu vyjadřovat písemně. Případně mluvené slovo převádět do psaného textu. Setkal jsem se ale s pár lidmi, kterým tento styl diktování textu nevyhovuje. Je jich minimum, v budoucnu jim asi stejně nezbude nic jiného než se to naučit, ale jsou tací. Chce to prostě vyzkoušet. V každém případě je potřeba být na začátku trpělivý a investovat do diktování delší čas, než který je potřebný pro diktování do běžného diktafonu. Investice se ale podle mé zkušenosti vyplatí.

K čemu Vám program slouží a jaké jsou jeho hlavní přednosti?

Soudím, že slouží přesně k tomu, k čemu byl určen. Tedy aby pokud možno co nejpřesněji transformoval mluvené slovo na elektronicky psaný text. Což činí vcelku úspěšně. V mém případě se tak děje prakticky každý den a aniž by program nějak protestoval nebo mu to dokonce činilo potíže. Významnou předností diktování v programu je, že to co řeknu do mikrofonu, se okamžitě objeví napsané na obrazovce. Pravda, někdy s chybami, ale i tak to mám ihned před sebou, a tak se mohu lépe ori-

NovaVoice®
PŘEVOD ŘEČI DO TEXTU

entovat v tom, co jsem už řekl a jak. Tedy mám přímou kontrolu, zda jsem neřekl něco, co jsem nechtěl a taky, jestli se neopakují ve výrazech nebo dokonce s myšlenkou.

Je NovaVoice spolehlivý?

Za dobu co program používám, jsem si s ním nerozuměl do té míry, že bylo třeba volat servis asi třikrát nebo čtyřikrát. Na začátku to byla jakási dětská nemoc programu, později cosi, u čeho nebylo jasné, je-li chyba v NovaVoice anebo v počítačovém prostředí, v němž byl program provozován. Tedy v našem serveru či stolním počítači. V každém případě se servisní pracovník dostavil promptně, spolu s naším ajťákem s tím „něco udělali“ a ono to bez větších potíží fungovalo dál.

Vyžaduje používání programu nějaké speciální dovednosti?

Řekl bych, že ne, i když i tady je otázkou, co by kdo označil za speciální dovednosti. Z mého pohledu jde o běžnou rutinu zmáčknutí knoflíku pro zapnutí a podobně i pro vypnutí, což si spíše než speciální dovednost žádá jen jediné. Mít funkční prsty. Tedy alespoň některé.

Kromě běžné rutiny zapínání a vypínání lze dělat i jiné operace. Například vkládat text přenesený z jiného podkladu či zdroje. Což předpokládá zvládnutí běžného zacházení s textovým editorem, ale to asi nelze označit za speciální dovednost. Založení nových slov jsem podle návodu zvládl velmi rychle a nic jiného s programem neprovazuji.

Již několik let NovaVoice vlastníte, myslíte, že jeho pořizovací cena je vysoká?

Na to je klasická odpověď. Cena/výkon. Mně připadá tenhle poměr výhodný a přiměřený.

Kolik času Vám program uspoří?

Mně osobně až tak moc ne, protože já prostě diktuji a je věci někoho jiného, aby text převedl do psané podoby. Stroj nebo člověk, mně to je vcelku jedno. Zcela jistě ale program ušetří čas našim spolupracovnícům, které by jinak přepisovaly po sluchu z diktafonového přehrávače, což je určitě zdlouhavější.

Komu byste NovaVoice doporučil?

NovaVoice bych doporučil každému, kdo relativně často diktuje, případně má potřebu aktuální zpětné vazby a rychlé proměny diktátu v psaný text.

Co pro Vás NovaVoice znamená?

To, čemu se říká dobré nářadí. ●

Advokátní kancelář

Naše služby:

Korporátní a komerční právo

M&A

Finanční restrukturalizace

Cenné papíry

Smluvní agenda

Sporná agenda

Problematika hospodářské soutěže

Nemovitostní a stavební právo

Duševní vlastnictví

Trestní právo

Ochrana osobnosti

MSB Legal, v.o.s.

Bucharova 1314/8
158 00 Praha 5

Tel.: +420 251 566 005

Fax: +420 251 566 006

E-mail: paha@msblegal.cz

www.msblegal.cz

Advokátní kancelář MSB Legal, v.o.s. poskytuje komplexní právní služby podnikatelským subjektům, včetně společností s výlučnou či částečnou zahraniční majetkovou účastí. Ačkoli většinu agendy kanceláře tvoří problematika související s podnikáním, poskytujeme právní služby také nepodnikajícím fyzickým i právníkům osobám, převážně z oblasti občanského, pracovního a správního práva. Své služby poskytujeme v českém, anglickém a francouzském jazyce.

Pohodlí cestování

Málokterý muž rád cestuje v obleku, na druhé straně zavazadlo navíc také není nejlepší řešení. V kolekci Marco Mirelli Travel Suits tak zabijete dvě mouchy jednou ranou. I po dlouhé cestě budete vypadat jako ze škatulky a nepotřebujete žádné zavazadlo navíc.

Co mají společné podnikatelé, manažeři, finančníci a právníci? Na setkáních se svými obchodními partnery nebo klienty musí vypadat reprezentativně bez ohledu na to, jestli za nimi cestují 5 nebo 5000 km. Kolekce exkluzivních cestovních obleků Travel Suits je novinkou této sezony od značky Marco Mirelli. Jejím základem je speciálně zvolená kvalita materiálu, který klade důraz na odolnost, nemačkovost a zároveň lehkost a vzdušnost. Výsledkem je oblek, který je ideálním řešením pro moderního a dynamického muže. Takového, který dělí svůj čas mezi cestování a setkáváním se s obchodními nebo společenskými partnery, přičemž nemůže ztrácet čas komplikovanou péčí o svůj oděv.

MARCO MIRELLI

travel suits

Made to Measure - Bespoke Tailoring

DISCOVER MORE

www.marcomirelli.com

PRAHA

HANSPAULKA, Na Kuthence 1, +420 725 325 523
BY APPOINTMENT ONLY

BRATISLAVA

CITY GATE, Laurinská 19, +421 910 920 240
OTEVŘENO 7 DNÍ V TÝDNU

The Mark Luxury Hotel Prague

The Mark Luxury Hotel Prague je výjimečný hotel v centru Prahy, v Hybernské ulici.

Díky své poloze je v blízkosti všech důležitých míst a je snadno dostupný metrem či tramvají a rovněž nabízí parkovací místa.

75 elegantních a moderně zařízených pokojů poskytuje hostům dokonalé pohodlí. S průměrnou rozlohou pokojů, která je od 50 m², poskytuje hotel nejprostornější hote-

lové ubytování svého druhu v České republice. 14 superior pokojů a 62 prostorných hotelových apartmémentů zaujímá plochu 3500 m². Pro dokonalý pocit luxusu většina pokojů disponuje oddělenou ložnicí a prostornou obývací částí, vybavenou kuchyní a jídelním koutem. Všechny pokoje nabízejí výhled do hotelové zahrady nebo do ulice s Prašnou bránou.

V elegantní restauraci Le Grill, pod barokními klenbami Two Steps baru nebo v Zimní zahradě se podávají pokrmy moderní české a mezinárodní kuchyně vždy v nabídce sezónního menu, které je sestavené z čerstvých produktů od místních farmářů. V zahradní restauraci LeGrill se každý večer podávají speciality z grilu.

Prostorná barokní zahrada o rozloze 1 800 m² je skutečným zeleným klenotem v centru města

Konferenční prostor Atrium poskytuje flexibilní možnosti uspořádání místnosti. Atrium se nachází ve druhém podlaží hotelu, je vybaveno projektorem a plátnem a jeho předností je denní osvětlení.

V příštím roce se bude moci hotel pochlubit novým meetingovým prostorem. Moderní interiéry konferenčního prostoru s denním světlem The Mark a prvotřídní technické vybavení poskytnou zázemí pro jednání až 160 osob. Konferenční prostor bude možné rozdělit na tři menší, plně oddělené zasedací místnosti. Všechny prostory budou propojeny vstupní halou, která je vhodná k úvodní registraci nebo k občerstvení hostů.

Hotel The Mark tak v dnešní době nabízí jedinečný výběr zasedacích místností vhodných k organizaci konferencí, školení i prostor k pořádání exkluzivních soukromých událostí. Rozlehlá hotelová zahrada je dokonalejším místem

spolu se zahradní restaurací s BBQ nabídkou je rovněž ideálním místem pro pořádání společenských událostí nejrůznějšího charakteru.

Vzhledem k tomu, že se hotel za poslední dobu stal často vyhledávaným místem pro soukromá jednání od 2 až po 60 osob, rozhodlo se vedení hotelu o rozšíření nabídky meetingových prostor. V dnešní době hotel nabízí různé salonky s vlastní terasou, s výhledem na Prahu a také s výhledem do zahrady.

Všechny prostory nabízejí potřebné soukromí a jsou stylově elegantní. Panorama salonek se nachází v nejvyšší patře budovy a poskytuje pohodlí nejluxusnější soukromé rezidence. Prostorová terasa a zasedací místnost pro 40 osob s výhledem do soukromé zahrady a na panorama staré Prahy je ideálním místem pro Váš meeting či prezentaci ve „velkém stylu“.

pro firemní večírky, oslavy narozenin a jiná setkání, která vyžadují určitý standard a styl. Unikátní prostředí, skvělé služby a prvotřídní kuchyně hotelu jsou ideální kombinací garantující úspěšný průběh Vaší akce.

The Mark Luxury Hotel Prague je místem, které Praha potřebovala a je k Vaším službám. ●

The Mark Luxury Hotel Prague
Hybernská 12, Praha 1, 110 00
+420 226 226 111
sales@themark.cz

www.themark.cz

Adresář advokátních kanceláří, které přispěly do sekce „z právní praxe“

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o.

Sokolovská 49
186 00 Praha 8 - Karlín
Tel: +420 225 000 400
Fax: +420 225 000 444
e-mail: recepcpha@hjf.cz
www.hjf.cz

DUNOVSKÁ & PARTNEŘI s.r.o.

advokátní kancelář
Palác Archa
Na Poříčí 24
110 00 Praha 1
Tel: +420 221 774 000
e-mail: office@dunovska.cz
www.dunovska.cz

Advokátní kancelář Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o.

Karolíny Světlé 301/8
110 00 Praha 1
Tel: +420 224 229 287-9
Fax: +420 224 229 290
e-mail: office@p-w.cz
www.p-w.cz

Dvořák Hager & Partners, advokátní kancelář, s.r.o.

Oasis Florenc
Pobřežní 12
186 00 Praha 8
Tel: +420 255 706 500
Fax: +420 255 706 550
e-mail: praha@dhplegal.com
www.dhplegal.com

BBH, advokátní kancelář, s. r. o.

Klimentská 1207/10
110 00 Praha 1
Tel: +420 234 091 355
Fax: +420 234 091 366
e-mail: legal@bbh.cz
www.bbh.cz

Glatzová & Co., s.r.o.

Betlémský palác
Husova 5
110 00 Praha 1
Tel: +420 224 401 440
Fax: +420 224 248 701
e-mail: office@glatzova.com
www.glatzova.com

Bělina & Partners advokátní kancelář s.r.o.

Pobřežní 370/4
186 00 Praha 8
Tel: +420 226 287 000
Fax: +420 226 287 001
e-mail: recepc@belinapartners.cz
www.belinapartners.cz

Gürlich & Co., advokátní kancelář

Politických vězňů 19
110 00 Praha 1
Tel: +420 222 101 598
Fax: +420 222 101 590
e-mail: info@akrg.cz
www.akrg.cz

CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s.r.o.

Hvězdova 1716/2b
140 78 Praha 4
Tel: +420 224 827 884
Fax: +420 224 827 879
e-mail: ak@akccs.cz
www.akccs.cz

HÁJEK ZRZAVECKÝ advokátní kancelář, s.r.o.

Revoluční 3
110 00 Praha 1
Tel: +420 227 629 700
Fax: +420 221 803 384
e-mail: info@hajekzrzavecky.cz
www.hajekzrzavecky.cz

DOHNAL PERTOT SLANINA | advokátní kancelář

Schweitzerova 84/50
779 00 Olomouc
Tel: +420 493 814 900
Fax: +420 493 814 899
e-mail: info@akdps.cz
www.akdps.cz

Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátní kancelář

Florentinum
Na Florenci 2116/15
110 00 Praha 1
Tel: +420 255 000 111
Fax: +420 255 000 110
e-mail: office@havelholasek.cz
www.havelholasek.cz

KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o.

City Tower
Hvězdova 1716/2b
140 00 Praha 4
Tel.: +420 221 412 611
Fax: +420 222 254 030
e-mail: ksd.law@ksd.cz
www.ksd.cz

RANDA HAVEL ■ LEGAL**ŘANDA HAVEL LEGAL
advokátní kancelář s.r.o.**

Truhlářská 1104/13
110 00 Praha 1
Tel.: +420 222 537 500-1
Fax: +420 222 537 510
e-mail: office.prague@randalegal.com
www.randalegal.com

Mališ Nevřkla Legal, advokátní kancelář, s. r. o.

Longin Business Center
Na Rybníčku 1329/5
120 00 Praha 2
Tel.: +420 296 368 350
Fax: +420 296 368 351
e-mail: law.office@mn-legal.eu
www.mn-legal.eu

**TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář, s.r.o.**

Trojanova 12
120 00 Praha 2
Tel.: +420 224 918 490
Fax: +420 224 920 468
e-mail: ak@iustitia.cz
www.iustitia.cz

MSB Legal, v.o.s.

Bucharova 1314/8
158 00 Praha 13
Tel.: +420 251 566 005
Fax: +420 251 566 006
e-mail: praha@msblegal.cz
www.msblegal.cz

**Ueltzhöffer Klett Jakubec & Partneři,
advokátní kancelář**

Vocťářova 2449/5
180 00 Praha 8
Tel.: +420 234 707 444
Fax: +420 234 707 404
e-mail: office@uepa.cz
www.uepa.cz

MT Legal s.r.o., advokátní kancelář

Karolíny Světlé 25
110 00 Praha 1
Tel.: +420 222 866 555
Fax: +420 222 866 546
e-mail: info@mt-legal.com
www.mt-legal.com

**VEPŘEK CASKA VLACHOVÁ
advokátní kancelář s.r.o.**

Husova 242/9
110 00 Praha 1
Tel.: +420 222 220 775
Fax: +420 222 220 804
e-mail: info@vcv.cz
www.vcv.cz

PPS advokáti s.r.o.

Velké náměstí 135/19
500 02 Hradec Králové
Tel.: +420 495 512 831-2
Fax: +420 495 512 838
e-mail: pps@ppsadvokati.cz
www.ppsadvokati.cz

Weinhold Legal, v.o.s. advokátní kancelář

Florentinum
Na Florenci 2116/15
110 00 Praha 1
Tel.: +420 225 385 333
Fax: +420 225 385 444
e-mail: wl@weinholdlegal.com
www.weinholdlegal.com

PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář

Jáchymova 26/2
110 00 Praha 1
Tel.: +420 221 430 111
Fax: +420 224 235 450
e-mail: prague@prkpartners.com
www.prkpartners.com

ŽIŽLAVSKÝ, advokátní kancelář s.r.o.

Široká 5
110 00 Praha 1
Tel.: +420 224 947 055
e-mail: ak@zizlavsky.cz
www.zizlavsky.cz

**Randl Partners
advokátní kancelář**

City Tower
Hvězdova 1716/2b
140 78 Praha 4
Tel.: +420 222 755 311
Fax: +420 239 017 574
e-mail: office@randls.com
www.randls.com

PRK Partners

advokátní kancelář

Česká republika

Slovensko

PRAHA | BRATISLAVA | OSTRAVA

P / R / K

P A R T N E R S

advokátní kancelář

KDYŽ CHCETE OVĚŘENOU KVALITU.

“PRK Partners stojí na stejné úrovni
jako ti nejlepší ze zahraničí.”

Legal 500

“PRK Partners utvářela české advokátní
prostředí a překlenula rozdíly mezi lokálními
a mezinárodními firmami.”

IFLR

“Jejich tým na nás zapůsobil. Opravdu.”

Chambers Europe

**CHAMBERS
EUROPE
AWARDS**
for Excellence
2014
WINNER

www.prkpartners.com

**CHAMBERS
EUROPE
AWARDS**
for Excellence
2014
WINNER

THE LAWYER
EUROPEAN CONFERENCE & AWARDS
WINNER
Law Firm of the Year: Central Europe
2012

Získáte vše.
Samozřejmě.
Bez kompromisů.

Blázek®

*Less Talk
More Love*

WWW.BLAZEK.CZ

Třída E ve vrcholné formě

Výbava Edition 20 se zvýhodněním
200 000 Kč vč. DPH.

Zvýhodněné financování s 0% navýšením.

Výbavu Edition 20 lze využít pouze pro modely E 250 BlueTEC 4MATIC
a E 350 BlueTEC 4MATIC.

Servis na 6 let nebo 125 000 km zdarma.

Výbavová linie
AVANTGARDE

Multimediální systém
COMAND Online

Linie AMG

AIRMATIC
vzduchové odpružení

LED Intelligent
Light System

A Daimler Brand

20
LET

Mercedes-Benz
Česká republika

Mercedes-Benz
The best or nothing.

Mercedes-Benz E 250 BlueTEC 4MATIC, kombinovaná spotřeba 5,1–5,3 l/100 km, kombinované emise CO₂ 135–139 g/km. Hodnoty emisí CO₂ byly naměřeny a jsou uváděny v souladu se směrnicí 1999/94/ES. Produkt Integrovaný servisní paket (ISP) není zákazník povinen odebrat. Údaje se nevztahují na konkrétní vozidlo a nejsou součástí nabídky, slouží pouze pro porovnání s jednotlivými typy vozidel. Nabídka platí od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015. Nabídku nelze kombinovat s výprodejovými, flotilovými či jinými speciálními slevami pro zákaznické skupiny a s jinými akčními výbavami, sadami a akčními modely. Foto je pouze ilustrativní.